BESTSELLER

LISA KLEYPAS

STRADA IUBIRII

MariusMaria

LUCRURI CARE PAR PIERDUTE
SE POT TRANSFORMA ÎN CEVA NOU, MINUNAT...

Lucy Marin este artist sticlar și locuiește în misteriosul și frumosul port Friday. Este rănită, lovită prin surprindere de cea mai amară dintre trădări: logodnicul ei, Kevin, a părăsit-o. Amărăciunea lui Lucy este amplificată de faptul că noua lui iubită e chiar sora ei.

Ca să nu fie nevoit să suporte reproșurile părinților lui Lucy, Kevin îl roagă pe prietenul lui, Sam Nolan, proprietarul unei podgorii, să o seducă pe aceasta, să o curteze și să o ajute să treacă peste momentul de furie și de durere. Complicațiile încep atunci când Sam și Lucy încep să se îndrăgostească unul de altul. Lucy începe să se întrebe dacă să-și riște din nou inima.

Întrebări despre dragoste, loialitate, greșeli vechi și noi începuturi, sînt explorate toate, în timp ce Lucy învață că în viață anumite lucruri care par pierdute se pot transforma în ceva nou, minunat.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-606-8695-07-5
9 786068 695075

Unu

Lucy Marinn avea şapte ani cînd i se întîmplaseră trei lucruri cu totul deosebite. În primul rînd s-a îmbolnăvit sora ei mai mică, Alice. În al doilea rînd i s-a dat să facă primul ei proiect ştiinţific, iar în al treilea rînd, a aflat că există magie. De fapt, a aflat că are ea însăşi puteri magice. Atunci îşi dăduse seama că distanţa dintre normal şi extraordinar nu este mai mare decît un pas, decît o răsuflare sau decît o bătaie de inimă.

Dar aşa ceva nu te face să fii curajoasă şi îndrăzneaţă. Lucy, dimpotrivă, devenise mai atentă şi mai retrasă. Cînd ai o putere pe care n-o poţi controla eşti altfel decît prietenii tăi, şi chiar dacă ai doar şapte ani, ştii că nu e bine să fii atît de diferită. Din păcate, un astfel de secret te separă de ceilalţi, chiar dacă nu-l împărtăşeşti nimănui.

Lucy nu era sigură de ce sau cum apăruse magia. Probabil că totul începuse în dimineaţa în care Alice se trezise cu gîtul înţepenit, cu febră şi cu o erupţie roşie pe piele. Cînd o văzuse pe fiica ei mai mică, mama îl strigase pe tata şi-i spusese să-l sune pe

doctor. Speriată de agitație, Lucy se așezase pe un scaun din bucătărie, îmbrăcată doar în pijama și cu inima bătîndu-i repede. Cînd terminase de vorbit la telefon, tatăl ei trîntise receptorul cu atîta forță încît îl făcuse să sară de la locul lui.

— Încalță-te, Lucy. Repede.

El, care vorbea mereu pe un ton calm, era acum agitat și palid.

— Ce s-a întîmplat?

— O ducem pe Alice la spital.

— Merg și eu?

— Tu o să rămîi la doamna Geiszler.

Cînd auzise numele vecinei care țipa dacă treceai cu bicicleta pe iarba din fața casei ei, Lucy protestase:

— Nu vreau! Mi-e frică de ea.

— Termină cu prostiile, Lucy! spusese tata aruncîndu-i o privire care o făcuse să tacă.

După aceea se urcaseră în mașină și mama se așezase în spate, cu Alice în brațe. O ținea ca pe un bebeluș, iar pe Lucy o speriaseră vaietele surorii ei, așa că își acoperise urechile cu palmele și se ghemuise cît mai departe de ele două, cu picioarele lipite de vinilinul umed al banchetei.

Curînd după aceea, părinții ei o lăsaseră acasă la doamna Geiszler și plecaseră în trombă. Vecina cu chipul ridat îi spuse lui Lucy să nu pună mîna pe nimic. Toată casa ei era plină de antichități, iar în aer se

simțea mirosul plăcut al cărților vechi și parfumul de lămîie al spray-ului de mobilă. Era liniște ca într-o biserică, fără televizor și fără muzică. Nu vorbea nimeni și nu suna nici un telefon.

Lucy rămăsese nemișcată pe canapeaua tapițată cu brocart și se uitase fix la serviciul de ceai așezat pe măsuța de cafea. Ceștile și farfurioarele erau făcute dintr-un fel de sticlă pe care ea nu-l mai văzuse niciodată. Fiecare dintre ele strălucea multicolor și toate erau decorate cu flori și cu spirale aurii. Fascinată de felul în care culorile se schimbau dacă te uitai la ele din diferite unghiuri, Lucy îngenunchease pe podea și începuse să miște capul dintr-o parte într-alta.

Doamna Geiszler o văzuse din prag și chicotise. Rîsul ei era un sunet spart, ca acela al cuburilor de gheață peste care torni apă.

— E sticlă suflată, pictată manual, spusese ea. Din Cehoslovacia. Familia mea are serviciul ăsta de ceai de acum o sută de ani.

— Cum au pus curcubeiele în el? întrebase Lucy încet.

— Au dizolvat metal și culori în sticla topită.

Lucy fusese uimită de revelație.

— Și cum se topește sticla?

Dar doamna Geiszler, însă, se săturase de discuție.

— Copiii pun prea multe întrebări, spusese ea plecînd înapoi în bucătărie.

Lucy aflase curînd după aceea cum se numea boala surorii ei de cinci ani. Meningită. Asta însemna că Alice avea să vină acasă foarte obosită şi foarte slăbită, iar ea trebuia să fie cuminte, să-i ajute pe mama şi pe tata şi să nu facă dezordine. Mai însemna şi că nu avea voie să se certe sau să o supere pe Alice. Părinții ei îi spuneau tot timpul „Nu acum".

Vara lungă şi liniştită din acel an fusese cu totul altfel decît verile de pînă atunci, pline de jocuri, de tabere şi de carafe cu limonadă. Alice devenise centrul atenției şi toți gravitau în jurul ei, agitați, ca nişte planete instabile. În cele cîteva săptămîni de după întoarcerea acasă, în camera ei se adunaseră munți de jucării şi de cărți noi. Ea avea voie să se joace în timp ce mînca şi nimeni nu-i cerea să spună „te rog" sau „mulțumesc". Dar lui Alice nu-i ajungea doar să mănînce felia cea mai mare de tort sau să stea trează seara mai tîrziu decît oricare alt copil. Fetița care avea deja prea multe nu se mai sătura cu nimic.

Familia Marinn stătea pe atunci în cartierul Balard din oraşul Seattle, unde pe vremuri locuiseră nordicii care lucrau în fabricile de conserve sau la pescuit de somon. Chiar dacă aceştia se împuținaseră şi în cartier se mutaseră alții, semnele moştenirii lor erau încă

vizibile cînd Lucy era mică. Mama ei gătea rețete ale bunicilor scandinavi — gravlax, care era somon uscat, cu sare, zahăr şi mărar. Mai erau pulpa de porc cu prune şi ghimbir şi prăjiturele cu cardamom, care se numeau krumkake şi se făceau cu coada lingurii de lemn. Lui Lucy îi plăcea să ajute la gătit mai ales pentru că sora ei nu se amesteca între ea şi mama.

Vara trecuse şi venise o toamnă rece, copiii începuseră deja şcoala, dar lucrurile rămăseseră neschimbate acasă. Alice se simțea bine, dar familia lor se purta ca şi cum ea ar fi fost tot bolnavă. „Nu o supăra" şi „cumpără-i de toate" păreau a fi regulile. Dacă Lucy se plîngea de ceva, mama ei o certa mai tare decît înainte.

— Să-ți fie ruşine că eşti geloasă! Sora ta era să moară. A avut dureri mari. Ai noroc că n-ai trecut şi tu prin ce-a trecut ea.

Lucy se simțea vinovată zile întregi după cîte un astfel de episod. Supărarea revenea ca o febră de care nu poți să scapi. Înainte ca mama să-i vorbească atît de aspru, fetița nu ştiuse cum se numeşte sentimentul care-i strîngea stomacul, dar după aceea aflase că e gelozie şi că nu trebuie să vorbească despre ea, chiar dacă o simțea în continuare. N-avea ce face. Nu putea decît să aştepte ca lucrurile să revină la normal.

Doar că asta nu se mai întîmplase. Chiar dacă mama spunea că îşi iubeşte fiicele în mod egal, dar în

feluri diferite, lui Lucy tot i se părea că Alice e preferata ei.

Ea, pe de altă parte, îşi adora mama, care găsea mereu ceva interesant de făcut cînd ploua afară şi nu se supăra dacă îi încălțai pantofii cu toc. Cu toate astea, dragostea acesteia părea să vină dintr-o misterioasă tristețe. Din cînd în cînd, Lucy o găsea privind în gol, cu o expresie pierdută pe chip.

Devreme într-unele dimineți, fetița se strecura în dormitorul părinților ei şi se aşeza în pat lîngă mama, care o lua în brațe imediat, strîngînd-o pînă cînd i se încălzeau chiar şi vîrfurile degetelor de la picioare. Cînd se trezea, tata se supăra şi-i spunea lui Lucy să se ducă înapoi la ea în pat.

— Încă puțin. Îmi place să-mi încep ziua aşa, murmura mama strîngînd-o în brațe, iar Lucy se ghemuia mai aproape de ea.

Însă existau consecințe atunci cînd fetița greşea. Dacă vreun profesor o dojenea, dacă lua o notă mică la matematică sau dacă nu făcea destule exerciții la pian, mama devenea distantă şi îi vorbea mai puțin. Lui Lucy i se părea că e nevoită să facă efort ca să aibă parte de ceva ce lui Alice i se oferea fără condiții. După ce se îmbolnăvise, sora ei primea de toate şi era mereu răsfățată. Fetița ajunsese să se poarte foarte urît, să îi întrerupă pe părinții ei cînd vorbeau, să se joace cu mîncarea şi să pună mîna pe orice lucru, chiar dacă nu era al ei. Şi nimeni nu se supăra.

Într-o seară, domnul şi doamna Marinn hotărîseră să iasă în oraş şi să le lase pe fete cu o bonă, dar Alice plînsese şi ţipase pînă cînd, ca să-i facă pe plac, cei doi rămăseseră acasă. Comandaseră pizza şi mîncaseră la masa din bucătărie. Bijuteriile mamei străluceau şi reflectau lumina pe tavan. Alice îşi luase farfuria şi plecase în sufragerie, ca să se uite la desene animate. Lucy încercase să facă la fel, dar mama îi spusese:

— Nu te ridici de la masă pînă nu termini de mîncat.

— Dar Alice mănîncă în sufragerie.

— Ea e mică, nu ştie.

Uimitor, dar de data asta intervenise tata:

— Alice e doar cu doi ani mai mică decît Lucy, iar Lucy n-a avut niciodată voie să se plimbe prin casă în timp ce mănîncă.

— Alice mai are de recuperat în greutate, spuse mama tăios. Lucy, treci înapoi pe scaun!

Nu era cinstit, iar fetiţa simţise cum se sufocă de supărare. Se întorsese la masă foarte încet, întrebîndu-se dacă tata o să-i sară pînă la urmă în ajutor. Dar el nu făcuse decît să clatine din cap şi să tacă.

— Delicios, spusese mama pe un ton vesel, muşcînd din felia de pizza ca şi cum ar fi fost o delicatesă. Chiar mi-era poftă de aşa ceva. Nu prea aveam chef să ies în oraş. E atît de plăcut să stai acasă!

Tatăl fetelor nu răspunsese nimic, ci doar terminase de mîncat, pusese farfuria în chiuvetă şi se îndreptase spre telefon.

— Mi-a spus doamna profesoară să-ţi dau asta, rosti Lucy într-o zi, întinzîndu-i mamei un bilet.

— Nu acum. Sînt ocupată.

Cherise Marinn tăia o tulpină de ţelină, feliînd-o subţire, în bucăţele în formă de „U". Lucy aşteptă cuminte. După un timp, mama o privi şi oftă.

— Ce ai acolo, dragă?

— Sînt instrucţiunile pentru concursul de ştiinţă. Avem trei săptămîni ca să facem un proiect.

Mama lăsă cuţitul şi întinse mîna spre bilet. Îl citi şi se încruntă.

— Pentru aşa ceva e nevoie de timp. Chiar trebuie să participe toată lumea?

Lucy dădu din cap că da.

— Aş vrea ca profesorii să-şi dea seama cît timp le ia părinţilor să facă proiectele astea.

— Dar tu nu trebuie să faci nimic, mami. E proiectul meu.

— Cineva trebuie să te ducă la magazin ca să iei carton şi ce mai e nevoie, să fie atent la tine cît faci experimentul şi să te ajute cu prezentarea.

Chiar atunci intră în bucătărie tatăl lui Lucy, obosit ca de obicei după o zi lungă. Phillip Marinn preda

astronomie la *Universitatea din Washington* şi era consultant NASA. Slujba îi ocupa mult timp şi îl făcea adesea să pară un oaspete în casa lor. În serile cînd reuşea să ajungă la cină, vorbea mai mult la telefon cu colegii decît la masă cu soția şi cu cele două fiice ale lui. N-avea habar de numele profesorilor, de prietenii fetelor, sau de orarul lor. Motiv pentru care Lucy se miră cînd o auzi pe mama spunînd:

— Trebuie să o ajuți pe asta mică la un proiect. Eu m-am oferit voluntar la grădiniță la Alice şi am deja prea multe de făcut.

Îi întinse biletul, apoi puse țelina într-o oală cu supă de pe aragaz.

— Vai de mine, spuse el privind încruntat informațiile de pe bucățica de hîrtie, dar eu n-am timp pentru aşa ceva.

— Trebuie să-ți faci timp, zise mama.

— Ce-ar fi să-l rog pe unul dintre studenții mei s-o ajute? sugeră el. Aş putea să-i dau o notă mai mare cui se oferă voluntar.

Soția lui se încruntă, țuguind buzele.

— Phillip, să-ți laşi copilul amanet la vreun student...

— Am glumit, spuse el repede, cu toate că Lucy nu era prea sigură că tata chiar glumise.

— Deci te ocupi tu?

— Se pare că n-am de ales.

— Ei, lasă. Petreceți şi voi ceva timp împreună.

Tata o privi resemnat pe Lucy.

— Trebuie, nu?

— Da, tati.

— Foarte bine. Te-ai hotărît ce experiment vrei să faci?

— O să fie un proiect despre sticlă, spuse ea.

— Nu vrei mai bine unul despre spațiu? Am putea face un model al sistemului solar, să descriem cum se formează stelele...

— Nu, tati. Vreau să fie despre sticlă.

— De ce?

— Aşa trebuie.

Pe Lucy o fascina sticla. În fiecare dimineață, la micul dejun, se minuna de materialul strălucitor din care era făcut paharul ei cu suc. Cît de frumos ținea el fluidele şi cît de uşor transmitea căldura, răceala şi vibrațiile!

Curînd după aceea tata o dusese la bibliotecă, de unde luaseră cărți scrise pentru oameni mari, fiindcă, spunea el, cărțile pentru copii nu aveau suficiente detalii. Lucy aflase că nu poți să vezi printr-o substanță formată din molecule aranjate ordonat, ca nişte cărămizi, dar că lumina poate intra printre moleculele dezordonate, aşezate la distanță una de alta, cum se găsesc în apă, în zahărul topit şi-n sticlă.

— Lucy, întrebase tata în timp ce lipea o diagramă pe un carton, sticla e lichidă sau solidă?

— E lichidă, dar se comportă ca o substanță solidă.

— Eşti o fetiță foarte deşteaptă. Crezi că ți-ar plăcea să fii om de ştiință cînd te faci mare?

Ea clătină din cap.

— Dar ce vrei să fii?

— Sticlar.

În ultima vreme, Lucy visa despre obiecte făcute de ea din sticlă. În vis vedea o lumină strălucitoare care se reflecta prin ferestre de culoarea bomboanelor şi sticlă care aluneca şi se curba ca o creatură subacvatică. Tata păruse puțin nemulțumit de răspunsul ei.

— Foarte puțini oameni pot să-şi cîştige existența ca artişti. Numai cei foarte cunoscuți ajung să aibă bani.

— Atunci o să fiu foarte cunoscută, spusese ea cu veselie, colorînd atentă literele diagramei.

La sfîrşit de săptămînă merseră împreună la un atelier de sticlărie, unde un bărbat cu barbă roşie îi arătase cum se suflă sticla. Fascinată, Lucy se apropiase cît putea de mult, pînă cînd tata o oprise. Sticlarul topea nisip într-un cuptor şi după aceea aduna sticla, transformînd-o într-o grămăjoară roşie. În aer mirosea a metal încins, a sudoare, a cerneală şi a cenuşă de la ziarele cu care se ştergea sticla.

Cu fiecare mişcare artistul aduna mai mult material, rotindu-l şi reîncălzindu-l mereu. La un moment dat adăugase un strat de pudră ceramică

albastră şi răsucise sticla, ca să o coloreze uniform. Lucy era fascinată. Ar fi vrut să afle totul despre acest proces misterios, despre fiecare tăietură, răsucire, culoare şi formă. Nimic nu i se păruse vreodată mai important.

Înainte să plece din atelier, tata îi cumpărase un obiect ornamental care semăna cu un balon, avea dungi de toate culorile curcubeului şi atîrna pe un suport din alamă. Lucy avea să-şi amintească mereu acea zi ca pe cea mai importantă din viaţa ei.

La puţin timp după aceea, cînd se întorcea acasă de la antrenamentul de fotbal american, pe înserat, Lucy se uită spre cer. Era colorat într-un purpuriu închis şi nişte nori albi ca de fum pluteau deasupra, făcîndu-l să semene cu o prună cu puf fin. Obosită, cu picioarele amorţite în apărătorile de plastic, ea urcă în dormitor, unde cineva aprinsese deja lumina. Era Alice, cu un obiect în mînă.

Îi aruncă o privire urîtă, pentru că fetiţa ştia că n-avea voie acolo şi cu toate astea intra oricînd voia. Lucy bănuia că sora ei se mai strecurase înăuntru şi altă dată, pentru că îşi găsea adesea păpuşile în dezordine.

Auzindu-i exclamaţia fără cuvinte, Alice se întoarse speriată şi scăpă ce ţinea în mînă. Tresăriră amîndouă cînd obiectul se sparse. Pe chipul mic al

fetiței apăru o expresie vinovată. Lucy privi cioburile strălucitoare de pe podea. Nu-i venea să creadă. Era ornamentul din sticlă suflată pe care i-l cumpărase tata.

— Ce cauți aici? întrebă ea furioasă. Asta e camera mea! Ieşi afară!

Alice începu să plîngă printre cioburile colorate. Mama fetelor veni grăbită auzind zgomotul.

— Iubito, te-ai lovit? Ce s-a întîmplat?

— M-a speriat Lucy, suspină Alice.

— Mi-a spart ornamentul, spuse furioasă sora ei. A intrat în camera mea fără să-i dau eu voie şi l-a spart.

Mama o ținea în brațe pe cea mică, mîngîindu-i părul.

— E important că nu v-ați lovit, spuse exasperată şi speriată. Sora ta era doar curioasă. A fost un accident, Lucy.

Fata se uită urît la cea mică.

— Te urăsc. Dacă mai intri aici, îți sparg capul!

Amenințarea o făcu pe Alice să plîngă din nou, iar chipul mamei se întunecă.

— Ajunge. Te rog să te porți frumos cu sora ta, mai ales că a fost aşa de bolnavă.

— Acum nu mai e bolnavă, spuse Lucy, dar cuvintele nu i se auziră din cauza hohotelor lui Alice.

— Mă duc să mă ocup de ea, spuse mama. După aceea vin şi strîng cioburile. Să nu le atingi, că sînt

ascuțite. Pentru Dumnezeu, Lucy! Îți cumpăr alt ornament.

— N-o să fie la fel, spuse ea supărată.

Dar mama ieşise deja, ducînd-o în brațe pe Alice. Lucy îngenunche lîngă cioburile care străluceau delicat, ca nişte baloane de săpun pe podeaua de lemn. Se ghemui şi plînse, uitîndu-se la ornamentul spart pînă cînd i se tulbură privirea. Era supărată şi emoția parcă i se scurgea din piele şi se ridica în aer. Furia, regretul şi o dorință disperată de iubire se amestecau în sufletul ei.

Deodată, nişte puncte mici începură să strălucească în lumina slabă a lămpii. Lucy se opri din plîns şi îşi cuprinse genunchii cu mîinile, suspinînd. Clipi nedumerită cînd picăturile de lumină se ridicară de pe jos şi plutiră în jurul ei. Uimită, se şterse la ochi şi le privi cum dansează în cerc. Pînă la urmă înțelese ce vedea. Erau licurici. Era o magie doar a ei.

Fiecare bucată de sticlă se transformase într-o scînteie. Încet, licuricii se îndreptară spre fereastra deschisă şi zburară în întuneric.

Mama o găsi stînd la marginea patului şi uitîndu-se spre fereastră.

— Unde sînt cioburile?

— Au dispărut, spuse Lucy cu un aer absent.

Era secretul ei. Nu ştia cum apăruse magia, dar ştia că ea va găsi mereu spațiul de care avea nevoie,

aşa cum creşteau uneori florile prin crăpăturile din asfalt.

— Ți-am spus să nu pui mîna pe ele. Dacă te tăiai?

— Îmi pare rău, mami.

Lucy luă un volum de pe noptieră şi îl deschise la întîmplare. Privi paginile fără să vadă nimic, iar mama oftă.

— Lucy, trebuie să ai răbdare cu sora ta.

— Ştiu.

— E încă slăbită după boală.

Fetița continuă să se uite la paginile cărții şi aşteptă în linişte ca mama să iasă din cameră. După cina în timpul căreia vorbi numai Alice, Lucy ajută la strînsul mesei, pierdută în gînduri. Emoțiile atît de puternice transformaseră sticla în altceva. Poate că cioburile încercaseră să-i spună ceva.

Merse în biroul tatei, unde acesta tocmai forma un număr de telefon. Fetița ştia că nu-i place să fie deranjat de la lucru, dar trebuia să-i pună o întrebare.

— Tati, spuse ea ezitînd.

El se încordă. Îl enervase. Cu toate astea, lăsă receptorul şi rosti pe un ton calm:

— Da, Lucy?

— Ce înseamnă cînd vezi licurici?

— Mă tem că în Washington nu sînt licurici. N-ajung atît de departe în nord.

— Dar ce înseamnă?

— Vrei să ştii ce simbolizează?

Se gîndi un moment.

— Licuricii arată altfel ziua. Dacă ai vedea un licurici fără să ştii ce e, ți s-ar părea obişnuit. Dar noaptea ei au o sursă de lumină. Întunericul scoate la iveală cel mai frumos dar al lor.

Îi zîmbi lui Lucy, care îl privea fascinată.

— E un talent extraordinar pentru o creatură atît de banală, nu-i aşa?

De atunci, magia apăruse în viața lui Lucy cînd era mai mare nevoie, chiar dacă, uneori, ea nu şi-o dorea deloc.

Doi

— Mi-e greu să am încredere în oameni, îi spusese Lucy lui Kevin la puțin timp după ce se cunoscuseră.

El o luase în brațe şi îi şoptise:

— În mine poți să ai încredere.

După doi ani în care locuise cu Kevin Pearson, lui Lucy încă nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste ea. Avea tot ce şi-ar fi putut dori. Iubitul ei înțelegea valoarea gesturilor mici şi plantase în grădină florile ei preferate. Era genul de bărbat care o suna în timpul zilei doar ca să-i audă vocea şi o lua adesea din atelier ca să meargă împreună la petreceri sau la cîte o cină cu prietenii. Pentru că muncea atît de mult, lui Lucy îi fusese greu să-şi păstreze relația dinainte.

Dintre toate lucrurile pe care le crea, cel mai mult îi plăcea să facă vitralii, deşi lucra şi mozaic, lămpi sau chiar obiecte de mic mobilier. Pentru că înainte de Kevin nu cunoscuse nici un bărbat care să i se pară măcar pe jumătate la fel de fascinant cum i se părea munca, Lucy ajunsese să fie mai împlinită ca artistă decît ca femeie. Apoi apăruse el, o învățase despre senzualitate şi despre încredere şi îi devenise cel mai

bun prieten. Între ei rămînea, totuşi, o distanţă de netrecut, ceva esenţial ce nu puteau înţelege unul despre celălalt.

Prin fereastra deschisă a garajului în care îşi avea Lucy atelierul intră un vînticel rece de aprilie. Peste tot în jur erau împrăştiate materialele necesare meseriei ei — o masă pentru tăiat, una pentru sudură, foi de sticlă, un cuptor. În faţa atelierului era atîrnat un semn din mozaic în culori vesele, înfăţişînd o siluetă feminină aşezată pe un leagăn de modă veche şi profilată pe un cer înstelat. Sub ea stătea scris cu litere alungite „Agăţată de o stea".

Din depărtare se auzeau sunetele portului Friday — un pescăruş, hornul unui feribot... Insula San Juan făcea parte din statul Washington, dar părea a fi o lume cu totul diferită. Apărată de munţii Olympic, era însorită chiar şi atunci cînd deasupra oraşului Seattle se strîngeau norii. Pe mal erau nenumărate plaje, iar spre centru, păduri de molid şi de pin. Primăvara şi toamna se vedeau la orizont jeturile de apă ale balenelor în căutare de somon.

Lucy aranjă cu grijă piesele mozaicului la care lucra, apoi le lipi cu un strat subţire de mortar. Avea în faţă bucăţi de sticlă adunată de pe plajă, amestecate cu porţelan spart, sticlă de Murano şi millefiori, toate aranjate în spirală. Era un cadou pentru ziua lui Kevin, care alesese modelul dintre schiţele desenate de ea.

Lucra cu pasiune şi uitase cu totul de ora prînzului, aşa că atunci cînd iubitul ei bătu la uşă, după-amiază, ea acoperi repede lucrarea şi îi spuse:

— Bună. Ce mai faci? Mergem să mîncăm un sendviş? Mor de foame.

Dar Kevin nu răspunse. Era încordat şi nu se uita la ea.

— Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

Tînărul răsuflă adînc.

— Nu mai merge.

Înțelegînd din expresia lui că se întîmplase ceva grav, Lucy îngheță.

— Ce nu mai merge?

— Noi. Relația noastră.

Pe ea o cuprinse un val de panică şi nu se mai putu gîndi la nimic. Abia după cîteva momente reuşi să se adune.

— Nu e vina ta, spuse Kevin. Tu eşti minunată. Sper că mă crezi. Dar în ultima vreme n-a fost destul. Nu, nu e ăsta cuvîntul potrivit. Poate că, de fapt, e prea mult pentru mine. Simt că nu am loc în relația cu tine. Mă simt sufocat. Are sens?

Lucy se uită la bucățelele de sticlă de pe masa de lucru. Poate, dacă era atentă la altceva, Kevin nu va pleca.

— Trebuie să îți explic, ca să nu crezi că sînt un om rău. Nici unul dintre noi nu este rău. Doar că am

obosit, Luce, să tot încerc să te asigur că-ți sînt alături. Dacă te-ai putea pune în locul meu, ți-ai da seama de ce am nevoie de o pauză.

— Tu nu vrei o pauză, spuse Lucy făcîndu-şi de lucru cu un cuțit pe care-l înmuie în ulei. Tu vrei să ne despărțim.

Nu-i venea să creadă. Se auzise rostind cuvintele, dar tot nu-i venea să creadă. Tăie o bucată de sticlă, folosind o riglă în formă de „L". Nu-şi dădea bine seama ce face.

— Despre asta vorbesc. Despre tonul ăsta. Ştiu la ce te gîndeşti. Ți-a fost mereu teamă că o să te părăsesc, iar acum eu asta fac, aşa că tu crezi că ai avut dreptate. Dar nu e aşa.

Kevin făcu o pauză şi se uită la ea. Lucy ridicase bucata de sticlă cu un cleşte. O lovi cu o mişcare expertă, iar materialul se sparse pe linia tăieturii dinainte.

— Nu e vina ta. Dar nici a mea.

Lucy lăsă cu mare grijă sticla jos. Avea impresia că se scufundă, deşi stătea pe loc. Oare ar fi trebuit să se aştepte? Oare nu-şi dăduse seama la timp de unele lucruri? De ce o lua vestea asta prin surprindere?

— Ai spus că mă iubeşti.

Se crispă. Cuvintele i se păreau patetice.

— Te-am iubit şi încă te mai iubesc, de asta mi-e aşa de greu. Şi eu sufăr. Sper că ştii.

— Ai pe altcineva?

— Chiar dacă am, nu din cauza ei vreau o pauză.

Lucy vorbi pe un ton aspru ca marginea unei hîrtii rupte.

— Îmi spui că vrei o pauză de parcă te-ai duce să bei o cafea. Nu e o pauză. Tu vorbeşti despre ceva permanent.

— Ştiam că o să te superi. Ştiam că n-am cum să cîştig.

— Cine ar putea să aibă de cîştigat din asta?

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. De cîte ori vrei să-ți spun? Nu poate să-mi pară mai rău de-atît. Am făcut tot ce-am ştiut. Regret că nu sînt destul de bun pentru tine. Ştiu că tu n-ai zis-o, dar eu am simțit asta. Orice aş face n-ar fi suficient ca să te ajut să-ți învingi nesiguranța. Pînă la urmă trebuie să recunosc că relația noastră nu merge. Nu e distractiv, crede-mă. Dacă vrei să ştii, mă simt oribil.

El răspunse cu un oftat la privirea ei nedumerită.

— Trebuie să-ți spun ceva înainte să afli din altă parte. Cînd mi-am dat seama că relația noastră e pe ducă, am simțit nevoia să spun cuiva, aşa că am vorbit cu o prietenă de care după aceea m-am apropiat tot mai mult. Nu am avut ce să facem. S-a întîmplat, pur şi simplu.

— Ai început să te vezi cu altcineva înainte să te desparți de mine?

— Mă separasem deja de tine, emoțional vorbind. Doar că nu apucasem să-ți spun. Ştiu că ar fi trebuit să fac lucrurile altfel, dar acum trebuie să merg pe drumul ăsta nou. E cel mai bine pentru amîndoi. E greu pentru toți, inclusiv pentru mine... Cea cu care sînt acum este... apropiată de tine.

— Apropiată? Vorbeşti de vreo prietenă de-a mea?

— Adevărul e că... sînt cu Alice.

Lucy se încordă, ca atunci cînd eşti gata să cazi şi îți regăseşti echilibrul, dar tot te sperii. Nu putea vorbi.

— Nici ea nu a vrut să se întîmple aşa, continuă Kevin.

Lucy clipi şi înghiți în sec.

— Ce să se întîmple? Te vezi cu sora mea? Eşti îndrăgostit de ea?

— N-am vrut să fie aşa.

— Te-ai culcat deja cu ea?

Tăcerea lui stînjenită era un răspuns în sine.

— Ieşi afară, spuse Lucy.

— Bine. Dar să nu dai vina pe ea...

— Ieşi! Afară!

Se săturase. Nu era sigură ce avea de făcut în continuare, dar ştia că nu mai voia să fie cu el. Kevin se îndreptă spre uşă.

— Vorbim cînd te mai calmezi, după ce te gîndeşti puţin. Aş vrea să rămînem prieteni. Doar că, Luce... Alice o să se mute la mine. Trebuie să-ţi cauţi altă locuinţă.

Lucy tăcu şi rămase nemişcată multă vreme după ce ieşi Kevin. Se întreba cu amărăciune de ce o luase prin surprindere vestea. Tiparul nu se schimba niciodată. Alice obţinea mereu tot ce-şi dorea, lua ce avea nevoie şi nu se gîndea la consecinţe. Toată familia lor o punea pe ea pe primul plan. Ar fi fost uşor s-o urască, doar că uneori sora ei părea atît de vulnerabilă şi de tristă, la fel ca mama... Lucy avusese mereu grijă de ea. Îi plătea cina cînd ieşeau împreună, îi împrumuta bani pe care nu-i mai primea înapoi şi o lăsa să-i poarte hainele şi pantofii.

Alice era o fată inteligentă, dar îi era greu să termine ce începea. Schimba slujbele ca pe ciorapi, lăsa proiectele neterminate şi se despărţea de iubiţii ei înainte ca relaţia să ajungă undeva. Făcea o primă impresie foarte bună, fiindcă era plăcută şi amuzantă, dar lumea nu rezista mult în preajma ei, fiindcă ea nu suporta să facă lucrurile banale care-i legau pe oameni.

În ultimul an şi jumătate lucrase pe post de scenarist junior pentru un serial. Era cea mai lungă perioadă în care fusese angajată în acelaşi loc. Locuia în Seattle şi mergea din cînd în cînd la New York ca

să discute cu echipa de filmare. Lucy i-o prezentase lui Kevin şi ei doi vorbiseră de cîteva ori, dar Alice nu se arătase deloc interesată de el, iar ea nu-şi imaginase că va ajunge să-i împrumute surorii sale nu doar hainele, ci şi iubitul.

Şi cum începuse relaţia lor? Cine luase legătura cu celălalt? Oare era Lucy atît de acaparatoare încît îl îndepărtase pe Kevin? Şi dacă nu era vina lui, aşa cum susţinea el, atunci era vina ei, nu? Cineva trebuia să fie vinovat. Închise ochii ca să nu plîngă. Cum să te gîndeşti la ceva care durea atît de tare? Ce să faci cu toate amintirile, cu sentimentele şi cu nevoile care nu-şi mai aveau locul?

Se ridică şi apucă ghidonul bicicletei care stătea sprijinită lîngă uşă. Era marca Schwinn, de culoare turcoaz şi avea un coş împodobit cu flori. Îşi luă casca din cui şi ieşi.

Se lăsase ceaţa peste după-amiaza rece de primăvară, iar pîlcurile de pini străpungeau stratul de nori firavi ca spuma de săpun. Lucy se înfioră cînd un vînticel rece îi atinse pielea. Se urcă pe bicicletă şi pedală fără direcţie, pînă cînd începură s-o doară picioarele şi pieptul.

Pînă la urmă se opri la o răscruce. Unul dintre drumuri ducea la golful din vestul insulei. Merse pe lîngă bicicletă şi ajunse la nişte stînci abrupte din bazalt şi calcar. Pe plaja de dedesubt, corbi şi

pescăruşi se înfruptau din animalele marine pe care le aruncase fluxul pe nisip.

Populația nativă a insulei, un trib de Salish care trăia din culesul de scoici şi pescuitul de somon, credea că abundența de mîncare este un dar de la o femeie care se măritase cu marea. Ei povesteau că, într-o zi, fata venise pe plajă ca să înoate, iar apa adusese pe mal un tînăr chipeş care se îndrăgostise de ea. După ce tatăl ei le dăduse cu greu voie să se căsătorească, tînăra femeie dispăruse în mare cu iubitul ei. De atunci, apele aduceau drept răsplată recolte bogate pentru locuitorii insulei.

Lui Lucy îi plăcuse întotdeauna povestea, fiindcă în ea era vorba despre o iubire în care te puteai pierde, pentru care puteai să renunți la tot. Astfel de romantism exista, din păcate, doar în artă, în literatură şi în muzică. N-avea de-a face cu viața reală. Cel puțin, nu cu viața ei.

Lăsă bicicleta proptită în cric şi îşi scoase casca, apoi coborî spre plajă. Nisipul era plin de pietre şi de crengi ude. Merse încet, încercînd să se gîndească la ce avea de făcut. Kevin voia ca ea să plece. Îşi pierduse casa, iubitul şi sora într-o singură după-amiază.

Norii acopereau ultimele raze de lumină. În depărtare se auzi un tunet şi în larg începu să plouă în rafale care semănau cu o perdea bătută de vînt. Un corb se ridică de deasupra apei, cu aripile întinse ca

nişte degete cu pene, şi se îndreptă spre centrul insulei, purtat de un curent de aer. Se apropia furtuna. Ar fi trebuit să se adăpostească şi ea, doar că nu ştia unde să se ducă.

Văzu ceva sclipind prin ceaţa sărată şi se aplecă să-l ridice. Uneori, sticlele aruncate de pe vapoare ajungeau la mal transformate în pietricele strălucitoare. Strînse bucata de material între degete şi se uită la valurile care se spărgeau cu zgomot la mal. Trădarea o făcuse să nu mai aibă încredere în ea însăşi. Se înşelase atît de amarnic încît acum nu mai putea să fie sigură de nimic. Îşi simţi palma arzînd şi desfăcu pumnul. Bucata de sticlă dispăruse şi în locul ei era un fluture cu aripi de un albastru strălucitor, ireal. Insecta zbură aproape imediat, căutîndu-şi adăpost. Lui Lucy îi veni să zîmbească.

Nu spusese nimănui ce putea să facă din sticlă. Uneori, dacă era foarte emoţionată, cîte un ciob pe care-l atingea se transforma în ceva viu. Sau cel puţin într-o iluzie foarte convingătoare, mică şi trecătoare. Lucy nu ştiuse cum să-şi explice toate astea pînă într-o zi, cînd dăduse peste un citat din Einstein care spunea că poţi să trăieşti fiecare zi ca pe un miracol sau poţi să trăieşti ca şi cum nimic nu ar fi miraculos. Atunci înţelesese că oricum s-ar fi numit darul ei, miracol al fizicii moleculare sau magie, oricum nu conta, fiindcă ambele ar fi fost adevărate.

Zîmbetul îi dispăru odată cu mica vietate care se născuse în palma ei. Fluturii erau simbolul unei noi etape din viața cuiva, credința în tine însuți, chiar dacă totul se schimba *Nu şi de data asta*, se gîndi, urîndu-şi puterile şi izolarea care veniseră odată cu ele.

Văzu cu colțul ochiului un buldog care venea agale pe malul apei, şchiopătînd puțin. În urma lui mergea un străin cu părul închis la culoare şi care se uita drept spre ea.

Lucy simți un fior de neplăcere. Părea genul de bărbat care lucra în aer liber şi ceva din postura lui spunea că nu-i sînt străine greutățile vieții. Poate că în altă situație ar fi reacționat altfel, dar în acel moment nu dorea să fie pe aceeaşi plajă cu el.

O apucă înapoi pe drumul care ducea la răscrucea de unde venise. Privi peste umăr şi-l văzu pe străin venind după ea, ceea ce o sperie. Începu să meargă mai repede, dar se împiedică şi căzu, ajungînd în genunchi şi pe palme pe pămîntul umed.

Se ridică repede, uimită, dar bărbatul o ajunsese deja din urmă. Se răsuci spre el, tresărind, cu părul încurcat şi acoperindu-i fața.

— Uşurel, spuse el scurt.

Lucy îşi dădu părul la o parte şi îl privi cu precauție. Avea ochii de un verde-albăstrui şi tenul bronzat. Era atrăgător într-un fel dur, necizelat. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, însă aerul

de maturitate din privirea lui vorbea despre un bărbat care văzuse destule.

— M-ai urmărit, spuse Lucy.

— Ba nu. Asta e singura cărare care duce la şosea şi vreau să ajung înapoi la maşină înainte să înceapă furtuna. Aşa că, dacă nu te superi, mergi mai repede sau dă-te la o parte.

Lucy păşi în lateral şi îi făcu semn să treacă, privindu-l sarcastic.

— N-aş vrea să întîrzii din cauza mea.

Străinul se uită la palma ei pătată de sînge, probabil zgîriată într-o piatră, se încruntă şi-i spuse:

— Am în maşină o trusă de prim-ajutor.

— Mă simt bine, spuse ea, deşi o durea mîna.

Îşi şterse palma pe cracul pantalonilor.

— N-am nimic.

— Apasă pe rană cu mîna cealaltă, îi spuse el privind-o aspru. Merg cu tine pînă sus.

— De ce?

— Ca să mă asigur că nu cazi iar.

— N-o să cad.

— E teren accidentat. Şi din ce-am văzut pînă acum, pot să spun că nu te ții prea bine pe picioare.

Lucy rîse ironic.

— Eşti cel mai... Nici nu te cunosc.

— Sam Nolan. Locuiesc în False Bay.

Tăcu, fiindcă tuna.

— Să mergem.

— Nu prea ştii să vorbeşti cu oamenii, spuse Lucy, deşi nu se opuse cînd el începu să meargă alături de ea, pe cărare.

— Mai repede, Renfield, îi spuse bărbatul buldogului care îi urma chinuit.

— Locuieşti pe insulă? întrebă ea.

— Da. M-am născut şi am crescut aici. Tu?

— Eu sînt aici de cîțiva ani. Dar s-ar putea să mă mut curînd, adăugă cu tristețe.

— Ți-ai schimbat slujba?

— Nu.

Nu obişnuia să le facă mărturisiri necunoscuților, dar nu se ştie ce impuls nesăbuit o făcu să spună:

— Tocmai m-a părăsit iubitul.

Sam o privi cu coada ochiului.

— Astăzi?

— Acum o oră.

— Eşti sigură că s-a terminat? Poate a fost doar o ceartă.

— Sînt sigură, spuse Lucy. M-a înşelat.

— Atunci bine că ai scăpat de el.

— Nu-i iei apărarea? întrebă ea pe un ton cinic.

— De ce aş apăra pe cineva care face aşa ceva?

— Pentru că e bărbat, şi se pare că bărbații nu pot să se stăpînească, trebuie să înşele. Aşa sînteți voi făcuți. E un instinct.

— Ba pe naiba. Un bărbat adevărat nu înşeală. Dacă vrei să fii cu alta, n-ai decît să te desparți de femeia cu care eşti. Fără excepție.

Continuară să meargă. Stropi mari de ploaie căzeau pe pămînt.

— Nu mai avem mult, spuse Sam. Îți mai curge sînge?

Lucy ridică atentă degetele de pe locul unde se tăiase.

— Nu la fel de mult ca înainte.

— S-ar putea să fie nevoie de copci dacă nu se opreşte curînd.

Ea se împiedică la auzul vorbelor lui, iar el o apucă de cot ca să o sprijine. Văzînd că şi-a recăpătat echilibrul, o întrebă:

— Ai avut vreodată copci?

— Nu, şi nici nu vreau. Am aichinofobie.

— Asta ce e? Frica de înțepături?

— Da. Ți se pare o prostie, nu?

El clătină din cap şi zîmbi.

— Eu am o fobie şi mai rea.

— Care?

— Nu le spun decît celor care chiar trebuie să ştie.

— Ți-e frică de păienjeni? încercă ea să ghicească. De înălțime? De clovni?

El zîmbi mai larg.

— Nici pe departe.

Ajunseră la răscruce iar el îi dădu drumul la mînă. Se îndreptă spre maşina albastră, veche, deschise uşa şi începu să caute înăuntru. Buldogul se aşeză cuminte alături de el, privindu-l dintre faldurile de piele care-i înconjurau ochii.

Lucy aşteptă, uitîndu-se la el din cînd în cînd. Era puternic şi bine făcut. Purta un tricou alb, din bumbac, şi o pereche de blugi puţin cam largi. Bărbaţii de pe insulă aveau un aspect dur, aspru. Nord-vestul Pacificului fusese populat de exploratori, de pionieri şi de soldaţi care nu aveau de unde să ştie cînd venea următorul vapor cu provizii. Supravietuiseră din pescuit şi vînătoare. Numai un fel anume de duritate combinată cu umor te ajuta să nu mori de foame, să te fereşti de boli, de frig, de atacuri inamice şi de plictiseală. Descendenţii lor purtau urmele acestui fel de-a fi. Erau bărbaţi care trăiau după legile naturii mai întîi şi abia apoi după legile societăţii.

— Trebuie să continui, nu poţi să mă laşi aşa după ce mi-ai spus că ai o fobie şi mai rea, rosti Lucy.

El ieşi din maşină cu un pachet de plastic alb pe care îl rupse cu dinţii. Scoase un şervetel antiseptic şi spuse:

— Dă-mi mîna.

Ea ezită puţin înainte să-i facă pe plac. Atingerea blîndă îi dădu fiori. Trupul lui emana o căldură plăcută. Lui Lucy i se tăie respiraţia cînd îl privi în ochii albaştri

şi adînci. Unii bărbaţi aveau pur şi simplu acel ceva care te dădea pe spate.

— O să te usture, spuse el şi începu să curețe rana cu mişcări atente.

Antisepticul îşi făcu efectul, iar ea scoase un sunet ascuțit de durere, apoi se întrebă în gînd de ce ar fi făcut un străin atît de multe pentru ea. Bărbatul se aplecase deasupra palmei ei, iar Lucy profită de ocazie ca să-i studieze părul castaniu închis, aproape negru.

— Nu stai prea rău, să ştii, îl auzi spunînd ca pentru sine.

— Te referi la rana din palmă sau la despărțire?

— La despărțire. Majoritatea femeilor ar fi hohotit pînă acum.

— Eu sînt încă şocată. Curînd o să plîng şi o să le trimit mesaje furioase tuturor cunoscuților. După aceea o să vreau să discut despre toate detaliile relației, iar prietenii mei or să înceapă să mă evite.

Ştia că vorbeşte prea mult, dar nu se putea opri.

— Ultima etapă e cea în care mă tund scurt, deşi nu-mi stă bine, şi cumpăr pantofi prea scumpi, pe care n-ajung să-i port niciodată.

— La bărbați e mult mai simplu. Noi bem multă bere, nu ne bărbierim cîteva zile şi cumpărăm vreun aparat.

— Un prăjitor de pîine, de exemplu?

— Nu. Ceva care face zgomot. O maşină de suflat frunze sau un fierăstrău electric. Aşa e sănătos.

Ea zîmbi cam fără voie. Trebuia să se ducă acasă şi să se gîndească la cum i se schimbase viaţa faţă de azi-dimineaţă. Dar cum să se întoarcă în locul pe care ea şi Kevin îl creaseră împreună? Nu putea să se aşeze la masa din bucătărie, care avea piciorul rupt şi pe care încercaseră amîndoi s-o repare de nenumărate ori, sau să asculte cum ticăia ceasul în formă de pisică pe care-l primise de la el cînd împlinise douăzeci şi cinci de ani. Toate tacîmurile lor erau desperecheate şi aveau nume care mai de care mai năstruşnice, fiindcă erau cumpărate de prin magazinele de antichităţi. Strînseseră furculiţe King Edward şi linguri Valsul Primăverii. Iar acum toate obiectele din casă erau tot atîtea dovezi că ratase încă o relaţie. Cum să dea piept cu ele?

Sam îi puse un leucoplast.

— Nu cred că o să fie nevoie de copci. Mai curge foarte puţin sînge.

O ţinu de mînă o fracţiune de secundă mai mult decît era nevoie, apoi îi dădu drumul.

— Cum te cheamă?

Lucy clătină din cap, încă zîmbind.

— Nu afli dacă nu-mi spui ce fobie ai.

El o privi în ochi. Ploua mai tare şi picăturile îi străluceau pe piele şi-i îngreunau părul, făcîndu-l să pară mai închis la culoare şi să i se lipească de frunte.

— Mi-e groază de untul de arahide.

— De ce? întrebă ea nedumerită. Eşti alergic la el?

Sam clătină din cap.

— Nu-mi place cum se lipeşte de cerul gurii.

Ea-l privi sceptic.

— Chiar există fobia asta?

— Absolut.

Înclină capul, studiind-o cu ochii lui frumoşi. Aştepta să-i afle numele.

— Lucy, rosti ea.

— Lucy, o întrebă el pe un ton blînd, vrei să mergem undeva să mai vorbim? Poate să bem o cafea?

Ei nu-i venea să creadă cît de tentată era să accepte. Dar ştia că, dacă ar fi mers undeva cu străinul cel mare şi chipeş, n-ar fi făcut decît să se plîngă de viaţa ei amoroasă ruinată. Pentru că Sam fusese amabil cu ea, n-avea de gînd să-l supună la aşa ceva.

— Mulţumesc, dar trebuie să plec, îi spuse, disperată şi înfrîntă.

— Îmi dai voie să te duc acasă? Putem să punem bicicleta în portbagaj.

Ei i se puse un nod în gît, clătină din cap şi se întoarse cu spatele.

— Eu stau la capătul străzii Rainshadow, spuse Sam în urma ei. La via din False Bay. Vino pe la mine şi deschidem o sticlă de vin. Putem să vorbim despre orice.

Făcu o pauză.

— Oricînd vrei tu.

Lucy îi zîmbi, uitîndu-se peste umăr.

— Mulțumesc, dar nu pot să accept.

Se apropie de bicicletă, ridică piedica şi se urcă în şa.

— De ce nu?

— Bărbatul care m-a părăsit era ca tine, fermecător şi amabil. Asta la început. Toți sînteți aşa la început. Dar nu ştiu cum se face că eu ajung pînă la urmă să fiu părăsită. Şi nu mai vreau.

Plecă prin ploaie, înaintînd cu greu pe pămîntul moale şi ud. Deşi ştia că el se uita după ea, nu se întoarse.

Trei

Sam conduse de-a lungul străzii Westside, spre False Bay. Buldogul englez împinse cu nasul în geamul închis.

— Nu se poate. O să plouă în maşină. Plus că ai capul mare şi s-ar putea să cazi afară.

Renfield se aşeză mai bine pe banchetă şi-i aruncă o privire supărată.

— Dacă n-ai avea nasul îngropat sub piele, ai putea să mă ajuți s-o găsesc. La ce eşti tu bun?

Sam întinse mîna dreaptă şi-l mîngîie pe cățel, în timp ce cu stînga ținu în continuare volanul. Se gîndi la femeia de mai devreme, la expresia serioasă, tristă şi la părul negru, frumos. Ai fi putut să te pierzi în ochii ei verzi ca oceanul. Nu era sigur ce să creadă despre ea, dar i-ar fi plăcut să o revadă.

Afară începu să plouă mai tare, iar el mări viteza cu care se mişcau ştergătoarele. Era o primăvară umedă. Trebuia să fie atent ca via să nu putrezească. Din fericire, din golf bătea mereu briza, iar el îşi plantase via paralel cu vîntul, ca aerul să o poată usca mai repede.

Cultivatul strugurilor era o ştiinţă, o artă şi o religie pentru cei ca Sam. El începuse din adolescenţă, cînd citise toate cărţile de viticultură care-i picaseră în mînă şi lucrase ca ajutor la viile de pe insulă şi din Lopez.

Îşi luase licenţa de viticultor de la *Universitatea* din Washington, apoi devenise ceea ce se numea „şoarece de pivniţă" la un magazin de vinuri din California, pe un post de asistent viticultor. Pînă la urmă îşi folosise toate cîştigurile ca să cumpere şase hectare de teren în False Bay. Pe două hectare plantase struguri din soiul *Syrah*, *Riesling* şi chiar nişte *Pinot Noir*.

Însă pînă cînd via din Rainshadow avea să ajungă la maturitate, Sam trebuia să-şi cîştige traiul cumva. Deşi plănuia ca într-o bună zi să aibă o staţie de prelucrare a strugurilor şi să se ocupe chiar el de toţi paşii producerii vinului, era destul de realist ca să înţeleagă că era nevoie să faci compromisuri ca să-ţi atingi visul.

Aşa că găsise cîteva locuri în care putea distribui vinul en-gros, îl îmbutelia la o firmă specializată şi avea cinci sortimente de vin roşu şi două de vin alb, pe care le vindea restaurantelor şi cîtorva magazine. Celor mai multe dintre ele le dăduse nume cu sonoritate nautică, *„Trei vele", „Prin hublou", „Ancora"*. Nu cîştiga prea mult, dar era un venit stabil, cu posibilitatea să crească în timp.

— O să fac o mică avere din via asta, îi spusese el fratelui său mai mare, Mark.

— Păcat că ai împrumutat o mare avere ca s-o plantezi, îi răspunsese acesta.

Sam parcă pe aleea de lîngă conacul victorian pe care-l cumpărase odată cu terenul. Locul avea un aer de grandoare decăzută care te îndemna să-ți imaginezi cum trebuie să fi arătat odinioară. Un constructor de nave ridicase clădirea cu mai bine de o sută de ani înainte şi o împodobise cu balcoane, terase şi ferestre mari.

De-a lungul anilor, însă, diverşi proprietari şi chiriaşi distruseseră locul. Dărîmaseră cîțiva pereți ca să lărgească încăperile şi ridicaseră alții, din materiale subțiri. Țevile de apă şi electricitatea fuseseră instalate prost şi întreținute şi mai prost. Pe măsură ce conacul se aşezase pe pămînt, unele dintre podele se înclinaseră. Vitraliile fuseseră înlocuite de ferestre cu ramă din aluminiu, iar țiglele, acoperite cu plastic.

Chiar şi aşa, în ruine, casa avea un farmec aparte. În fiecare colț şi pe fiecare scară se ascundeau poveşti necunoscute ale unor vremuri demult apuse. Pereții gemeau de amintiri.

Cu ajutorul fraților săi, Mark şi Alex, Sam reparase structura de rezistență, renovase cîteva camere şi îndreptase podelele. Încă mai erau multe de făcut, dar conacul avea ceva special, iar el nu reuşea să scape de senzația că locul avea nevoie de prezența lui. Spre surpriza sa, şi Alex simțea la fel.

— Fată frumoasă şi bătrînă, o alintase el prima dată cînd intrase.

Alex ştia toate complicaţiile ce ar fi putut să apară la renovarea unei case vechi, fiindcă era constructor.

— Are nevoie de multă muncă, dar merită, spusese el.

— De ce sumă ar fi nevoie ca să o aduc într-o stare decentă? îl întrebase Sam. Vreau doar să mă asigur că nu cade peste mine cînd dorm.

Întrebarea îl amuzase pe Alex.

— Ar fi nevoie să arunci la toaletă bancnote de o sută de dolari timp de o săptămînă ca să strîngi suma necesară.

Chiar şi aşa, Sam cumpărase proprietatea şi începuse renovarea. Iar Alex îşi adusese echipa ca să-l ajute la sarcinile mai dificile ca, de pildă, înlocuirea grinzilor.

— Nu o fac pentru tine, îi răspunsese fratele lui atunci cînd el îi mulţumise. O fac pentru Holly.

Cu un an înainte, într-o noapte ploioasă, în Seattle, singura lor soră, Victoria, murise într-un accident de maşină, lăsînd în urmă o fetiţă de şase ani. Pentru că sora lor nu le spusese cine e tatăl fetei, copilul era acum orfan. Cei mai apropiaţi membri ai familiei ei erau unchii, Mark, Sam şi Alex.

Mark, cel mai mare dintre cei trei, fusese numit tutorele lui Holly, iar el îi ceruse ajutorul lui Sam ca să o crească pe copilă.

— Nu ştiu cum să facem, îi spusese Sam. N-am habar ce înseamnă o familie.

— Şi crezi că eu am? Nu uita că ne-au crescut aceiaşi părinţi.

— N-avem noi de ce să creştem un copil, Mark. Ai idee în cîte feluri poţi distruge viaţa cuiva? Mai ales a unei fetiţe?

— Mai taci, Sam, răspunsese fratele lui, evident îngrijorat.

— Dar şedinţele cu părinţii? Dar mersul la toaletă? Cum o să ne descurcăm cu astea?

— O să găsesc eu o cale. Doar să ne laşi să stăm aici, cu tine.

— Şi cu viaţa mea amoroasă ce-o să se întîmple?

Mark îi aruncase o privire exasperată.

— Asta este prioritatea ta, Sam?

— N-ai decît să te superi pe mine. Ştiu că sînt superficial.

Pînă la urmă, Sam acceptase să locuiască toţi trei. I-o datora lui Mark, care era nevoit să se descurce într-o situaţie pe care nu o ceruse şi la care nu se aşteptase. Ba mai mult, i-o datora Victoriei. Nu fuseseră niciodată prea apropiaţi şi el nu îi fusese niciodată alături, aşa că putea măcar să aibă grijă de fiica ei care rămăsese orfană.

Doar că Sam nu se aşteptase ca Holly să-l cucerească atît de repede, cu desenele şi colierele din

spaghete pe care le aducea de la şcoală şi cu faptul că semăna atît de mult cu sora lui. Avea acelaşi zîmbet şi acelaşi aer preocupat cînd era atentă la vreun proiect sau cînd citea vreo carte despre animale. Un copil te schimbă fără să-ţi dai seama. Îţi schimbă obiceiurile şi părerile. Schimbă lucrurile din cauza cărora te îngrijorezi şi lucrurile la care speri şi te face să iei decizii necugetate, ca de pildă să adopţi un buldog urît pe care nu-l vrea nimeni altcineva, fiindcă are o eczemă şi probleme la şold.

— Aşa, băiete, spuse Sam ridicîndu-l pe Renfield în braţe şi aşezîndu-l cu grijă pe pămînt.

Cîinele merse şontîc în urma lui, spre intrare. Pe veranda conacului stătea fratele lui, Alex, ghemuit într-un scaun vechi din răchită, cu o sticlă de bere în mînă.

— Al, spuse Sam pe un ton degajat.

Se uită atent după Renfield, care se chinuia să urce pe o rampă special construită pentru el. Buldogii nu se prea pricepeau la urcat scări.

— Ce faci aici?

Alex era îmbrăcat într-o pereche de blugi vechi şi o bluză pe care o avea din vremuri imemoriale, complet diferit de felul elegant în care se îmbrăca de obicei. Era neras şi avea figura amărîtă a cuiva care îşi petrecuse după-amiaza încercînd să se îmbete.

Pe Sam îl cuprinse un fior neplăcut. Îşi amintea bine de privirea aceea pierdută pe chipul părinţilor lor.

Era de parcă ei ar fi băut altfel de alcool decît restul lumii. Oamenii se relaxau şi deveneau mai prietenoşi după cîteva pahare, dar Alan şi Jessica Nolan se transformau în nişte monştri.

Deşi Alex nu ajunsese niciodată să se poarte ca ei, nici el nu era un beţiv prea simpatic, ci devenea genul de om cu care Sam n-ar fi vrut să aibă vreodată de-a face.

— Mi-am luat liber în după-amiaza asta, spuse Alex ducînd sticla la gură şi golind-o.

Trecea printr-un divorţ, după patru ani de căsnicie cu o femeie cu care n-ar fi trebuit să se însoare de la bun început. Soţia lui, Darcy, reuşise să-l facă să renunţe la contractul prenupţial, iar acum îi distrugea lui Alex viaţa pe care el o construise cu atîta grijă.

— Ai vorbit cu avocatul?

— Da, ieri.

— Şi ce-a zis?

— Darcy rămîne cu casa şi cu o mare parte din bani. Acum avocaţii negociază să-mi ia şi rinichii.

— Îmi pare rău. Speram să vă împăcaţi.

Nu era chiar adevărat. Sam nu putea s-o sufere pe Darcy, a cărei singură ambiţie în viaţă era să fie o soţie întreţinută. Sam ar fi pariat pe via lui că femeia îl schimba pe Alex pentru un soţ mai bogat.

— Ştiam de la început că n-o să dureze, spuse fratele lui.

— Atunci de ce te-ai mai însurat?

— Ca să plătesc mai puțin impozit la stat.

Alex îi aruncă o privire întrebătoare lui Renfield, care îl împingea cu capul, şi se aplecă să-l mîngîie pe spate.

— Doar că pe noi ne cheamă Nolan, spuse, uitîndu-se din nou la Sam. Nici unul n-o să poată rămîne însurat mai mult de cîțiva ani.

— Eu n-am de gînd să mă însor deloc, spuse Sam.

— O mişcare inteligentă.

— N-are legătură cu inteligența. Mă simt mai apropiat sufleteşte de o femeie de lîngă care ştiu că pot să plec oricînd.

Simțiră amîndoi în acelaşi timp un miros de ars venind dinspre fereastra deschisă.

— Ce naiba e acolo? întrebă Sam.

— Găteşte Mark, spuse Alex.

Uşa din față se deschise şi Holly se năpusti afară, țipînd de bucurie cînd îl văzu pe Sam. El rîse şi o prinse în brațe. Cînd se întîlneau, seara, Holly se purta mereu ca şi cum nu s-ar fi văzut de săptămîni întregi.

— Unchiule Sam!

— Salut, bombonică! spuse el sărutînd-o. Cum a fost la şcoală?

— Doamna Duncan ne-a învățat nişte cuvinte în franceză. Eu i-am spus că ştiu deja cîteva.

— Pe care le ştii?

— Rouge, blanc, sec şi doux. Doamna m-a întrebat de unde le ştiu şi eu i-am spus că de la unchiul meu, care face vin. După aia ea a spus că nu ştie cum se spune producător de vin, şi am căutat în dicţionar şi n-am găsit.

— Nu există un cuvînt în franceză pentru asta.

Copila păru indignată.

— De ce nu?

— Cel mai apropiat cuvînt pe care-l au este „vingeron", care înseamnă crescător de vie. Francezii cred că natura e cea care face vinul, nu omul.

Holly îşi lipi nasul de nasul lui.

— Cînd o să faci un vin din strugurii crescuţi de tine, o să îi dai numele meu?

— Sigur. Vrei să fie un vin roşu sau unul alb?

— Roz, spuse Holly hotărîtă.

Sam se prefăcu şocat.

— Dar eu nu fac vin roz!

— Să fie roz şi să strălucească! insistă fetiţa, chicotind cînd îi văzu expresia.

Se strecură jos din braţele lui şi se aplecă spre Renfield, care veni repede la ea.

— Ce găteşte Mark? întrebă Sam.

— Nu-mi dau seama, răspunse nepoţica lui în timp ce-l mîngîia pe căţel între urechi. A luat foc.

— La restaurantul „*Market Chef*" se serveşte taco de peşte vinerea, spuse Sam. Ia du-te şi întreabă-l pe tati dacă nu vrea să mîncăm în oraş.

Holly se uită cu speranță la Alex.

— Mergi şi tu?

El clătină din cap.

— Mie nu mi-e foame.

Copila îl privi îngrijorată.

— Tot mai divorțezi?

— Da, răspunse el.

— Şi o să te însori iar cînd se termină?

— Numai dacă uit cum a fost să fiu însurat prima dată.

— Nu-l asculta pe unchiul Alex, spuse Sam repede. Căsătoria e grozavă.

Fusese cît reuşea să fie de sincer.

— Căsătoria e ca o cutie cu stafide în noaptea de Haloween, spuse Alex. Cineva încearcă să te convingă că sînt dulciuri, dar cînd deschizi cutia, ele tot stafide sînt.

— Mie-mi plac stafidele, spuse Holly.

Sam îi zîmbi.

— Şi mie.

— Ştiai că, dacă laşi strugurii sub canapea, se transformă în stafide?

Sam nu mai zîmbi şi se încruntă puțin.

— Cum ai aflat tu asta, Holly?

Ea ezită puțin.

— Nu contează, spuse veselă, apoi dispăru în casă, cu Renfield pe urme.

Sam se uită încruntat la fratele lui.

— Alex, fă-mi o favoare. Nu-i mai spune lui Holly părerile tale despre căsătorie. Nu vreau s-o dezilu-zionăm. Cel puțin nu înainte să împlinească opt ani.

— Sigur.

Alex lăsă sticla goală pe marginea balustradei şi se ridică.

— Dar în locul tău aş avea grijă ce-i spun despre căsătorie. În cel mai rău caz, căsătoria este o farsă, iar în cel mai bun, o instituție învechită. Probabil că nu există cîte o pereche perfectă pentru fiecare dintre noi şi, chiar dacă ai găsi pe cineva care să fie perfect pentru tine, probabil că sentimentul n-ar fi împărtăşit. Aşa că, dacă o creşti ca să aibă impresia că viața este ca o poveste, nu faci decît s-o pregăteşti pentru foarte multe dezamăgiri.

Sam se uită la fratele lui care se îndrepta spre BMW-ul parcat pe alee.

— Idiotule, spuse pentru sine în timp ce maşina se îndepărta.

După aceea se sprijini de unul dintre stîlpii ve-randei şi se uită în jur, de la uşa închisă pînă la cîm-purile din spatele casei, unde o fostă livadă cu meri era acum acoperită de vie.

Sam avea aceeaşi părere despre căsătorie ca şi Alex. Cei din familia Nolan n-aveau de ce să spere la un mariaj fericit. Poate că excepție făcea Mark, fratele lor mai mare. Sam, însă, credea că riscurile căsniciei

orau mult mai mari decît potențialele beneficii. Îi plăcoau femeile, se simțea bine în compania lor şi-i plăcoa să se culce cu ele, dar ştia că aveau obiceiul nosuferit să se ataşeze emoțional, ceea ce strica întotdeauna relația. Pînă acum, chiar şi cele care susținuseră că vor, la fel ca şi el, o relație simplă şi fără complicații, ajunseseră să-şi dorească mai multă implicare din partea lui. Cînd devenea clar că Sam nu le poate oferi ce vor, ele îl părăseau şi găseau pe altcineva. Şi el făcea la fel.

Din fericire, nu întîlnise pînă atunci nici o femeie pentru care să-şi dorească să renunțe la libertate. Şi dacă ar fi găsit-o, ştia deja ce să facă. Să fugă ca dracul de tămîie.

Patru

Ploaia se înteţise, aşa că Lucy făcu ce făcea întotdeauna cînd nu ştia unde să se ducă. Prietenele ei, Justine şi Zoe Hoffman, aveau un han în portul Friday, la două minute de mers pe jos de feribot. Se numea *„Hanul artistului"* şi era un conac renovat, cu verande mari şi ferestre care dădeau spre munţii Baker.

Justine şi Zoe erau verişoare, dar nu semănau deloc. Justine era subţire, avea un corp atletic şi îi plăcea să-şi testeze forţele cu orice ocazie. Încercase deja să afle cît de mult poate să meargă cu bicicleta, să alerge sau să înoate. Ea dădea impresia că se mişcă şi atunci cînd stătea pe loc. Nu era deloc timidă sau reţinută şi trăia cu o forţă şi cu o veselie pe care unii o găseau greu de suportat. Cînd avea ceva de rezolvat, Justine nu întîrzia, ci acţiona, uneori chiar înainte să se gîndească suficient.

Zoe, pe de altă parte, îşi măsura deciziile cu precizia cu care măsura ingredientele pe care le folosea în bucătărie. Nu-i plăcea nimic mai mult decît să meargă prin pieţe şi tîrguri ca să aleagă cele mai

bune produse organice, să cumpere borcane de gem, de miere cu lavandă şi bucăţi de unt proaspăt. Avea studii culinare, dar se baza mult şi pe instinct. Îi plăceau cărţile cu coperţi tari, filmele clasice şi să scrie scrisori. Colecţiona broşe vechi şi le prindea pe un manechin de anticariat, care aparţinuse unui croitor şi pe care acum îl păstra în camera ei.

Se măritase cîndva, doar ca să divorţeze un an mai tîrziu, apoi o lăsase pe Justine s-o convingă să deschidă împreună un han. Zoe lucrase mereu în restaurante şi cofetării şi, deşi se gîndise uneori să-şi deschidă o cafenea, nu-şi dorea deloc să se ocupe de management şi de contabilitate. Asocierea cu Justine era soluţia perfectă.

— Mie-mi place să mă ocup de afacere, îi spusese aceasta lui Lucy. Nu mă deranjează să fac curat şi mă pricep chiar şi la instalaţii, dar n-am deloc talent la gătit. Pe cînd Zoe e o zeiţă în bucătărie.

Aşa şi era. Verişoarei ei îi plăcea foarte mult să gătească şi se pricepea să facă prăjituri. Cocea mereu brioşe cu banane şi glazură de mascarpone sau chec cu glazură de zahăr brun, copt în tuci. După-amiezile, Zoe aşeza pe măsuţele de pe holurile şi de la recepţia hanului ibrice cu cafea şi platouri cu dulciuri. Farfuriile supraetajate erau pline de prăjiturele cu dovleac şi brînză dulce, de negrese şi de tarte pline de fructe glasate.

Deşi era aproape mereu invitată în oraş de cîte un tînăr pretendent, Zoe îi refuza pe toți, fiindcă încă mai încerca să uite de căsnicia dezastruoasă prin care trecuse. Spre durerea ei, fusese singura surprinsă cînd soțul îi mărturisise că e homosexual.

— Toată lumea ştia, îi spusese Justine pe un ton direct. Eu ți-am spus dinainte să te măriți cu el, dar nu m-ai ascultat.

— Mie nu mi s-a părut.

— Dar ce zici de faptul că este obsedat de Sarah Jessica Parker?

— Şi bărbaților heterosexuali le place Sarah Jessica Parker, spuse Zoe defensiv.

— Da, dar cîți dintre ei folosesc parfumul semnat de ea pe post de deodorant?

— Miroase a portocală, răspunse Zoe.

— Mai ştii cînd ați fost în Aspen, la schi?

— Şi heterosexualii merg la schi.

— În timpul săptămînii de schi a unei organizații de homosexuali? insistă Justine.

Zoe fusese nevoită să admită că, într-adevăr, acela era un indiciu clar.

— Mai ştii cum spunea Chris că toți ne simțim măcar puțin atraşi de cei de acelaşi sex?

— Mie mi s-a părut că e sofisticat.

— Este homosexual, Zoe. Crezi că un tip atras de femei ar fi spus aşa ceva?

Din păcate, tatăl ei era împotriva divorțului, indiferent care ar fi fost motivul, şi insistase că totul s-ar fi rezolvat dacă ei doi ar fi mers la consiliere de cuplu. Sugerase chiar că ea ar fi trebuit să facă mai mult ca să-l atragă pe Chris. Iar familia lui dăduse vina tot pe Zoe, spunînd că el nu fusese homosexual înainte să se însoare cu ea. Tînăra nu credea că el avea vreo vină pentru că îi plăceau bărbații, însă era supărată că ea avea de suferit de pe urma descoperirii lui sexuale.

— E umilitor, îi mărturisise lui Lucy, ca bărbatul tău să te părăsească pentru alt bărbat. Te simți ca şi cum le-ai fi dezamăgit pe toate femeile din lume. Ca şi cum eu aş fi fost cea care, pînă la urmă, l-a trimis la echipa adversă.

Lucy se gîndi că ruşinea apărea adesea atunci cînd erai înşelat. Chiar dacă nu ți se părea cinstit, n-aveai cum să nu te gîndeşti că tu eşti de vină, că, poate, îți lipseşte ceva.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Justine deschizînd uşa din spate ca să o lase pe Lucy să intre.

Ca de obicei, era în blugi şi într-un tricou, cu părul prins în coadă de cal.

— Arăți rău. Vino în bucătărie.

— Sînt udă, spuse Lucy. O să murdăresc podeaua.

— Scoate-ți pantofii şi hai înăuntru.

— Îmi pare rău. Trebuia să fi sunat înainte.

Lucy îşi descălță tenişii plini de noroi.

— Nu-i nimic, n-avem prea multă treabă.

Lucy o urmă în bucătăria mare şi caldă. Pereții erau acoperiți cu tapet imprimat cu cireşe colorate. Mirosea frumos, a făină, a unt cald şi a ciocolată care se topeşte. Zoe tocmai scotea din cuptor o tavă cu brioşe. Tînăra avea părul prins în sus, într-un coc din care alunecaseră cîteva bucle. Arăta ca o soție din anii cincizeci, cu silueta frumos conturată, talia mică şi obrajii roşii din cauza căldurii cuptorului. Zîmbi.

— Lucy. Vrei să fii degustătorul meu? E o rețetă nouă de brioşe cu ricotta şi ciocolată.

Lucy clătină din cap. Cumva, căldura plăcută din bucătărie o făcea să se simtă mai rău. Duse mîna la gît ca să apese pe nodul de acolo. Justine o privi îngrijorată.

— Ce e, Luce?

— S-a întîmplat ceva rău, reuşi ea să spună. Ceva îngrozitor.

— Te-ai certat cu Kevin?

— Nu.

Lucy trase cu greu aer în piept.

— M-a părăsit.

Imediat, Justine o conduse să se aşeze pe unul dintre scaunele de lîngă masă. Zoe îi dădu nişte şervețele ca să-şi usuce părul şi să-şi sufle nasul, iar Justine îi turnă un pahar de whisky. Lucy luă o

înghiţitură din lichidul de foc, iar prietena ei turnă din băutură şi într-un alt pahar.

— Pentru Dumnezeu, Justine! Nu l-a băut nici pe primul.

— Ăsta nu e pentru Lucy. E pentru mine.

Zoe zîmbi, clătină din cap şi aduse o farfurie cu brioşe, apoi trase un scaun de cealaltă parte a prietenei lor.

— Serveşte-te, îi spuse. Nu există durere pe care să n-o aline o brioşă caldă.

— Nu. Mulţumesc. Nu pot să mănînc nimic.

— Dar e ciocolată, spuse Zoe, ca şi cum ar fi vorbit despre un leac pentru orice boală.

Oftînd tremurat, Lucy rupse dintr-o prăjiturică, lăsînd aburul care ieşea din ea să-i încălzească degetele.

— Deci ce s-a întîmplat cu Kevin? întrebă Justine muşcînd dintr-o brioşă.

— M-a înşelat, spuse Lucy cu tristeţe. Tocmai ce mi-a mărturisit.

— Nemernicul! spuse Zoe şocată. Nesuferitul...

— Cred că „netrebnic" este cuvîntul pe care-l cauţi, rosti Justine.

— Aş vrea să spun că mă mir, adăugă Zoe. Dar Kevin mi s-a părut mereu genul care te-ar putea înşela.

— De ce spui asta? întrebă verişoara ei.

— În primul rînd pentru că, doar uitîndu-te la el...

— Dacă arată bine nu înseamnă că...

Zoe o întrerupse repede.

— Nu la asta mă refer. Vreau să spun că poți să-ți dai seama uşor că este genul căruia îi fug ochii după altele. Îl surprindeam mereu uitîndu-se în decolteul meu.

— Toată lumea se uită, Zoe. Nu ne putem abține.

Zoe o ignoră pe verişoara ei şi continuă:

— Kevin nu e făcut să aibă o relație stabilă. E ca unul dintre cățeii ăia care aleargă după maşini. Cățelul nu vrea o maşină. Îi place doar să alerge după ea.

— Cu cine te-a înşelat? o întrebă Justine pe Lucy.

— Cu sora mea, Alice.

Cele două verişoare se uitară la ea cu ochii mari.

— Nu-mi vine să cred, spuse Zoe. Eşti sigură că nu te-a mințit?

— De ce ar minți? întrebă Justine.

Zoe o privi îngrijorată pe Lucy.

— Ai sunat-o pe Alice ca s-o întrebi despre asta?

— M-am temut că este adevărat, spuse Lucy, nefericită.

— Atunci n-are decît să fie cu el. Spune-i că e o nemernică şi că merită să ajungă în iad.

Lucy goli paharul de whisky.

— Nu-mi plac confruntările.

— Lasă-mă pe mine să o sun, se oferi Justine. Eu ador confruntările.

— Unde dormi diseară? întrebă Zoe cu blîndețe. Ai nevoie să stai undeva?

— Nu ştiu. Cred că da. Kevin vrea să mă mut cît mai curînd posibil, fiindcă vine Alice să stea cu el.

Justine aproape că se înecă.

— Se mută din Seattle? La tine acasă? Doamne, o oribil!

Lucy muşcă din brioşă. Gustul dulce al brînzei se potrivea perfect cu ciocolata amăruie.

— Trebuie să plec de pe insulă, spuse. Nu cred c-aş putea să-i văd împreună tot timpul.

— În locul tău, spuse Justine, n-aş pleca. Aş rămîne şi i-aş face să se simtă vinovați. Le-aş ieşi în cale cu orice ocazie.

— Toți prietenii tăi sînt aici. Rămîi cu noi. Sîntem aici ca să te ajutăm să treci peste asta.

— Da?

— Sigur că da. Cum să întrebi aşa ceva?

— Pe cei mai mulți dintre prietenii de pe insulă i-am cunoscut prin Kevin. Chiar şi pe voi. Dacă acum toți o să fie de partea lui?

— Probabil că el o să rămînă cu unii dintre ei, spuse Justine. Dar tu ne ai pe noi, ca să-ți dăm sfaturi bune şi te primim aici oricît ai nevoie.

— Aveți vreo cameră liberă?

— Numai una, spuse Zoe. Camera care este mereu liberă, mai spuse, uitîndu-se cu reproş la Justine.

— Care? întrebă Lucy.

Justine răspunse puțin jenată:

— Camera Edward Munch.

— Artistul care a pictat *„Strigătul"?*

— A pictat şi alte lucruri, spuse prietena ei. Am atîrnat pe peretele din camera aceea o reproducere după lucrarea asta pentru că este cea mai cunoscută, dar am pus şi tablouri mai frumoase de-ale lui. De exemplu *„Patru tinere pe pod".*

— Nu contează, spuse Zoe. Lumea nu vede decît *„Strigătul"* cînd intră acolo. Ți-am spus că oamenii nu vor să adoarmă uitîndu-se la aşa ceva.

— Eu vreau, spuse Lucy. E camera perfectă pentru o femeie care tocmai a fost părăsită.

— Şi după ce pleacă ea, spuse Zoe, o să redecorăm. Cu reproduceri după alt artist.

Justine făcu o grimasă.

— Te gîndeşti la vreunul anume?

— Picasso, spuse Zoe hotărîtă.

— Nu-ți place Munch, dar n-ai nimic împotriva unuia care a pictat femei cu trei ochi şi cu sînii pătrați?

— Toți cei care vin la noi întreabă dacă pot să stea în camera Picasso. M-am săturat să le tot spun că n-avem o cameră Picasso.

Justine oftă şi se întoarse spre Lucy.

— După ce-ți termini brioşa, te duc la Kevin ca să-ți iei lucrurile.

— S-ar putea să fie acasă, spuse prietena ei puțin speriată.

— Ea chiar speră să dea peste el, spuse Zoe.

Justine zîmbi răutăcios.

— De preferat, cu maşina.

La cîteva zile după ce se instalase în camera de la *„Hanul artistului"*, Lucy îşi făcu în sfîrşit curaj să o sune pe sora ei. Situația i se părea ireală. După atîția ani în care îi făcuse pe plac lui Alice şi îi dăduse tot ce-şi dorise de la ea, nu putea să nu se întrebe cum se ajunsese atît de departe. Oare ea chiar se simțea îndreptățită să-i fure iubitul, fără să se gîndească la consecințe?

Stătea pe pat, cu telefonul în mînă. Camera Munch era plăcută şi caldă, cu pereții vopsiți într-un maro-roşcat care contrasta perfect cu tavanul alb şi cu aşternuturile cu model geometric, colorat. Iar reproducerile după *„Patru fete pe pod"* şi *„Seară de vară la Asgardstrand"* erau frumoase. Numai *„Strigătul"* era un coşmar, cu angoasa care răzbătea din gura căscată şi cu suferința aproape palpabilă. După ce vedeai tabloul, nu te mai puteai uita şi la altceva.

Lucy formă numărul cu ochii la personajul cu gura căscată şi mîinile peste urechi, la cerul sîngeriu de deasupra sa şi la fiordul negru-albăstrui de dedesubt. Ştia exact ce simte figura aceea. I se strînse stomacul cînd auzi vocea surorii ei.

— Alo? răspunse aceasta precaută.

— Eu sînt, spuse Lucy trăgînd aer în piept. Kevin este acolo?

— Da.

Tăcere. Era o altfel de tăcere decît celelalte tăceri dintre ele, înecăcioasă şi rece. Lucy repetase de multe ori în minte conversația, dar acum, că o auzise pe sora ei, nu reuşea să spună cuvintele. Alice vorbi prima:

— Nu ştiu ce-ar trebui să zic.

Lucy găsi un refugiu în supărare şi se agăță de ea cum se agață un salvat de la înec de colac. Ce ar „trebui" să spună?

— Ai putea să-mi spui de ce ai făcut ce-ai făcut, începu ea.

— S-a întîmplat pur şi simplu. Nici unul dintre noi n-a avut de ales.

— Poate că nu ați putut să vă controlați sentimentele, spuse Lucy, dar ați fi putut să vă controlați acțiunile.

— Ştiu. Ştiu tot ce o să-mi spui. Şi ştiu că nu te ajută dacă-ți spun că-mi pare rău, deşi îmi pare.

— Alice, de fiecare dată cînd mi-ai spus că-ți pare rău, eu ți-am spus că nu-i nimic. Dar de data asta ce ai făcut nu e în regulă. Nu are cum să fie vreodată. De cînd faci asta?

— De cînd ne vedem, sau...

— De cînd te-ai culcat cu el? Cînd ați început?

— Acum cîteva luni. De la Crăciun.

— De la...

Lucy tăcu. În cameră nu mai era suficient aer, iar ea respira ca un peşte pe uscat.

— Nu ne-am întîlnit de prea multe ori, spuse Alice repede. Era greu să găsim momente în care...

— În care să mă minţiţi pe mine?

— Eu şi Kevin ar fi trebuit să facem lucrurile altfel. Dar nu ţi-am luat nimic, Lucy. Tu şi cu el nu mai eraţi atît de apropiaţi. Era clar că lucrurile nu mergeau bine între voi.

— Nu era clar şi pentru mine. Am fost doi ani împreună. Locuiam în aceeaşi casă. Am făcut dragoste chiar săptămîna trecută. Aşa că, din punctul meu de vedere, lucrurile mergeau al naibii de bine!

Nu-i era uşor să vorbească aşa, pentru că nu făcea parte dintre acei oameni care puteau folosi cuvinte urîte în mod natural, dar acum se simţise bine rostindu-le. Se şi potriveau cu situaţia. Îşi dădu seama din tăcerea care urmă că Alice nu ştiuse că ea şi cu Kevin încă mai făceau dragoste.

— Ce te aştepţi să se întîmple acum? întrebă Lucy. Trebuie să te iert, să uit de relaţia cu el şi să vorbim nimicuri la întîlnirile de familie?

— Ştiu că mai avem pînă acolo.

— Nu e vorba doar că „mai avem". Nici o veşnicie n-ar fi suficientă. Ai făcut mai mult decît să-mi frîngi

inima, Alice. Ai distrus familia. Ce o să se întîmple acum? Chiar a meritat să-mi furi iubitul?

— Eu şi Kevin ne iubim.

— Kevin nu se iubeşte decît pe el. Şi dacă m-a înşelat pe mine, nu crezi că o să te înşele şi pe tine? Crezi că o relaţie care a început aşa poate să funcţioneze?

— Cu mine e altfel decît a fost cu tine.

— Pe ce te bazezi cînd spui asta?

— Nu înţeleg.

— Te întreb care e diferenţa. De ce tu şi nu eu?

— Kevin vrea pe cineva cu care să poată fi el însuşi. Tu eşti perfectă, Lucy, şi ai standarde pe care nu le poate atinge nimeni în afară de tine.

— Eu n-am spus niciodată că sînt perfectă, răspunse Lucy pe un ton nesigur.

— Nici nu era nevoie. Se simte din felul în care te porţi.

— Încerci să dai vina pe mine pentru ceva ce-ai făcut tu?

— Eu şi Kevin glumim mereu despre cît de mult îţi place ţie să controlezi totul, spuse sora ei fără pic de milă. Kevin mi-a spus că nu suporţi nici măcar o şosetă pe podea. Eşti atît de ocupată să controlezi tot şi pe toată lumea că nu mai observi ce este chiar sub nasul tău. Nu am ce să fac dacă el mă vrea pe mine mai mult decît te-a vrut pe tine. Eu nu îl chinuiesc aşa cum l-ai

chinuit tu. Şi, dacă nu te schimbi, o să-ți pierzi în continuare iubiții.

— Dar nu era nevoie să mă ajuți tu s-o fac, spuse Lucy supărată, închizînd telefonul înainte ca sora ei să apuce să-i mai răspundă.

Cinci

Felul în care funcționează mintea după o despărțire este epuizant. Evenimentele trecute sînt retrăite, conversațiile sînt reevaluate. Indiciile trebuie împerecheate precum ciorapii din maşina de spălat. După atîta efort, nici nu te mai miri că v-ați despărțit, ci că n-ai observat toate semnele.

— Majoritatea oamenilor nu au timp să se gîndească la contextul în care se întîmplă lucrurile, spuse Justine. Cei mai mulți dintre noi sîntem ocupați să ne amintim de programarea la dentist, de programul de la muncă şi de acvariul peştelui.

— Nu-mi vine să cred cît de uşor i-a fost lui Kevin să mă mintă. Credeam că-l cunosc foarte bine, dar se pare că nu-l cunoşteam deloc.

— Aşa sînt trădările. Oamenii nu pot să te rănească dacă n-ai încredere în ei.

— Nu cred că a încercat să mă rănească, spuse Lucy. Dar, la un moment dat, sentimentele lui pentru mine s-au schimbat, iar eu nu mi-am dat seama. Poate că s-a îndrăgostit pur şi simplu de Alice, şi cu asta, basta.

— Nu prea cred, spuse Justine. Cred că s-a folosit de Alice ca să se despartă de tine, iar acum este nevoit să rămînă cu ea.

— Chiar dacă ai dreptate, trebuie să ştiu de ce nu m-a mai vrut pe mine.

— Ba trebuie să-ți găseşti un iubit nou.

Lucy clătină din cap.

— Vreau să iau o pauză pînă cînd îmi dau seama de ce îi tot aleg pe cei mai nepotriviți bărbați.

Dar prietena ei nici nu voia să audă aşa ceva.

— Cunosc mulți tipi grozavi. Pot să-ți fac cunoştință cu unii dintre ei.

Justine cunoştea multă lume şi făcea parte din aproape toate cluburile şi grupurile din portul Friday. Făcea voluntariat la diverse asociații de caritate şi sponsoriza un curs de autoapărare pentru femei. Deşi relațiile ei nu durau mai mult decît un control la aeroport, reuşea să rămînă prietenă cu bărbații cu care ieşea.

— Sigur, spuse gînditoare, s-ar putea să fie nevoie să-ți cobori standardele.

— Oricum nu am standarde prea înalte, spuse Lucy. Nu vreau decît un bărbat care are grijă de el însuşi, dar nu e narcisist, care lucrează, dar nu e obsedat de muncă. Să aibă încredere în el, dar să nu fie arogant şi să nu locuiască la ai lui dacă are mai mult de treizeci de ani. Să nu se aştepte ca, dacă mă

scoate la o cină romantică, să mă culc cu el imediat după aceea. Sînt chiar atît de nerezonabilă?

— Da, spuse Justine. Dar dacă poți să uiți despre lista asta de calități, s-ar putea să găseşti un tip acceptabil. Ca Duane.

Se referea la iubitul ei, un motociclist care se îmbrăca numai în piele şi conducea un Harley Shovelhead din 1981.

— Ți-am spus că am o comandă de la *„Raiul motoarelor"?* întrebă Lucy.

„Raiul motoarelor" era o biserică a motocicliştilor, la care mergea şi Duane.

— Nu mi-ai spus.

— Mi-au cerut să înlocuiesc fereastra mare din spatele clădirii. Ba chiar mi-au dat şi cîteva sugestii. Vor ca partea orizontală a crucii o să fie sub formă de mînere de motocicletă, stilizate.

— Foarte frumos, spuse Justine. Nu-mi vine să cred că-şi permit să cumpere de la tine.

— Adevărul e că nu şi-ar fi putut permite, recunoscu Lucy zîmbind larg. Dar, pentru că sînt atît de simpatici, nu am putut să-i refuz. Aşa că am făcut un tîrg. Eu le fac vitraliul şi, cînd am nevoie de vreo favoare, pot să-i sun.

După ce se mutase în camera de la *„Hanul artistului"*, Lucy petrecuse două zile aproape neîntrerupte în atelier. Se oprise numai ca să doarmă cîteva ore, în

camera ei, după care se întorsese la lucru, înainte de ivirea zorilor. Vitraliul prindea formă, iar Lucy se simțea mai legată de munca ei decît de obicei.

Enoriaşii bisericii motocicliştilor îşi țineau întîlnirile în clădirea unui fost cinematograf. Încăperea era mică şi nu avea alte ferestre în afară de panoul de sticlă recent instalat în locul ecranului. Întreaga clădire nu avea mai mult de şase metri lungime şi pe fiecare dintre laterale erau instalate scaune.

— Vrem să ajungem în Rai, îi spusese pastorul, pentru că în iad nu ne primeşte nimeni.

După ce el îi spusese asta, Lucy ştiuse exact cum va arăta vitraliul. Combinase tehnica tradițională a ramei din plumb, care presupunea lipirea sticlei pe un şasiu din metal sudat, cu o tehnică modernă, în care bucățile mai mici de sticlă erau lipite direct pe segmentele mai mari. Aşa, vitraliul avea mai multă adîncime şi mai mult relief. După ce umpluse spațiile dintre metal şi sticlă cu o soluție specială, Lucy sudase o matrice de tije sub fereastră.

Se ridică de la masa de lucru pe la două dimineața, cînd termină proiectul. Simți un fior de mulțumire privindu-şi opera. Ieşise exact aşa cum şi-o imagina ea, frumoasă, pioasă şi cu un aer îndrăzneț. Exact cum erau şi motocicliştii care o comandaseră.

Îi plăcuse să facă un lucru productiv şi să se concentreze la altceva decît la propriile probleme.

Sticla, se gîndi atingînd un panou colorat cu vîrfurile degetelor, n-o dezamăgise niciodată.

Lucy nu voia să-şi sune părinţii ca să le spună despre despărţirea de Kevin. Avea nevoie de timp ca să se gîndească la ce se întîmplase şi la ce avea de făcut. În plus, ştia sigur că Alice îi sunase deja şi le povestise totul din punctul ei de vedere. Părinţii lor aveau să-i ia partea surorii sale, iar ea nu voia să-şi cheltuiască energia într-o discuţie inutilă. Oricum ei se aşteptau ca ea să tacă şi să rămînă în planul al doilea.

Familia Marinn se mutase într-un apartament din apropiere de *Cal Tech,* universitatea la care Phillip preda cu jumătate de normă. Veneau în Seattle o dată la două sau trei luni, ca să-şi viziteze fiicele şi să-şi întîlnească prietenii şi colegii. La ultima lor vizită fuseseră nemulţumiţi să afle că banii pe care i-i trimiseseră lui Lucy de ziua ei fuseseră cheltuiţi pe un schi-jet pentru Kevin.

— Speram să-ţi iei ceva frumos, o certase mama cu blîndeţe, între patru ochi. Sau măcar să repari maşina. Ceva care să te bucure.

— Mă bucur cînd îl văd pe Kevin fericit.

— Cît de repede după ce ai primit cecul ţi-a spus că vrea un schi-jet?

Iritată de întrebarea mamei, Lucy răspunsese pe un ton degajat:

— Nu mi-a spus el nimic. A fost ideea mea.

Ceea ce nu era adevărat, bineînțeles. Iar mama ei știa. Dar pe Lucy o deranjase că părinții ei nu-l plăceau pe Kevin. Oare ce-o să creadă cînd o să afle că el o părăsise pentru Alice? Dacă o voia pe sora ei și erau fericiți, Lucy bănuia că părinții lor vor găsi o cale să se împace cu ideea. Dar mama o sunase din Pasadena și o surprinsese cu reacția ei.

— Am vorbit cu Alice și mi-a spus ce s-a întîmplat. Nu-mi vine să cred!

— Nici mie nu mi-a venit să cred la început, spuse Lucy. După aceea Kevin m-a rugat să mă mut, așa că am început să cred.

— Dar ți-a dat vreun semn înainte? Știai că s-ar putea întîmpla așa ceva?

— N-am avut nici cea mai vagă idee.

— Alice spune că tu și cu el aveați probleme.

— Se pare, spuse Lucy, că problema noastră era Alice.

— I-am spus că eu și cu tata sîntem foarte dezamăgiți de comportamentul ei și că nu sîntem de acord cu ceea ce a făcut. În primul rînd că nu e bine pentru ea însăși.

— Serios? întrebă Lucy după o clipă.

— De ce pari atît de uimită?

Fiica ei rîse, nedumerită.

— Mamă, nu-mi amintesc să-i fi spus tu sau tata vreodată că sînteți dezamăgiți de ea. Credeam că o să-mi cereți să accept relația ei cu Kevin şi să uit de el.

— Ai locuit doi ani cu omul ăsta. Nu ştiu cum ai putea să uiți pur şi simplu.

Urmă o pauză lungă.

— Nu ştiu de ce ai crezut că eu şi tata o să fim de acord cu ce-a făcut ea.

Mama părea atît de uimită încît Lucy nu putu să se abțină şi rîse.

— Ați fost mereu de acord cu orice a vrut ea să facă, indiferent dacă era bine sau rău.

Mama ei tăcu un moment.

— Recunosc că am cam răsfățat-o pe sora ta, spuse pînă la urmă. A avut mereu nevoie de mai mult ajutor, Lucy. N-a fost niciodată la fel de capabilă ca tine. Şi n-a mai fost aceeaşi după meningită. A avut mereu toane şi depresii...

— E posibil să fi fost şi din cauza răsfățului.

— Lucy, spuse mama cu reproş.

— E şi vina mea. Şi eu i-am făcut pe plac, la fel ca toată lumea. Am tratat-o cu toții de parcă ar fi un copil dependent de noi. Nu exclud posibilitatea să aibă nişte efecte pe termen lung după boală, doar că, la un moment dat, Alice trebuie să-şi asume răspunderea pentru ceea ce face.

— Vrei să vii în vizită? Să pleci cîteva zile? Îți luăm noi bilet.

Lucy zîmbi. Mama încerca să schimbe subiectul.

— Mulțumesc. E foarte frumos din partea voastră. Dar n-aş face decît să stau degeaba şi să fiu tristă. Cred că mai bine rămîn acasă şi îmi fac de lucru.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu. Am tot ce-mi trebuie. O să iau lucrurile aşa cum vin. Cred că mai greu o să fie să mă întîlnesc cu ei. Încă nu ştiu cum o să fac.

— Să sperăm că o să aibă decența să meargă la ea, în Seattle, şi să nu insiste să vină Alice pe insulă.

Lucy clipi, nedumerită.

— Nu ți-a spus Alice? Se mută împreună.

— Nu. Ea...

Mama tăcu.

— Dumnezeule mare. În casa pe care ați împărțit-o voi doi?

— Da.

— Şi cu apartamentul din Seattle ce are de gînd să facă?

— Nu ştiu, spuse Lucy sec. Poate că ar trebui să mi-l subînchirieze mie.

— Lucy, nu e deloc amuzant.

— Iartă-mă. Doar că... Alice a intrat în viața mea de parcă ar fi încălțat o pereche de pantofi mai vechi. Şi nebunia e că nu îi pare rău deloc. Cred că simte că

are dreptul să fie cu el. Ca şi cum eu ar fi trebuit să mă dau la o parte, doar pentru că îl vrea ea.

— E vina mea. Am crescut-o...

— Stai puțin, spuse Lucy pe un ton mai ascuțit decît intenționase.

Trase aer în piept şi continuă:

— Mamă, te rog, măcar o dată, poate să fie vina ei? Hai să cădem de acord că Alice a greşit şi să nu-i găsim o duzină de scuze. De fiecare dată cînd mă gîndesc că doarme în casa mea, în patul meu, alături de iubitul meu, tare-mi vine să zic că ea e de vină.

— Dar, Lucy, deşi probabil e prea curînd ca să-ți spun asta, e sora ta. Într-o zi, cînd o să vină să-ți ceară scuze sincer, sper să o ierți. Familia rămîne familie.

— Da, e prea curînd să vorbim despre asta. Mamă, iartă-mă, dar trebuie să închid.

Lucy ştia că mama încearcă să o ajute. Dar o astfel de discuție nu avea cum să se termine bine. Puteau să vorbească despre lucruri superficiale, dar cînd se aventurau în profunzimi, mama ei încerca imediat să-i spună ce să gîndească şi cum să se simtă. De aceea prefera să le spună detalii intime prietenelor şi nu familiei ei.

— Poate crezi că eu nu înțeleg ce simți, Lucy, spuse mama. Dar înțeleg.

— Chiar?

Lucy aşteptă şi privirea îi căzu pe tabloul *„Dansul vieții"*, al lui Munch. Lucrarea reprezenta mai multe cupluri dansînd într-o noapte de vară. Două femei erau pe margine, singure. Cea din stînga era în alb, inocentă şi plină de speranță. Cea din stînga purta negru şi unghiurile ascuțite ale poziției ei transmiteau amărăciunea unei relații care se terminase prost.

— Înainte să mă mărit, spuse mama, am fost cu un băiat pe care l-am iubit foarte mult. Şi într-o zi el mi-a spus că e îndrăgostit de prietena mea cea mai bună.

Mama nu-i făcuse niciodată astfel de mărturisiri. Lucy strînse telefonul în mînă şi nu reuşi să scoată nici un sunet.

— A fost mai mult decît dureros. Am trecut prin ceea ce presupun că s-ar numi o cădere nervoasă. N-o să uit niciodată senzația pe care am avut-o atunci. Mi se părea că n-aveam nici un motiv ca să mă ridic din pat şi că aveam sufletul prea greu ca să mă mişc.

— Îmi pare rău, spuse Lucy încet. Mi-e greu să mă gîndesc că ai trecut prin aşa ceva. Cred că a fost îngrozitor.

— Cel mai greu a fost să-mi pierd în acelaşi timp iubitul şi pe cea mai bună prietenă. Cred că amîndurora le părea rău că mă rănesc, dar se iubeau aşa de mult încît nimic altceva nu conta. S-au căsătorit. Mai tîrziu, fosta mea prietenă mi-a cerut iertare, iar eu am iertat-o.

— Din toată inima? nu se putu Lucy abține să întrebe.

Mama ei rîse, amuzată.

— Am rostit cuvintele. Numai atît am reuşit. Şi mă bucur că am făcut asta, pentru că la un an după nunta lor, ea a murit de boala lui Lou Gehrig.

— Dar bărbatul acela? Ai mai luat legătura cu el?

— Se poate spune şi aşa, rosti mama ei pe un ton blînd. Pînă la urmă ne-am căsătorit şi avem două fete.

Lucy era uimită. Nu ştiuse că tatăl ei mai fusese însurat înainte. Că iubise şi pierduse pe altcineva. De asta era mereu distant? Atîtea secrete ascunse în istoria familiei, în inimile părinților ei!

— De ce îmi spui asta acum? reuşi să întrebe pînă la urmă.

— M-am măritat cu Phillip pentru că încă-l mai iubeam, chiar dacă ştiam că el nu ține la mine la fel de mult cum țineam eu la el. S-a întors fiindcă suferea, se simțea singur şi avea nevoie de cineva. Însă nu era îndrăgostit de mine.

— Dar te iubeşte, spuse Lucy.

— În felul lui. Şi am avut o căsnicie frumoasă. Însă eu am ştiut mereu că sînt a doua lui alegere. Şi nu vreau asta pentru tine. Vreau să găseşti un bărbat care crede că tu eşti centrul universului.

— Nu cred că există un astfel de bărbat.

— Ba există. Şi, Lucy, chiar dacă pînă acum le-ai spus „da" celor care nu ți se potriveau, sper să nu-l refuzi din cauza asta pe cel cu care o să te potriveşti.

Şase

Lucy locuia de două luni la *„Hanul artistului"* şi îşi făcuse deja o listă cu apartamente, dar nici unul nu era perfect. Ba erau prea departe de centru, ba prea scumpe, ba prea întunecate şi tot aşa. Trebuia să se decidă curînd, deşi Justine şi Zoe o încurajaseră să locuiască la ele cît timp avea nevoie.

Îi făcuse bine să stea la verişoarele Hoffman. Compania lor fusese antidotul perfect pentru tristeţea de după despărţire. Cînd se simţea deprimată sau singură, mergea în bucătăria lui Zoe sau ieşea să alerge cu Justine. Era aproape imposibil să fii supărată în preajma acesteia, care glumea tot timpul şi avea atît de multă energie.

— Ştiu tipul perfect pentru tine, anunţă ea într-o după-amiază, cînd ele trei pregăteau hanul pentru un eveniment care avea loc o dată pe lună, adică o petrecere la care lumea citea în linişte.

Petrecerea cu cărţi fusese ideea lui Zoe. Oamenii îşi aduceau cărţile preferate sau alegeau ceva din biblioteca hanului, se aşezau pe canapelele şi pe fotoliile din foaier, beau vin, mîncau brînzeturi şi citeau

în liniște. La început lui Justine nu-i plăcuse ideea și se întrebase de ce s-ar duce lumea să citească undeva, cînd ar putea să facă asta și acasă. Dar Zoe insistase. Iar acum întîlnirile aveau mare succes și invitații stăteau la coadă în fața hanului, chiar și pe vreme rea.

— Ți l-aș prezenta ție, Lucy, continuă Justine, dar Zoe e singură de mai mult timp. E ca la triajul din spitale. Au prioritate cei care se simt mai rău.

Zoe clătină din cap și așează o tavă cu brînzeturi pe un scrin din foaier.

— N-am nevoie să fiu aleasă la triaj. O să cunosc pînă la urmă pe cineva, cînd o să vină momentul. De ce nu lași tu lucrurile astea să se întîmple natural?

— Pentru că durează prea mult, spuse Justine. Și trebuie să începi să te întîlnești din nou cu bărbați. Am văzut semnele.

— Despre ce vorbești? întrebă Zoe.

— Despre cît timp petreci cu Byron. E foarte răsfățat.

Zoe îi dădea foarte multă atenție motanului ei persan, căruia îi cumpărase o lădiță pentru nisip placată cu mahon, o zgardă cu strasuri și o perniță din catifea albastră. Byron făcea foarte des baie, era pieptănat și coafat și primea mîncare specială pentru pisici, din vase de porțelan.

— Motanul ăsta trăieşte mai bine decît mine, continuă Justine.

— Şi sigur are bijuterii mai frumoase, spuse Lucy.

Zoe se încruntă.

— Prefer compania lui decît pe aceea a unui bărbat.

Justine o privi ironic.

— Ai ieşit tu cu vreun tip care să vomite gheme de blană?

— Nu. Dar spre deosebire de bărbaţi, Byron este mereu punctual la cină şi nu se plînge cînd merg la cumpărături.

— Cu toată fascinaţia ta pentru masculi sterilizaţi, spuse Justine, eu tot cred că te-ai înţelege foarte bine cu Sam. Ţie îţi place să găteşti, el face vinuri... Combinaţia perfectă.

Zoe o privi cu îndoială.

— Vorbeşti despre Sam Nolan, tocilarul din generală?

— Nu era atît de rău, protestă verişoara ei.

— Te rog foarte mult! Se juca mereu cu un cub Rubik. Parcă ar fi fost Gollum cu inelul.

Justine începu să rîdă.

— Doamne! Da, îmi amintesc.

— Şi era atît de slab că trebuia să-l ancorăm cînd bătea vîntul mai tare. Chiar arată bine acum?

— Nu doar că arată bine. Este chiar foarte atrăgător, spuse Justine apăsat.

— După părerea ta, spuse Zoe. Însă ştii că avem gusturi diferite la bărbaţi.

Justine o privi uimită.

— Dar Duane ţi se pare frumos, nu?

Zoe ridică din umeri, jenată.

— Nu-mi dau seama, fiindcă este acoperit tot.

— Ce vrei să spui?

— Nu i se vede faţa din cauza favoriţilor. Şi are atîtea tatuaje...

— Sînt doar trei, protestă Justine.

— Ba sînt mai multe. Aş putea să citesc pe pielea lui cum citesc de pe Kindle.

— Mie-mi plac tatuajele. Dar nu te teme, Sam n-are nici unul. Şi nici vreun cercel.

Zoe deschise gura, dar Justine adăugă:

— Şi nu poartă favoriţi. O să-ţi aduc o poză, ca să te convingi, mai spuse, exasperată.

— Justine are dreptate, Zoe, spuse Lucy. Eu îl cunosc. E foarte atrăgător.

Cele două prietene o priviră uimite.

— Te-ai întîlnit cu Sam şi nu ne-ai spus? întrebă Justine.

— Doar o dată, foarte puţin. Nu ştiam că-l cunoşti.

— Sîntem prieteni de nu-mi aduc aminte cînd.

— De ce n-a venit niciodată pe la noi? întrebă Zoe.

— De cîţiva ani e foarte ocupat, de cînd are via. Lucrează cu o echipă, dar munceşte mult şi el.

Justine se întoarse către Lucy.

— Spune-mi cum v-ați cunoscut.

Lucy aşeză paharele de vin pe dulap şi răspunse:

— Eu eram cu bicicleta. M-am oprit puțin şi el a intrat în vorbă cu mine. N-a fost mare lucru.

— Justine, dar de ce nu ieşi tu cu el? întrebă Zoe.

— Am fost împreună în gimnaziu, cînd au plecat ai tăi în Everett. A fost o aventură de-o vară. Totul s-a terminat cînd a început şcoala, dar am rămas prieteni.

Justine făcu o pauză.

— Sam nu e genul care să-şi dorească o relație de lungă durată. Nu vrea ceva serios. E un spirit liber şi recunoaşte sincer că nu vrea să se însoare.

Făcu o pauză bine calculată.

— Întreab-o pe Denise Rausman.

Lucy recunoscu numele unei foarte frumoase reporterițe blonde, votată recent ca fiind cea mai atrăgătoare prezentatoare TV.

— Au fost împreună?

— Da. Ea are o casă de vacanță aproape de portul Roche. Au fost împreună cam un an. Era înnebunită după el, dar n-a reuşit să-l convingă să rămînă împreună şi pînă la urmă a renunțat. După care Sam a fost cu Laura Delfrancia.

— Asta cine mai e? întrebă Zoe.

— Directoarea de la *Pacific Mountain Capital.* Investeşte în companii abia înființate din domeniul

tehnologiei şi al producţiei de energie sustenabilă. O tipă stilată şi cu foarte mulţi bani. Nici ea n-a reuşit să-l convingă să se însoare.

— Mi-e greu să-mi imaginez o femeie ca ea ţinîndu-se după Sam Nolan, spuse Zoe. Cînd eram noi mici era foarte nepopular.

— În apărarea tocilarilor, spuse Justine, să ştii că sînt pricepuţi în pat. Au o grămadă de fantezii, aşa că sînt creativi. Şi le place să se joace cu jucării.

Celelalte două rîseră, iar Justine le întinse cîte un pahar de vin.

— Poftim. Orice ai zice, nu face vin prost.

— Ăsta e un sortiment de-al lui? întrebă Lucy rotind lichidul în pahar.

— Se numeşte „*Ancora*" şi e un cabernet, spuse Justine.

Lucy gustă. Vinul era uimitor de fin, cu gust puternic, dar mătăsos, şi cu aromă de cafea.

— E bun, spuse. Ar merita să ieşi cu el doar ca să bei din vinul ăsta.

— I-ai dat numărul tău? întrebă Justine.

Lucy clătină din cap.

— Tocmai mă părăsise Kevin.

— Nu-i nimic. Pot să-l pun să te sune acum. Dacă n-o deranjează pe Zoe.

— Absolut deloc, spuse aceasta răspicat. Nu mă interesează.

Justine rîse exasperată.

— Paguba ta, cîştigul lui Lucy.

— Nici pe mine nu mă interesează. Abia au trecut două luni de cînd m-am despărţit. Şi regula spune să aştepţi exact jumătate din timpul pe care l-ai petrecut cu cineva. În cazul meu, un an.

— Nu e asta regula, exclamă prietena ei. Ai de aşteptat doar o lună pentru fiecare relaţie.

— Mie mi se par ridicole regulile astea, spuse Zoe. Lucy, intuiţia ce-ţi spune? O să ştii tu cînd eşti pregătită.

— Nu mai am încredere în intuiţie cînd vine vorba despre bărbaţi, spuse Lucy. Am citit de curînd cum că a scăzut numărul licuricilor. Unul dintre motive este lumina artificială. Licuricii nu mai văd semnalele potenţialilor parteneri fiindcă sînt distraşi de luminile de pe verande, stîlpi şi semne luminoase.

— Săracii, spuse Zoe.

— Exact. Crezi că ai găsit perechea perfectă şi, cînd te îndrepţi spre el cît poţi de repede, îţi dai seama că era doar o pîlpîire. Nu mai pot să fac asta iar.

Justine clătină din cap încet, privindu-le.

— Viaţa e ca un platou cu de toate, iar voi două suferiţi de indigestie.

După ce le ajută pe verişoarele Hoffman să pregătească hanul pentru petrecere, Lucy urcă în camera

ei, se aşează cu picioarele încrucişate şi cu laptopul în braţe, îşi verifică e-mailul şi citi un mesaj de la un fost profesor şi mentor, doctorul Alan Spellman, care fusese numit de curînd coordonator al renumitului centru artistic „*Mitchell Art*" din New York.

Dragă Lucy,

Îţi mai aminteşti de programul pentru artişti despre care ţi-am scris ultima dată? E vorba de un an, cu toate cheltuielile acoperite. Se lucrează cu artişti din întreaga lume, iar tu ai fi potrivită pentru acest post. Cred că ai talent pentru lucrul cu sticla, spre deosebire de mulţi artişti moderni care trec cu vederea proprietăţile ei iluzorii. Această bursă ţi-ar da oportunitatea să experimentezi într-un fel care acum îţi este, probabil, dificil, dacă nu chiar imposibil.

Anunţă-mă dacă te interesează să încerci. Am anexat formularul de înscriere şi le-am vorbit deja colegilor mei despre tine. Le-ar plăcea să colaborăm.

Toate cele bune,

Alan Spellman

Era ocazia vieţii ei. Să petreacă un an în New York, să studieze şi să experimenteze cu sticla. Apăsă pe link-ul de sub mesaj şi citi cerinţele postului. Era nevoie să scrie un proiect de o pagină, o scrisoare de intenţie şi să trimită un portofoliu cu douăzeci de

imagini. Un moment îşi dădu voie să se gîndească la cum ar fi. Un loc nou, un nou început...

Dar probabilitatea ca ea să fie aleasă dintre atîția artişti era atît de mică încît se întrebă de ce s-ar mai fi obosit să aplice. „Cine eşti tu, ca să crezi că ai avea vreo şansă?" se întrebă ea. Dar apoi îi veni o altă idee. „Cine eşti, dacă nici măcar nu încerci?"

Şapte

Trebuie să discut cu tine. Sună-mă cînd poți vorbi nestingherită. Te rog să nu amîni. E important.

Aşa suna mesajul pe care i-l lăsase mama ei pe robotul telefonului. În ciuda tonului urgent, Lucy n-o sunase. Nu se îndoia că discuția avea legătură cu Alice, iar ea voia măcar o zi în care să nu se gîndească la sora ei mai mică. În loc de asta, petrecuse după-amiaza împachetîndu-şi cele mai noi lucrări şi ducîndu-le la consignațiile din portul Friday.

— Minunat! exclamă Susan Seburg, o prietenă de-a ei care avea un magazin, atunci cînd văzu mozaicul pe care i-l adusese Lucy.

Era o serie care avea ca subiect pantoful de damă. Erau pantofi cu toc, sandale, pantofi cu talpă ortopedică şi chiar o pereche de tenişi, cu toții fabricați din sticlă, ceramică, mărgele şi cristal.

— Mi-ar plăcea să pot să-i port! O să vină cineva şi o să cumpere tot setul. În ultima vreme lucrările tale îmi zboară de pe rafturi. Se vînd imediat după ce le pun în vitrină.

— Mă bucur, spuse Lucy.

— Au ceva fermecător şi, nu ştiu... special. Cîţiva dintre clienţi mi-au spus că le-ar plăcea să-ţi ceară nişte lucrări particulare.

— Grozav. Mi-ar folosi şi mie.

— Da, e bine să ai ce să faci.

Susan puse jos lampa pe care o avea în mînă şi se uită cu compasiune la Lucy.

— Îmi imaginez că te ajută să nu te gîndeşti la ce se întîmplă.

Văzînd că fata o priveşte fără să înţeleagă, ea continuă:

— Cu Kevin Pearson şi cu sora ta...

Lucy se uită în jos.

— Te referi la faptul că locuiesc împreună?

— Da, la asta şi la nuntă.

— Nuntă? repetă Lucy încet.

Avea impresia că i se formase o insulă de gheaţă sub picioare. În orice direcţie ar fi încercat să o apuce, ar fi alunecat şi ar fi căzut. Expresia lui Susan se schimbă.

— Nu ştiai? Rahat. Îmi pare rău, Lucy. Nu voiam să fiu eu cea care-ţi spune.

— S-au logodit?

Nu-i venea să creadă. Cum reuşise Alice să-l convingă pe Kevin să-şi asume un astfel de angajament? Ei îi spusese că nu-l deranjează ideea să se însoare cîndva, dar că nu vrea să se grăbească. Era

dispus să fie cu cineva multă vreme, ceea ce i se părea că e la fel ca o căsătorie. Ea spusese că sînt lucruri diferite dintr-un anume punct de vedere. Kevin răspunsese că se poate să aibă dreptate, dar că el, unul, crede că e doar un alt lucru stabilit de societate. Oare chiar aveau nevoie să facă aşa ceva?

Dar se părea că acum avea nevoie. Din cauza lui Alice. Oare însemna că o iubeşte cu adevărat? Lucy nu era geloasă, deşi Kevin o înşelase şi, probabil, avea să înşele şi de aici înainte. Dar vestea o făcu să se întrebe ce era în neregulă cu ea. Poate că Alice avea dreptate şi Lucy încerca să controleze tot. Poate că avea să îndepărteze pe oricine era suficient de nechibzuit să o iubească.

— Îmi pare rău, spuse Susan din nou. Sora ta s-a plimbat peste tot prin insulă cu un organizator de evenimente. Caută locație.

Lui Lucy îi tremura telefonul în mînă, aşa că îl puse înapoi în geantă şi încercă să zîmbească. Nu reuşi decît un fel de grimasă.

— Ei bine, acum ştiu de ce mi-a lăsat mama un mesaj azi dimineață.

— Ai pălit. Hai în spate. Îți dau un pahar de suc sau fac o cafea...

— Nu, mulțumesc. O să mă duc acasă.

Emoțiile începeau s-o copleşească. Era tristă, nedumerită şi furioasă.

— Pot să te ajut cu ceva? o auzi pe Susan întrebînd.

Clătină imediat din cap.

— Mă simt bine. Foarte bine.

Îşi aranjă bareta genții şi se îndreptă spre intrare, apoi se opri, pentru că Susan mai spunea ceva.

— Nu ştiu mare lucru despre Kevin şi nu ştiu nimic despre sora ta. Dar din ce-am văzut şi am auzit pînă acum, se merită unul pe celălalt. Şi ăsta nu e un compliment pentru vreunul dintre ei.

Lucy atinse geamul uşii cu vîrfurile degetelor şi, pentru o clipă, se simți uşurată de răceala lui delicată. Îi zîmbi trist lui Susan.

— Nu-i nimic. Viața merge înainte.

Merse la maşină şi băgă cheia în contact. Cînd o răsuci, însă, nu se întîmplă nimic. Lucy rîse. Nu-i venea să creadă.

— Cred că glumeşti! spuse, încercînd din nou.

Maşina scoase un sunet fin, dar motorul tot nu porni. Luminile de pe bord se aprindeau, deci nu era de la baterie. Ar fi putut să se întoarcă pe jos la han, care era aproape. Dar ideea că trebuie să aibă de-a face cu mecanicii şi să plătească o treabă ieftină şi proastă o copleşi. Îşi sprijini capul de volan. Ăsta era genul de lucru pe care l-ar fi rezolvat Kevin în locul ei.

— Unul dintre avantajele de-a fi cu mine, spunea el după ce îi schimba uleiul şi lamele ştergătoarelor.

Era clar! Cel mai rău, cînd n-ai un bărbat în viața ta, este că trebuie să te ocupi singură de maşină. Voia să bea ceva, un pahar de tărie care să o ajute să uite de toate emoțiile.

Coborî din maşină şi merse într-un bar din apropiere de port, de unde se vedeau bărcile şi feribotul. Acolo fusese un local, în anii 1800, care îi servea pe exploratorii plecați în căutare de aur. După aceea, clientela fusese formată din soldați, pionieri şi angajați din Hudson Bay. De-a lungul anilor, locul se transformase într-un bar cu tradiție.

Din geanta ei se auziră cîteva note muzicale. Îi suna telefonul. Căută printre rujuri, mărunțiş, pachete de gumă şi pînă la urmă reuşi să scoată telefonul. Recunoscu numărul lui Justine şi răspunse.

— Bună.

— Unde eşti? întrebă prietena ei.

— Prin oraş.

— Tocmai m-a sunat Susan Seburg. Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, spuse Lucy. Kevin o să-mi fie cumnat.

— Lui Susan îi pare rău că ți-a spus.

— N-are de ce. Aş fi aflat mai devreme sau mai tîrziu. Mama mi-a lăsat un mesaj de dimineață şi sînt sigură că avea legătură cu logodna.

— Te simți bine?

— Nu. Dar mă duc să beau ceva şi după o să-mi fie mai bine. Poți să vii şi tu, dacă vrei.

— Hai acasă şi facem nişte margarita.

— Mulţumesc, spuse Lucy, dar e prea linişte la han. Vreau să merg într-un loc cu oameni. Mulţi oameni gălăgioşi, cu probleme.

— Bine, spuse Justine. Dar unde...

Telefonul scoase un sunet, întrerupînd-o pe prietena ei. Lucy se uită la ecran, pe care clipea semnul de baterie descărcată.

— Normal, spuse supărată.

Băgă telefonul înapoi în geantă şi intră în barul întunecos. Înăuntru mirosea a clădire veche, a dulce şi umed. Era încă devreme şi locul nu se aglomerase cu cei care veneau să bea ceva după serviciu. Lucy se aşeză la capătul barului, unde era mai întuneric, şi se uită pe meniu. Comandă un cocteil cu vodcă, lămîie şi triplu sec, care se servea într-un pahar cu zahăr pe margine, şi îl bău cu un fior plăcut.

— Ca sărutul unui aisberg, nu? spuse barmanița, o blondă pe nume Marty.

Lucy goli paharul şi dădu din cap.

— Încă unul, te rog.

— L-ai băut destul de repede. Vrei ceva de mîncare? Nachos sau ardei pane?

— Nu. Doar un pahar.

Marty o privi cu neîncredere.

— Sper că nu conduci.

Lucy rîse amar.

— Nu. Tocmai mi s-a stricat maşina.

— Una din zilele alea, nu?

— Unul din anii ăia, spuse Lucy.

Barmanița nu se grăbi să-i aducă al doilea pahar. Lucy se răsuci pe scaun şi se uită la ceilalți clienți, unii aşezați în cealaltă parte a barului, alții, la mese. În jurul uneia dintre ele erau şase motociclişti care beau bere şi vorbeau tare. Îşi dădu seama prea tîrziu că făceau parte din congregația bisericii pentru care lucrase ea şi că iubitul lui Justine, Duane, era cu ei. Înainte să se poată uita în altă parte, el o văzu, deşi era în cealaltă parte a încăperii, şi îi făcu semn să li se alăture. Ea clătină din cap şi îi făcu semn cu mîna, apoi se întoarse spre bar. Dar motociclistul mare şi bun la suflet veni lîngă ea şi o bătu prieteneşte pe spate.

— Lucy, gîsculiţo, ce mai faci?

— Am intrat să beau ceva, spuse ea zîmbind din colțul gurii. Tu ce mai faci, Duane?

— Nu mă plîng. Vino să stai cu noi. Sîntem cu toții de la *Raiul Motocicliştilor.*

— Mersi, Duane. Dar vreau să fiu singură.

— Ce s-a întîmplat?

Văzînd că ea ezită, spuse:

— Dacă te supără cineva, ştii, ne ocupăm noi de el.

Lucy îi privi chipul aproape acoperit de favoriții imenşi, iar zîmbetul i se lărgi.

— Da, ştiu. Voi sînteţi îngerii mei păzitori.

— Spune-mi ce s-a întîmplat.

— Am două probleme. Prima e că mi-a murit maşina. Sau cel puţin e în comă.

— De la baterie?

— Nu cred. Dar nu sînt sigură.

— Ne ocupăm noi de ea, spuse Duane amabil. Care e cealaltă problemă?

— Am impresia că sufletul mi-e numai bun de aruncat la gunoi.

Motociclistul o privi compătimitor.

— Mi-a spus Justine despre iubitul tău. Vrei să-l batem noi?

Lucy chicoti.

— N-aş vrea să vă încurajez să faceţi un păcat mortal.

— Ei, păcătuim tot timpul, spuse el vesel. De asta avem biserica. Şi mi se pare că fostul tău merită o bătaie bună, spuse el zîmbind larg. „Să arunci cu cărbuni încinşi în el, iar Domnul te va răsplăti".

— M-aş mulţumi cu maşina reparată, spuse Lucy.

Îi spuse unde parcase şi îi dădu cheile.

— O aducem la han într-o zi sau două, gata reparată.

— Mersi, Duane. Nici nu ştii cît îţi sînt de recunoscătoare.

— Sigur nu vrei să vii să bei ceva cu noi?

— Mulțumesc, dar sînt sigură.

— Bine. Oricum, noi o să fim cu ochii pe tine.

Arătă cu mîna spre un colț, unde nişte muzicieni pregăteau instrumentele.

— O să se aglomereze curînd.

— Ce se întîmplă? întrebă Lucy.

— Pregătiri pentru ziua de *Războiul Porcului.*

Ea îl privi uimită.

— Astăzi este?

— Pe cincisprezece iunie, ca în fiecare an.

O bătu prieteneşte pe umăr şi se întoarse la prietenii lui.

— Trebuie să plec, spuse ea pentru sine, dînd peste cap al doilea pahar.

Nu avea chef de petrecere. Tradiția începuse după un eveniment din 1859, cînd un porc al cuiva din Hudson Bay, teritoriu britanic pe atunci, intrase în cîmpul de cartofi al lui Lymat Cutler, un fermier american. Cînd găsise animalul pe terenul lui, omul îl împuşcase. Incidentul a dat naştere unui război de treisprezece ani între Marea Britanie şi America, în timpul căruia fiecare dintre cele două trimisese soldați pe insulă. Pînă la urmă se ajunsese la un armistițiu şi insula îi revenise Americii. După lunga perioadă în care teritoriul fusese ocupat de ambele armate, singura victimă rămăsese porcul împuşcat de fermier. La

Aproape un secol şi jumătate mai tîrziu, *Războiul Porcului* se sărbătorea cu friptură, muzică şi destulă bere cît să susțină o flotă întreagă.

Cînd termină ea băutura, formația începuse deja să cînte şi platourile cu coaste de porc din partea casei fuseseră aşezate pe bar. În fiecare colțişor se aglomerau petrecăreți, aşa că Lucy ceru nota.

— Îți fac cinste cu încă un pahar? întrebă un bărbat de lîngă ea.

— Mulțumesc, dar mi-a ajuns.

— Poate vrei una din astea? adăugă el, împingînd spre ea un platou cu carne.

— Nu mi-e foame.

— Sînt din partea casei.

Lucy se încruntă la el şi îşi dădu seama că era unul dintre angajații lui Kevin. Nu-şi amintea exact cum îl cheamă. Paul, parcă? Avea privirea pierdută şi mirosea a băutură. Probabil că începuse să petreacă mult mai devreme decît restul lumii.

— Tu eşti iubita lui Pearson, spuse jenat atunci cînd o recunoscu.

— Nu mai sînt, răspunse ea.

— Da, eşti cealaltă.

— Cealaltă? întrebă supărată.

— Adică aceea dinainte... Bea o bere cu mine. Fac eu cinste.

Apucă un pahar mare de plastic de pe o tavă.

— Nu, mulțumesc, răspunse Lucy, apoi se retrase cînd bărbatul începu să împingă berea spre ea.

— E gratis. Ia-o.

— Nu vreau bere.

Împinse la o parte paharul pe care el încerca să i-l bage sub nas. Cineva din spatele lui îl împinse, iar berea se vărsă pe tricoul ei. Lucy tresări, şocată, cînd lichidul o udă pînă la piele. Urmă un moment de uimire, în care oamenii din jurul lor văzură ce se întîmplase. Mulți se uitară la ea, unii cu milă, alții cu dezgust. Credeau, fără îndoială, că ea vărsase berea. Umilită şi furioasă, Lucy îşi dezlipi tricoul de corp. Barmanița îi întinse o rolă de prosoape de hîrtie, iar ea începu să se şteargă.

Între timp ajunseră lîngă ei Duane şi motocicliştii. Iubitul lui Justine îl apucă pe Paul de guler cu mîna lui mare şi aproape că-l ridică de pe scaun.

— Ai vărsat bere pe Lucy a noastră? întrebă el. O să plăteşti, fraiere.

Barmanița spuse repede:

— Nu vă luați la bătaie aici!

— Eu n-am făcut nimic, se bîlbîi Paul. Ea a întins mîna să ia berea şi mie mi-a alunecat printre degete.

— N-am întins mîna să iau nimic, spuse Lucy indignată.

Cineva se apropie de ei prin mulțime şi o atinse cu blîndețe pe spate. Lucy se crispă şi dădu să-l

repeadă, însă tăcu imediat cînd văzu o pereche de ochi albaştri-verzui. Sam Nolan. Dintre toți cei care ar fi putut-o vedea aşa, chiar trebuia să fie el?

— Lucy, rosti Sam încet, privind-o atent. Ți-a făcut cineva ceva?

Se uită urît la Paul, care se încordă.

— Nu, spuse Lucy îmbufnată, încrucişînd brațele la piept.

Materialul tricoului era rece, umed şi aproape transparent.

— Doar că sînt udă şi mi-e frig.

— Hai să plecăm de aici.

Se întinse să-i ia geanta de pe bar, i-o dădu şi întrebă:

— Cît face, Marty?

— Consumația ei e din partea casei, spuse barmanița.

— Mersi, răspunse Sam uitîndu-se spre motociclişti. Nu-l mutila pe puşti, Duane. E prea beat ca să ştie ce face.

— Nu-l mutilez. Îl arunc în mare şi-l țin cu capul sub apă de cîteva ori. Să-i intre frigul în oase. Atîta tot.

— Nu mă simt prea bine, se plînse Paul.

Lui Lucy aproape că începu să-i pară rău pentru el.

— Lasă-l în pace, Duane.

— Mă mai gîndesc, spuse acesta uitîndu-se atent la Sam, care o conducea prin mulțime. Nolan, fii atent cu ea, sau tu urmezi.

Sam zîmbi ironic.

— Cine te-a făcut pe tine supraveghetor la balul bobocilor, Duane?

— Este prietena lui Justine, spuse acesta. Deci eu sînt cel care o să te bată dacă încerci ceva cu ea.

— N-ai putea tu să mă bați pe mine, spuse Sam zîmbind larg. Justine, pe de altă parte...

După aceea o conduse pe Lucy printre oamenii din bar, spre ieşire. Afară, ea se opri şi se întoarse spre el. Era plin de viață şi arăta bine, aşa cum şi-l amintea.

— Poți să te întorci înăuntru dacă vrei, spuse ea scurt. N-am nevoie de ajutor.

Sam clătină din cap.

— Oricum voiam să plec. E prea mare aglomerație.

— De ce veniseşi?

— Ca să beau ceva cu fratele meu, Alex. Astăzi i s-a finalizat divorțul. Dar el a plecat imediat cum şi-a dat seama că începe petrecerea.

— Aşa ar fi trebuit să fac şi eu.

Un vînticel blînd o făcu să se înfioare.

— Trebuie să mă duc acasă şi să mă schimb.

— Unde stai?

— La „*Hanul artistului*".

— Localul lui Justine Hoffman. Te conduc.

— Mulțumesc, dar prefer să merg singură. Nu e departe.

— Nu poți să mergi prin oraş aşa. Magazinul de suveniruri de vizavi e încă deschis. Dă-mi voie să-ți cumpăr un tricou.

— Îmi cumpăr singură unul.

Lucy ştia că e nerecunoscătoare şi nepoliticoasă, dar se simțea prea rău ca să-i mai pese. Intră în magazin, cu Sam în urma ei.

— Vai de mine, spuse doamna în vîrstă de după tejghea, care avea părul albastru. S-a întîmplat un accident?

— Un beţiv a vărsat bere pe mine, spuse Lucy.

— Draga de tine.

Figura femeii se lumină cînd văzu cine era în spatele ei.

— Sam Nolan. N-ai fost tu acela, nu-i aşa?

— Mă cunoaşteți, doamnă O'Hehir, o certă el zîmbind. Eu țin la băutură. Aveți un loc în care prietena mea să se poată schimba?

— În spate, spuse ea arătînd spre o uşă.

O privi înțelegătoare pe Lucy. Ce fel de tricou ai vrea, drăguță?

— Unul obişnuit.

— Găsesc eu ceva, îi spuse Sam. Tu mergi în spate şi spală-te cît caut eu pe aici.

Lucy ezită, apoi dădu din cap.

— Să nu alegi vreo ciudățenie, spuse. Să nu aibă desene cu cranii, vreun proverb înțelept sau limbaj obscen.

— Mă răneşti cu lipsa ta de încredere, răspunse el.

— Nu te cunosc suficient ca să am încredere în tine.

— Doamna O'Hehir mă cunoaşte şi poate spune că sînt un tînăr de ispravă.

Sam se apropie de femeia mai în vîrstă, puse mîinile pe tejghea şi se aplecă spre ea, conspirativ.

— Spuneți-i ce băiat bun sînt. Un înger. O rază de soare.

Femeia îi zise lui Lucy:

— E un lup în piele de oaie.

— Ce încearcă doamna O'Hehir să spună, o informă Sam, este că sînt o oaie în piele de lup.

Lucy îşi ascunse zîmbetul, dar se înveseli cînd bătrînica o privi cu subînțeles şi clătină încet din cap.

— Sînt sigură că ştia exact ce spune.

Intră în baia mică, îşi scoase tricoul ud şi-l aruncă la gunoi. Aruncă şi sutienul, tot ud, şi pe deasupra vechi, cu bretelele deşirate. Începu să se curețe cu prosoape de hîrtie înmuiate în apă caldă.

— Cum ai ajuns să ai un anturaj de motociclişti? îl auzi pe Sam întrebînd de pe cealaltă parte a uşii.

— Le-am refăcut o fereastră pentru „*Raiul motocicliştilor*". Şi acum... Ei bine, presupun că se poate spune că m-au luat sub aripa lor.

— Cu asta te ocupi? Eşti sticlar?

— Da.

— Pare interesant.

— Este, uneori.

Lucy aruncă nişte prosoape de hîrtie umede, făcute ghem.

— Am găsit un tricou. Eşti pregătită să ți-l dau?

Lucy merse la uşă şi o deschise puțin, atentă să se ascundă în spatele ei. Sam îi întinse un tricou maro închis. După ce închise uşa, ea îl privi cu un ochi critic. Avea un desen cu nişte simboluri chimice de culoare roz.

— Ce e asta?

Din spatele uşii se auzi vocea înfundată a lui Sam:

— E o diagramă a moleculei de teobromină.

— Ce e teobromina? întrebă ea sec.

— Substanța din ciocolată care te face fericită. Vrei să găsesc altceva?

În ciuda faptului că avusese o zi îngrozitoare, Lucy era amuzată.

— Nu. Îl iau pe ăsta. Îmi place ciocolata.

Materialul se aşeză moale şi confortabil pe corpul ei încă umed. Lucy deschise uşa şi ieşi din baie. Sam aştepta afară. O măsură din priviri cînd apăru în pragul uşii.

— Îți vine bine.

— Parcă aş fi o tocilară, spuse ea. Miros a bere şi-mi trebuie un sutien.

— Eşti partenera perfectă pentru mine.

Lucy se abținu să zîmbească şi merse spre vînzătoare.

— Cît costă? întrebă.

Doamna arătă spre Sam.

— A plătit el.

— Consideră că e un cadou de ziua ta, spuse el văzîndu-i expresia. Cînd e ziua ta?

— În noiembrie.

— Un cadou cu mult înainte de ziua ta.

— Mulțumesc, dar nu pot...

— Fără obligații.

Sam făcu o pauză.

— Bine, poate doar o obligație.

— Care?

— Să-mi spui care este numele tău de familie.

— Mă cheamă Lucy Marinn.

El întinse mîna ca să o strîngă pe a ei, iar ea ezită înainte să-i facă pe plac. Sam avea pielea caldă şi degetele puțin bătătorite. Mîna cuiva care muncea. Un fior îi urcă în sus pe braț, ca şi cum pielea i s-ar fi trezit dintr-o dată, iar ea se retrase imediat.

— Dă-mi voie să te conduc pînă acasă, spuse Sam.

Lucy clătină din cap.

— Ar trebui să-l găseşti pe fratele tău şi să stai cu el. Dacă astăzi i s-a finalizat divorțul, probabil că e deprimat.

— O să fie deprimat şi mîine. Vorbesc atunci cu el.

Doamna O'Hehir, care îi asculta, rosti:

— Să-i spui lui Alex că îi e mai bine fără ea. Şi mai spune-i să se însoare cu o fată drăguță, de pe insulă.

— Cred că de-acum toate fetele drăguțe de pe insulă ştiu că trebuie să se ferească de el, spuse Sam urmînd-o pe Lucy afară din magazin.

— Ascultă, rosti după ce ieşiră. Nu vreau să te bat la cap, dar trebuie să mă asigur că ajungi acasă în siguranță. Dacă preferi aşa, o să merg la distanță în urma ta.

— O distanță cît de mare? întrebă ea.

— Cam cît cere un ordin de restricție, plus sau minus o sută de metri.

Ea rîse, deşi n-ar fi vrut.

— Nu-i nevoie să rămîi în urmă. Poți să mergi cu mine.

Sam o ascultă şi i se alătură. Porniră împreună spre *„Hanul artistului"*. Apunea soarele, iar peisajul era foarte frumos, cu un cer colorat în portocaliu şi roz şi nori aurii pe margine. Era o imagine de care nu putea să nu se bucure, indiferent de situație.

— La ce stadiu ai ajuns? întrebă Sam.

— Stadiu? A, te referi la despărțire. Cred că aproape de finalul primei etape.

— Cîntece de dragoste şi mesaje furioase.

— Da.

— Să nu te tunzi, rosti el.

— Poftim?

— Etapa următoare e aceea a tunsorii şi a pantofilor. Să nu-ți schimbi coafura, fiindcă îți stă foarte bine aşa.

— Mulțumesc, spuse Lucy stînjenită, dîndu-şi o şuviță castanie după ureche. De fapt, tunsoarea este în etapa a treia.

Se opriră la un colț de stradă ca să aştepte culoarea verde la semafor.

— Chiar acum, spuse Sam, sîntem în fața unui bar unde se serveşte cel mai bun mahi din nord-vestul Pacificului. Ce-ai zice să intrăm şi să luăm cina?

Lucy se uită în barul în care clienții stăteau în jurul meselor, la lumina lumînărilor, şi păreau să se simtă foarte bine. Îl privi din nou pe Sam Nolan, care se uita atent la ea. Sub nonşalanța lui era ceva ascuns, ceva ce semăna cu efectul de clar-obscur din pictură. Francezii îi spuneau „clair-obscur". Avea senzația că bărbatul din fața ei nu era pe cît de simplu pe cît îl descrisese Justine.

— Mulțumesc, spuse ea, însă aşa ceva m-ar pune într-o postură în care nu-mi doresc să fiu.

— Nu trebuie să ducă nicăieri. Ar putea fi numai o cină.

Ea ezită, aşa că el adăugă:

— Dacă spui nu, o să fie nevoie să încălzesc la microunde ceva dintr-o cutie. Ai fi în stare să mă laşi să sufăr atît?

— Da.

— Da, mergi la cină cu mine?

— Da, pot să suport gîndul că o să mănînci dintr-o cutie.

— N-ai milă de mine, o acuză el pe un ton blînd.

Continuară să meargă spre han.

— Cît o să stai la *„Hanul artistului"*? întrebă Sam.

— Sper să nu mai stau mult. Am tot căutat un apartament, spuse Lucy rîzînd de ea însăşi. Din păcate, apartamentele pe care mi le pot permite nu sînt la fel de frumoase ca acelea pe care nu mi le pot permite.

— Ce anume cauţi?

— N-am nevoie decît de un singur dormitor. Ceva liniştit, dar nu prea izolat. Şi mi-ar plăcea să aibă vedere la mare. Între timp, stau la Justine.

Făcu o pauză.

— Noi doi avem o prietenă în comun.

— Justine ţi-a spus că sîntem prieteni?

— Nu sînteţi?

— Depinde de ce-a zis despre mine.

— A zis că eşti un tip de treabă şi că ar fi bine să ies cu tine în oraş.

— Atunci da, sîntem prieteni.

— A mai spus şi că eşti perfect pentru o vreme, cît îmi revin după o relaţie serioasă, fiindcă ştii să te distrezi şi nu-ţi plac angajamentele de lungă durată.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— Că nu mă interesează. Am obosit să tot fac greşeli prosteşti.

— Dacă ai ieşi cu mine s-ar chema că faci o greşeală foarte inteligentă, o asigură Sam, făcînd-o să rîdă.

— Cum aşa?

— Nu sînt niciodată gelos şi nu fac promisiuni pe care să ajung să le încalc. Cu mine, ce-i în guşă, şi-n căpuşă.

— Nu-i rău ce-mi spui, răspunse Lucy. Dar tot nu vreau să ies cu tine.

— Sînt dispus să-ţi fac şi o demonstraţie gratuită.

Lucy zîmbi şi clătină din cap. Se apropiară de han şi se opriră în faţa treptelor. Ea se întoarse spre el şi îi spuse:

— Mulţumesc pentru tricou şi pentru că m-ai ajutat să ies din bar. Datorită ţie, o zi proastă s-a terminat cu bine.

— Cu plăcere.

Sam tăcu o clipă.

— S-ar putea să te pot ajuta cu apartamentul pe care-l cauți. Fratele meu, Mark, își închiriază locuința, două camere cu vedere la mare, de cînd el şi Holly s-au mutat la mine.

— Cine e Holly?

— Nepoata mea. Are şapte ani. Sora mea, Victoria, a murit anul trecut, iar Mark a fost numit tutorele fetiței, dar îl ajut şi eu o vreme.

Lucy îl privi cu atenție, interesată de ceea ce tocmai aflase.

— Îl ajuți să o crească, spuse ea.

Sam dădu scurt din cap.

— Şi i-ai primit la tine acasă.

Era mai mult o afirmație decît o întrebare.

Sam ridică stînjenit din umeri.

— E o casă mare.

Figura lui căpătă o expresie greu de descifrat şi rosti pe un ton voit degajat:

— Deci, în legătură cu apartamentul... Ultimul chiriaş a plecat şi, din cîte ştiu, Mark încă n-a găsit pe altcineva. Vrei să te duc să-l vezi?

— Eu... Poate.

Lucy îşi dădu seama că era mai precaută decît ar fi fost nevoie. Un apartament pe malul mării nu era uşor de găsit, şi poate că ar fi meritat să arunce o privire.

— Sînt sigură că nu mi-l permit. Cît cere pe el?

— Aflu şi-ţi spun.

Sam scoase telefonul şi se uită la ea, aşteptînd.

— Ce număr ai?

Ea ezită, iar el zîmbi larg.

— Jur că nu sînt un obsedat. Poţi să mă refuzi şi nu o să mă supăr.

Avea genul de farmec degajat căruia Lucy nu putea să-i reziste. Îi dădu numărul ei şi-l privi în ochii albaştri-verzui, zîmbind parcă fără voia ei. Era păcat că nu se putea distra puţin cu el.

Doar că ea se învăţase minte. Nu avea de gînd să dorească din nou pe cineva, să spere şi să piardă. Mai tîrziu, peste cîteva luni sau poate ani, nevoia de-a fi cu un bărbat avea să se trezească din nou şi ea avea să rişte şi să intre într-o altă relaţie. Dar nu acum. Şi nu cu unul ca el, care nu dorea decît o legătură superficială.

— Mulţumesc, spuse Lucy uitîndu-se la Sam, care băga telefonul înapoi în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Îi întinse mîna într-un fel stînjenit, oficial.

— Aştept cu nerăbdare să aflu veşti despre apartament.

Sam îi strînse mîna cu un aer grav, dar cu o privire amuzată. Căldura palmei sale şi felul sigur în care degetele lui le strînseră pe ale ei erau nespus de plăcute. Trecuse ceva vreme de cînd fusese atinsă

nau mîngîiată ultima dată, aşa că Lucy prelungi momentul puțin mai mult decît era nevoie şi se îmbujoră din cap pînă în picioare din cauza asta. Sam o studie cu o privire greu de descifrat, apoi o trase mai aproape şi se aplecă spre ea.

— Legat de demonstrația gratuită, murmură el.

Lucy abia dacă avu timp să-şi dea seama ce se întîmplă, fiindcă inima începu să-i bată mai tare şi ea se uită pierdută spre apusul colorat care se topea într-o întunecime albastră. Sam o surprinse, trăgînd-o spre el şi mîngîindu-i umerii cu o mişcare menită s-o ajute să se liniştească. Din cînd în cînd, corpurile li se atingeau, iar căldura lui îi făcea genunchii să cedeze.

Dezorientată, Lucy nu scoase nici un sunet cînd el îi puse palmele pe obraji şi o ținu pe loc în timp ce îşi apropie gura de a ei. O sărută blînd, încet. Ea deschise buzele din instinct, deşi din instinctul nepotrivit. Sărutul o ameți şi o făcu să creadă, pentru o clipă, că nu are nimic de pierdut. *E o nebunie,* se gîndi, dar limba lui o atinse pe a ei, şi ea îl apucă pe după gît. Spațiile dintre două bătăi ale inimii erau pline de senzație. Sam opri sărutul şi se retrase, dar continuă să o sprijine cu trupul lui pînă cînd ea îşi regăsi echilibrul. Surprinsă şi dezarmată, Lucy reuşi pînă la urmă să facă un pas înapoi şi să urce treptele.

— Te sun curînd, îl auzi spunîndu-i.

Ea se opri şi îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu e o idee bună, spuse încet.

Ştiau amîndoi că nu se referă la apartament.

— Nu te grăbeşte nimeni, spuse el. Tu decizi, Lucy.

Ea rîse încet.

— Dacă trebuie să-i spui unei fete că ea decide, atunci sigur nu ea va decide.

Urcă treptele pînă sus, la intrare, şi nu se mai uită înapoi.

Opt

— E prea curînd, protestase Kevin cînd Alice îi vorbise despre căsătorie. Abia te-ai mutat la mine.

Ea se uitase lung la el, cu asprime.

— Şi cam cît să mai aştept?

— Să aştepți? repetase el nedumerit.

— Şase luni? Un an? Nu o să fiu aici la nesfîrşit, Kevin. Mulți bărbați sînt însurați la vîrsta ta. Care e problema? Ai spus că mă iubeşti.

— Aşa e, dar...

— Ce altceva mai vrei să afli despre mine? Ce te opreşte? Nu mă deranjează să plec dacă tu simți că relația asta nu e ceea ce vrei.

— N-am spus asta.

Dar Alice decisese că trebuia să se întîmple ceva special în viața ei, mai ales fiindcă îşi pierduse slujba ca scenarist. Nu cu mult timp în urmă o sunase agentul ei, care vorbise cu scenaristul şef al serialului *„Ce ştie inima".* Televiziunea renunțase la ei fiindcă nu făceau audiență nici cît să merite efortul de-a filma o încheiere. Producătorul încerca să vîndă serialul unor televiziuni prin cablu, dar între timp Alice trebuia să se

descurce din puținele ei economii.

Dacă se mărita cu Kevin, atunci rezolva trei probleme. S-ar fi putut baza pe suportul lui financiar şi i-ar fi dovedit lui Lucy că el o iubeşte mai mult pe ea. În acelaşi timp, i-ar fi obligat pe părinții lor să accepte legătura. Ea şi mama ar fi organizat nunta şi toată lumea ar fi fost bucuroasă, iar familia s-ar fi reîntregit. Lucy ar fi fost obligată să treacă peste orgoliul rănit şi să accepte situația.

Imediat cum primise inelul cu diamant, Alice îşi sunase triumfătoare părinții, doar că fusese şocată să descopere că ei nu se bucurau, ba dimpotrivă, o criticaseră aspru.

— Ai stabilit data nunții? întrebase mama.

— Încă nu. Mă gîndeam că am putea să alegem amîndouă...

— N-ai de ce să mă implici pe mine în planurile tale, spusese doamna Marinn. O să venim, dacă vrei neapărat. Dar o organizezi şi plăteşti pentru ea tu singură.

— Poftim? Sînt prima dintre fiicele voastre care se mărită şi... Nu-mi faceți cadou nunta?

— O să plătesc cu plăcere pentru nuntă cînd familia o să fie vindecată. Dar la cum stau lucrurile acum, tu ți-ai cîştigat fericirea în schimbul nefericirii surorii tale. Şi pentru că îi respectăm sentimentele, noi nu putem să fim de acord cu relația ta cu Kevin. Asta

înseamnă şi că n-o să-ţi mai dăm bani în fiecare lună.

— Mă simt ca şi cum aş fi dezmoştenită! ţipă Alice, furioasă şi şocată. Nu-mi vine să cred că eşti atît de nedreaptă!

— Tu ai creat o situaţie nedreaptă pentru toată lumea, Alice. Inclusiv pentru tine. Urmează foarte multe evenimente, sărbători, naşteri, boli... Lucruri prin care trebuie să trecem ca o familie. Şi n-o să putem să facem asta pînă nu te împaci cu Lucy.

Indignată, Alice îi povestise lui Kevin conversaţia, iar el nu făcuse decît să ridice din umeri şi să spună că, probabil, ar fi trebuit să amîne nunta.

— Pînă cînd îi trece lui Lucy dorul de tine? Ea ar fi în stare să rămînă singură încă cincizeci de ani de-acum încolo doar ca să-mi facă mie-n ciudă.

— Nu poţi să o obligi să iasă cu alţii, spusese Kevin.

Alice căzuse pe gînduri.

— Cînd Lucy o să găsească pe altcineva, n-o să mai poată să facă pe victima. Părinţii mei or să fie nevoiţi să admită că ea a depăşit momentul, şi atunci o să plătească pentru nuntă, iar lucrurile or să fie ca înainte.

— Şi unde ai de gînd să-i găseşti pe cineva?

— Tu cunoşti multă lume pe insulă. Pe cine-mi sugerezi?

El o privi uimit.

— Situația asta devine tare ciudată, Alice. N-am de gînd să-i fac cunoştință fostei mele iubite cu vreounul dintre prietenii mei.

— Nu trebuie să fie cineva apropiat. Doar un tip normal, care să arate cît de cît bine şi care să-i placă lui Lucy.

— Chiar dacă aş găsi pe cineva, cum ai de gînd să...

Kevin tăcu văzînd-o atît de hotărîtă.

— Nu ştiu. Poate unul dintre frații Nolan. Am auzit că Alex divorțează, adăugă el.

— Fără divorțați. Lucy nu ar accepta aşa ceva.

— Fratele mijlociu, Sam, e singur. Şi are o vie.

— Perfect. Cum îi facem să se întîlnească?

— Doar nu vrei să le fac eu cunoştință?

— Nu. Trebuie să fie secret. Lucy nu ar fi niciodată de acord să iasă cu un tip propus de noi.

Kevin se gîndi la cum se putea ca doi oameni să se cunoască fără ca nimeni să ştie că tu erai cel care plănuise totul.

— Alice, chiar trebuie să...

— Da.

— Ei bine, Sam îmi e dator, spuse Kevin. Am lucrat pentru el acum cîțiva ani şi nu i-am cerut bani.

— Foarte bine. Sună-l şi spune-i să-ți facă o favoare. Convinge-l pe Sam Nolan să iasă cu Lucy.

Holly chicoti cînd Sam îi ridică trupul mic şi o purtă pe umeri prin vie.

— Sînt înaltă! ţipă. Uitaţi-vă la mine!

Era la fel de uşoară ca puful de păpădie şi îi apucase fruntea cu mîinile ei micuţe.

— Ţi-am spus să te speli pe mîini după ce mănînci de dimineaţă, îi zise Sam.

— De unde ştii că nu m-am spălat?

— Ai palmele lipicioase şi mi le-ai pus în păr.

Pe deasupra capului său pluti un chicotit. Mîncaseră clătite cu bezele, o invenţie de-a lor, cu care Mark n-ar fi fost deloc de acord. Dar el petrecuse noaptea trecută acasă la logodnica sa, Maggie, iar cînd fratele lui mai mare nu era acasă, Sam mai îndulcea regulile.

O prinse pe Holly de glezne şi strigă după echipa care lucra la vie. Unul dintre băieţi pornea Caval-ul. Vehiculul avea o papiotă imensă de plasă, care putea să acopere patru, cinci rînduri de vie odată. Holly îl prinse mai strîns de frunte şi aproape că-i băgă mînuţele-n ochi.

— Cîţi bani îmi dai că te ajut?

Sam zîmbi larg. Îi plăcea să o ducă pe umeri, aşa mică, mirosind a zahăr şi foarte energică. Înainte să apară ea în viaţa lui, fetiţele erau o necunoscută, aşa iubitoare de roz şi mov cum erau, cu animalele lor de pluş şi poveştile cu zîne.

De curînd îi cumpărase nepoatei lui haine noi şi le trimisese pe cele vechi, care îi rămăseseră mici, la Armata Salvării. Se gîndise atunci că fetiţa începea să o uite pe mama ei. Hainele cumpărate de Victoria, jucăriile mai vechi, expresiile şi obiceiurile celor două erau înlocuite treptat, dar inevitabil.

Aşa că pusese de-o parte cîteva dintre lucruri, într-o cutie din pod. Îşi scria propriile amintiri despre Vick, istorioare amuzante sau înduioşătoare, pe care plănuia să i le dea lui Holly să le citească la un moment dat.

Uneori îşi dorea să-i vorbească surorii sale despre fetiţa ei, să-i spună cît de simpatică şi de inteligentă era. Voia să-i povestească despre cum se schimba copila şi despre cum schimba totul în jur. Sam înţelegea acum despre sora lui lucruri pe care nu le bănuise cît timp ea trăia. Era greu să fii părinte singur şi nu puteai să pleci oricînd aveai treabă şi să laşi copilul acasă. Pe de altă parte, cînd o luai pe Holly cu tine nu dura niciodată mai puţin de cincisprezece minute ca să-i găseşti pantofii.

Dar existau şi bucurii la care nu se aşteptase. O învăţase pe nepoata sa cum să-şi lege şireturile, fiindcă înainte ea purtase doar pantofiori cu arici. Cînd ea avea cam şase ani, el şi cu Mark îi cumpăraseră pantofi cu şireturi, iar Sam decisese să o înveţe cum să le lege. Îi arătase cum să facă urechiuşe de iepure

şi cum să le înnoade după aceea, dar nu se aşteptase să aibă un sentiment patern atît de puternic atunci cînd ea se încruntase, concentrată la ce făcea. I-ar fi plăcut să-i poată povesti surorii lui despre asta, să-i poată spune cît de rău îi părea că nu fusese mai implicat în viaţa lor, a ei şi a fetiţei, atunci cînd avusese ocazia. Dar aşa se comporta familia Nolan.

Tenişii lui Holly îl loviră uşor în piept.

— Cît mă plăteşti? insistă ea.

— Noi doi facem voluntariat azi, îi spuse el.

— E ilegal să mă pui să lucrez fără bani.

— Holly, doar n-o să mă dai pe mîna poliţiei pentru că am încălcat nişte legi neînsemnate, nu?

— Ba da, spuse ea veselă.

— Şi dacă-ţi dau un dolar?

— Dă-mi cinci dolari.

— Ce zici dacă-ţi dau un dolar şi te duc în oraş, la îngheţată, după-amiază?

— S-a făcut.

Era duminică, încă devreme, iar deasupra viei plutea ceaţa. Oraşul era liniştit şi strălucitor. Tractorul întrerupse liniştea atunci cînd începu să treacă agale prin vie, acoperind-o.

— De ce punem plasă peste struguri? întrebă Holly.

— Ca să ferim fructele de păsări.

— De ce n-am făcut asta şi înainte?

— Vița era încă mică. Florile abia se transformau în fructe. Acum au trecut în etapa următoare, care se numeşte „véraison".

— Şi ce se întîmplă acum?

— Strugurii cresc şi încep să acumuleze zahăr, aşa că sînt din ce în ce mai dulci. Aşa ca mine.

Se opriră, iar Sam o lăsă jos pe fetiță, cu grijă.

— Şi de ce trebuie să-i spunem „véraison" şi nu creşterea strugurilor?

— Asta e denumirea francezilor, pe care o folosim şi noi. Ceea ce e bine, fiindcă în limba lor totul sună frumos.

Dura două zile să acopere via în aşa fel încît s-o apere de prădători, dar să le permită oamenilor accesul la ea, ca s-o ude şi s-o îngrijească. După ce oamenii lui puseră primele bucăți de plasă, Sam o ridică din nou pe Holly pe umeri, iar unul dintre angajați îi arătă cum să înnoade sfoara pe marginea plasei, folosindu-se de o unealtă din lemn. Mîinile ei mici legară cu îndemînare bucățile de plasă. Şapca roz îi străluci în soarele dimineții cînd copila ridică privirea ca să vadă ce-a făcut.

— Cos cerul, spuse ea, făcîndu-l pe Sam să zîmbească.

La prînz, echipa luă pauză, iar Sam o trimise pe Holly să se spele pe mîini. El se plimbă singur prin vie,

ascultînd şoaptele frunzelor şi oprindu-se din cînd în cînd, cu mîna pe cîte un arac. Simțea vibrațiile subtile ale viei sănătoase, simțea cum se ridică apa din rădăcini, cum frunzele se hrănesc cu soare şi cum strugurii încep să se înmoaie şi să se umple de zahăr. Duse mîna spre capătul aracului, iar frunzele se răsuciră vizibil spre palma sa.

Îşi descoperise afinitatea pentru grădinărit în copilărie, cînd lucrase în grădina unui vecin. Fred şi Mary Harbison erau un cuplu în vîrstă de la el din cartier. Într-o zi, avea vreo zece ani pe atunci, se juca, iar bumerangul pe care-l primise de ziua lui le spărsese vecinilor geamul de la sufragerie.

Fred ieşise şontîc în pragul uşii. Era înalt şi noduros, ca un stejar, iar pe figura lui aspră se citea o căldură înnăscută.

— Nu fugi, spusese el tocmai cînd Sam se pregătea s-o ia la sănătoasa.

Copilul rămăsese pe loc şi-l privise fascinat.

— Îți dau jucăria înapoi, îi spusese Fred, dacă mă ajuți la nişte treburi în schimbul geamului spart. În primul rînd, doamna Harbison are nevoie să-i culeagă cineva buruienile din grădină.

Sam o plăcuse imediat pe Mary, care era scundă şi plinuță, spre deosebire de soțul ei cel înalt şi noduros. După ce ea îi arătase care dintre plante sînt buruieni şi care sînt flori, el se pusese pe treabă.

Cînd îngenunchea printre plante, cînd le curăța şi cînd săpa gropi în care planta semințe şi bulbi, se simțea ca şi cum ele i-ar fi vorbit, i-ar fi spus fără cuvinte de ce aveau nevoie. Chiar fără să ceară voie, Sam luase o lopată mică din şopronul bătrîneilor şi replantase primule într-un loc în care primeau mai mult soare şi plantase margaretele în alte părți de grădină decît cele în care-i spusese Mary.

După aceea, Sam trecea pe la casa celor doi soți Harbison aproape în fiecare zi, după şcoală, chiar şi după ce Fred îi înapoiase bumerangul. Cît timp el îşi făcea temele la masa din bucătărie, Mary îi turna un pahar de lapte rece şi îi dădea biscuiți sărați. Îl lăsa să citească din cărțile ei despre grădinărit şi îi cumpăra orice fel de pămînt spunea el că are nevoie, îi aducea îngrăşăminte, coajă spartă de ou, lămîie sau dolomit, ba chiar capete de peşte de la piață. Grădina se umpluse cu flori de toate culorile, iar lumea se oprea ca s-o admire.

— Sam, îi spusese Mary fericită, zîmbindu-i într-un fel care lui îi plăcea mult, ai talent la grădinărit.

Dar el ştia că e vorba de mai mult. Cumva, el şi grădina erau pe aceeaşi lungime de undă. Era conştient, aşa cum puțini se puteau lăuda, de faptul că întreaga lume era vie şi simțea. Ştia din instinct care semințe trebuie plantate cînd era luna în descreştere şi care trebuie plantate cînd era în creştere. Ştia, fără

să i se spună nimic, de cîtă apă şi de cît soare au nevoie plantele, ce îngrăşăminte să adauge şi cum să scape de ciuperci cu un pulverizator cu apă şi săpun sau cum să controleze înmulţirea dăunătorilor.

Sam plantase legume şi condimente pentru Mary, în spatele casei. Băiatul intuise că dovleacului îi place să crească alături de castraveţi şi că fasolei îi place ţelina, dar nu şi ceapa, şi că e absolut interzis să plantezi conopida lîngă roşii. Cînd avea el grijă de plante, nici o albină nu-l înţepa şi nici o muscă nu-l deranja, iar copacii întindeau crengile cît puteau de mult ca să-i facă umbră.

Mary îl încurajase să viseze la o vie doar a lui.

— Vinul nu e doar pentru băut, îi spusese ea. Vinul vorbeşte despre viaţă şi despre dragoste.

Adîncit în gînduri, Sam merse în cel mai îndepărtat colţ al viei, unde creştea un soi diferit de toate celelalte. Era mare, noduros şi încă viu, deşi nu-i mergea prea bine. Nu avea fructe, iar bobocii florilor erau închişi strîns. În ciuda tuturor eforturilor sale, Sam nu descoperise încă secretul acestui soi şi nu ştia cum să-l facă să crească frumos. Între ei nu era nici o legătură şi nu-şi putea da seama de ce avea nevoie. Era doar tăcere.

Cînd cumpărase proprietatea şi se plimbase prima dată pe teren, găsise acest soi de struguri crescînd sălbatic. Arăta ca o viţă europeană adusă de colonişti

în Lumea Nouă, deşi aşa ceva nu era posibil, pentru că insectele necunoscute, bolile şi vremea le distruseseră pe acelea. Francezii altoiseră soiurile lor cu specii locale, care produceau fructe şi nu aveau nevoie să fie plantate în pămînt rezistent la boli. Poate că acest soi făcea parte dintre acelea altoite demult. Dar nu semăna cu nimic din tot ce văzuse el pînă atunci. Nimeni altcineva nu reuşise să-i spună ce este, nici măcar un specialist care studiase fotografiile şi mostrele pe care i le trimisese el.

— Cum să te ajut? murmură Sam mîngîind cu blîndeţe frunzele late. Care e secretul tău?

De obicei simţea energia solului şi a rădăcinilor şi primea semne de la plantă, care-i transmitea de ce are nevoie. O altă temperatură sau umiditate, altfel de lumină sau mai multe substanţe hrănitoare. Dar această viţă rămînea tăcută, traumatizată şi de neclintit.

Sam plecă din vie şi se îndreptă spre bucătărie, să pregătească prînzul. Scoase din frigider o carafă cu lapte şi o roată de caşcaval. Începuse deja să facă sandviciuri cu caşcaval copt cînd auzi soneria.

Vizitatorul era Kevin Pearson, un cunoscut pe care nu-l mai văzuse de cîţiva ani buni. Nu erau prieteni, dar crescuseră amîndoi aici şi se cunoşteau. Kevin fusese mereu chipeş şi popular, un sportiv care se dezvoltase devreme şi care ieşise cu cele mai frumoase fete.

Spre deosebire de el, Sam fusese un adolescent subțire ca un vrej, care citea mereu reviste de știință sau romane de Tolkien. Era băiatul cel mai puțin iubit de tatăl său, mijlociul căruia îi plăcea să studieze valvele, crevetii şi melcii aduşi de fluxul din False Bay. Se pricepea la sport, dar nu-i plăcuse aşa cum îi plăcea lui Mark şi nici nu avea energia debordantă a lui Alex.

Cea mai vie amintire a lui Sam legată de Kevin Pearson era din clasa a şaptea, cînd făcuseră echipă ca să scrie un proiect despre o personalitate din domeniul medical sau ştiinţific. Fusese nevoie să-i ia interviu unui farmacist din oraş, să facă un poster din trei bucăți şi să scrie un referat despre istoria farmacologiei. Pentru că Pearson era leneş şi amîna proiectul, Sam îl făcuse singur pe tot. Luaseră amîndoi notă mare, iar cînd Sam spusese că nu e cinstit ca şi Kevin să ia credit pentru munca făcută numai de el, acesta îi aruncase o privire urîtă.

— Nu te-am ajutat pentru că nu m-a lăsat tata, îi spusese băiatul. A spus că părinții tăi sînt bețivi.

Iar Sam nu putuse să spună că nu era adevărat.

— Puteai să mă inviți la tine, îi atrăsese el atenția supărat. Puteam să lucrăm acolo.

— Nu înțelegi că nu te-ar fi primit? Nici un părinte nu vrea ca băiatul lui să fie prieten cu cineva din familia Nolan.

Sam nu putuse să-i dea nici măcar un motiv pentru care n-ar fi fost aşa. Părinţii lui, Jessica şi Alan, se certau mereu, n-aveau pic de decenţă şi ţipau unul la celălalt de faţă cu copiii şi cu vecinii. Nu ezitau să vorbească despre secrete ce ţineau de bani, de sex, de lucruri personale. Se atacau unul pe celălalt şi se umileau. Copiii lor învăţaseră că nu le trebuie viaţă de familie.

La puţină vreme după ce făcuse proiectul cu Kevin, cînd Sam avea treisprezece ani, tatăl lui murise într-un accident cu barca. După aceea familia se destrămase. Nu mai aveau o oră de culcare, nu mai mîncau împreună şi nu mai existau reguli. Nimeni nu se mirase că Jessica murise din cauza băuturii, la nici cinci ani după aceea. Copiii se simţiseră multă vreme vinovaţi pentru că, pe lîngă părerea de rău că mama lor murise, ei se simţiseră şi uşuraţi. Nu îi mai suna nimeni în miezul nopţii ca să vină să-şi ia mama, prea beată ca să mai poată conduce, din barul în care se făcuse de rîs. Nu trebuiau să mai asculte glume umilitoare sau comentarii de la străini şi nu mai erau situaţii critice la tot pasul.

Ani mai tîrziu, cînd Sam cumpărase terenul din False Bay pentru vie, avusese nevoie de echipament pentru a face modificările necesare şi aşa descoperise că fostul lui coleg, Kevin, avea o afacere care se ocupa cu asta. Vorbiseră la o bere, făcuseră cîteva glume şi

chiar îşi amintiseră de anii de şcoală, iar Kevin îi modificase terenul la un preţ mai mic decît lua în mod normal.

Pentru că nu-şi putea imagina motivul vizitei, Sam dădu mîna cu musafirul.

— Pearson, nu ne-am văzut de mult.

— Mă bucur să te văd, Nolan.

Se priviră scurt. Sam se miră la gîndul că Pearson, a cărui familie nu ar fi primit un Nolan la ei în casă, era acum la uşa lui. Fostul bătăuş n-ar mai fi putut să-l lovească sau să rîdă de statutul său social. Erau egali din toate punctele de vedere.

Kevin băgă mîna în buzunarul pantalonilor săi scurţi şi intră, uitîndu-se mirat în jur.

— Locul ăsta începe să arate bine.

— Îmi dă ceva de făcut, spuse Sam pe un ton amabil.

— Am auzit că tu şi Mark vă ocupaţi de nepoţica ta.

Kevin ezită.

— Condoleanţe pentru Vicki. A fost o fată de treabă.

Chiar dacă era din familia Nolan, se gîndi Sam, dar spuse numai:

— Eu şi Holly o să mîncăm de prînz. Vrei un sendviş?

— Nu, mulţumesc. Nu stau mult.

— Mergem în bucătărie, să termin de pregătit masa?

— Sigur, spuse Kevin urmîndu-l. Vreau să te rog să-mi faci o favoare, deşi s-ar putea să-mi mulţumeşti tu mie pînă la urmă.

Sam scoase o tigaie dintr-un dulap, o puse pe foc şi picură ulei de măsline în ea. Îşi dăduse seama cu ceva vreme în urmă că pe Holly n-o puteau hrăni cu pizza şi cu bere, ca pe un burlac, aşa că învăţase să gătească. Deşi mai avea de lucru în sensul ăsta, avea competenţa necesară ca nici unul dintre ei să nu moară de foame.

Sam turnă supă de roşii într-un vas pentru cuptorul cu microunde şi întrebă:

— Deci, care e favoarea?

— Acum cîteva luni m-am despărţit de iubita mea. Şi se pare că e mai complicat decît mă aşteptam.

— Doar nu te urmăreşte?

— Nu, nimic de felul ăsta. De fapt, aproape că nu mai iese deloc.

Sendvişurile sfîrîiră puţin cînd Sam le aşeză în tigaie.

— Nu e atît de neobişnuit după o despărţire.

— Aşa e. Dar trebuie să-şi vadă de viaţă. Am încercat să găsesc pe cineva cu care să-i fac cunoştinţă, cineva cu care să se distreze puţin. Şi, din ce am auzit, tu eşti singur acum... aşa e?

Sam făcu ochii mari cînd înțelese ce voia Kevin. Apoi începu să rîdă.

— Nu mă interesează resturile tale. Şi sigur n-o să-ți mulțumesc pentru asta.

— Nu o lua aşa, spuse Pearson repede. E minunată, e atrăgătoare... Ei bine, nu chiar atrăgătoare, dar frumuşică. O scumpă. Foarte scumpă.

— Dacă e atît de minunată, de ce te-ai mai despărțit de ea?

— Ei bine, acum sînt cu sora ei mai mică

Sam îl privi fără să spună nimic. Expresia lui Kevin deveni defensivă.

— Frate, inima vrea ce vrea.

— Da, dar eu nu am de gînd să curăț în urma ta.

— Să cureți? întrebă Kevin uimit.

— Orice femeie ar avea probleme după o astfel de despărțire. Probabil că e ca o bombă cu ceas.

Sam întoarse sendvişurile pe cealaltă parte.

— N-are nimic. E pregătită să meargă mai departe. Doar că nu ştie încă.

— Ce-ar fi s-o lăsăm pe ea să decidă asta? De ce vrei neapărat să-i găseşti pe altul?

— Situația asta a cauzat probleme în familie. Tocmai m-am logodit cu Alice.

— Sora mai mică? Felicitări.

— Mersi. Oricum... Părinții lor sînt supărați. Nu vor să plătească nunta sau s-o ajute pe Alice s-o

organizeze. Şi ea vrea să fie cu ei toți. Dar asta n-o să se întîmple pînă cînd sora ei nu mă uită pe mine şi nu iese cu altul.

— Îți doresc succes!

— Îmi eşti dator, Nolan.

Făcînd o grimasă, Sam puse vasul cu supă în cuptorul cu microunde.

— Fir-ar să fie, spuse ca pentru sine. Ştiam eu că o să spui asta.

— Am lucrat pentru tine aproape pe degeaba. Ca să nu mai spun că te-am ajutat să muți vița aia sălbatică.

Era adevărat. Vița ar fi fost victima unui proiect rutier dacă n-ar fi fost luată de unde era. Nu doar că treaba făcută de Kevin fusese foarte bună, în ciuda dificultăților, dar îi şi ceruse lui Sam mai puțin decît i-ar fi cerut oricine altcineva. Aşa că, da, îi era dator.

— De cîte ori vrei să ies cu ea? întrebă el sec.

— Doar de cîteva ori. Poate o dată să beți ceva şi o dată la cină.

Sam puse sendvişurile pe farfurii şi îl tăie pe al lui Holly în patru triunghiuri.

— Şi după ce ies cu ea, presupunînd că reuşesc să o conving, sîntem chit. Nu-mi mai ceri favoruri. Terminăm.

— Absolut, spuse Kevin imediat.

— Şi cum vrei să ne faci cunoştință?

— Ei bine, treaba e...

Kevin părea stînjenit.

— O să fie nevoie să găseşti o cale s-o cunoşti pe cont propriu. Dacă ar şti că eu am legătură cu asta, nu s-ar lăsa convinsă.

Lui Sam nu-i venea să creadă.

— Deci vrei s-o găsesc eu pe fosta ta iubită, care acum e înăcrită şi urăşte bărbaţii şi să o conving să iasă cu mine?

— Da, cam aşa.

— Nici nu mă gîndesc. Prefer să-ţi plătesc pentru lucrare.

— Nu vreau banii tăi. Vreau să ieşi cu fosta mea iubită, o dată ca să beţi ceva, o dată la cină.

— Mă simt ca un gigolo, spuse Sam acru.

— Nu trebuie să te culci cu ea. De fapt...

— Ce-i aia gigolo, unchiule Sam? se auzi vocea lui Holly, care tocmai intra în bucătărie.

Merse şi-l îmbrăţişă pe Sam, ridicînd capul şi zîmbind spre el.

— Un bărbat care miroase urît după ce a muncit la soare, spuse el răsucindu-i cozorocul roz spre spate. Dar să nu foloseşti cuvîntul ăsta, că mă bate unchiul Mark.

Se aplecă spre ea cînd fetiţa ridică mîinile ca să-l tragă mai aproape.

— El cine e?

— Un prieten de-al meu, spuse Sam.

Îi întinse farfuria cu sendvişul, o aşeză pe un scaun şi merse să-i pună supă într-un castronel. Îl privi pe Kevin cu pleoapele îngustate.

— Ai o poză cu ea?

Acesta scoase telefonul din buzunarul de la spate al pantalonilor şi se uită peste cîteva fotografii.

— Uite. Îți trimit una acum.

Sam îi luă telefonul şi se uită la femeia din poză. Tresări cînd o recunoscu.

— E artistă, îl auzi pe Kevin spunînd. O cheamă Lucy Marinn. Stă la *„Hanul artistului"* şi are un atelier în oraş. Lucrează cu sticlă. Face ferestre, abajururi, mozaic... E drăguță. Nu?

Situația era cel puțin interesantă. Sam se gîndi să-i spună că o cunoştea deja şi că o condusese acasă cu o seară înainte. Dar decise să păstreze informația pentru el. Urmă o tăcere tensionată, pe care Holly o întrerupse spunînd:

— Unchiule Sam, îmi dai supă?

— Poftim, dulceață.

Sam puse castronul în fața fetiței şi îi îndesă un prosop de hîrtie în guler. După aceea se întoarse spre Kevin.

— Deci eşti de acord să te vezi cu ea? întrebă acesta.

— Da, o să ies cu ea, spuse Sam arătînd spre uşă. Te conduc.

— Dacă-ți place Lucy, spuse Kevin, ar trebui s-o vezi pe sora ei. E mai tînără şi mai frumoasă.

Ca şi cum ar fi încercat să se asigure că el, Kevin, avea parte de ce era mai bun.

— Minunat, spuse Sam. Eu o vreau pe asta.

— Bine, rosti Kevin, mai mult uimit decît uşurat. Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să accepți atît de uşor.

— Cu plăcere. Dar e ceva ce nu pricep.

— Da?

— De ce te-ai despărțit de Lucy? Şi nu-mi spune că voiai o femeie mai tînără şi mai frumoasă, fiindcă dacă e ceva ce nu are femeia asta, atunci sigur acel ceva nu-ți trebuie, nici ție nici altuia. Deci?

Kevin avea expresia uimită a cuiva care tocmai s-a împiedicat de un obstacol invizibil de pe trotuar.

— Ştiam tot ce era de ştiut despre ea şi... m-am plictisit. Era momentul să merg mai departe.

Se încruntă cînd îl văzu pe Sam zîmbind puțin.

— De ce ți se pare amuzant?

— Nu mi se pare deloc amuzant, spuse Sam, care nu voia să-i spună că tocmai îşi dăduse seama cît de mult semănau ei doi în ceea ce le privea pe femei. De fapt, el nici măcar nu reuşise să aibă o relație de lungă durată şi nici nu-şi dorea aşa ceva.

— De unde o să ştiu cînd ai ieşit cu ea? întrebă Kevin cînd Sam îl conduse prin hol, spre uşa de la intrare, pe care i-o deschise larg.

— O să afli tu pînă la urmă.

Sam nu simți nevoia să-i spună că voia s-o sune pe Lucy chiar în seara aceea.

— Aş prefera să ştiu imediat. Dă-mi un mesaj cînd ieşiți.

Sam se sprijini de tocul uşii, zîmbind ironic.

— Nici un mesaj, nici un e-mail şi nici o prezentare în PowerPoint. O să ies cu fosta ta iubită, Pearson. Dar cînd şi ce se întîmplă după aceea e treaba mea.

Nouă

De dimineață, Lucy îşi verifică mesageria vocală şi ascultă un mesaj pe care i-l lăsase Sam Nolan cu o seară înainte.

„Apartamentul este încă de închiriat. Are vedere la mare şi e la distanță de două minute de „Hanul artistului". *Sună-mă dacă vrei să-l vezi."*

Pînă aproape de prînz, Lucy îşi adună curajul, apoi îl sună. Înainte nu era atît de nehotărîtă, dar de cînd se despărțise de Kevin se îndoia de toți şi de toate, mai ales de sine însăşi.

În ultimii doi ani se lăsase mult prea prinsă de relația cu el, lăsase prieteniile să se destrame şi dăduse la o parte opiniile şi dorințele ei proprii. Oare era posibil să fi compensat asta încercînd să-l controleze pe Kevin? Nu ştia sigur cum să revină pe calea cunoscută, cum să se regăsească, dar un lucru era clar: nu avea de ce să-şi facă de cap cu Sam Nolan, care nu intenționa să aibă o relație serioasă.

— Chiar trebuie ca orice relație să fie de lungă durată? întrebase Justine cînd Lucy îi spusese ce gîndea despre prietenul ei.

— De ce să mă deranjez, dacă tot n-ajung nicăieri?

— Eu am învățat multe din relațiile fără viitor. Ce contează mai mult: destinația sau călătoria?

— Știu că ar trebui să zic călătoria, rosti Lucy posomorîtă, dar acum sînt gata să ajung la destinație.

Justine chicotise.

— Gîndește-te la Sam ca la un parc de pe marginea șoselei, unde te-ai oprit temporar, dar în care te distrezi mai mult decît credeai, spuse ea.

Lucy o privi sceptic.

— Ca și cum lumea ar fi un mare ghem de lînă?

Deși întrebarea se voia sarcastică, Justine răspunse cu entuziasm:

— Exact. Sau ca un carnaval cu multe feluri de mașinuțe care se învîrtesc.

— Nu pot să sufăr mașinuțele alea, spuse Lucy. Ai senzația că te îndrepți spre ceva, dar cînd se termină, îți dai seama că ești în același loc ca la început. Plus că ți-e rău și amețești.

Lucy îl invitase pe Sam să treacă pe la atelier după-amiază. El apăru îmbrăcat în blugi și cu un tricou polo. Avea ochii surprinzător de turcoaz, în comparație cu bronzul. Ea îi ură bun venit și simți cum i se strînge stomacul.

— E frumos aici, comentă el uitîndu-se în jur.

— Înainte era un garaj, dar l-am transformat, răspunse ea.

Îi arătă masa de sudură şi tăvile pline cu sticlă tăiată, pregătită să fie transformată în ferestre. O parte din rafturi era plină cu vopseluri impermeabile şi pastă de albire, iar alături de ele stăteau unelte şi pensule aranjate ordonat. Cea mai mare parte a atelierului, însă, era ocupată de rafturile pline cu sticlă, din podea pînă în tavan.

— Strîng orice bucată de sticlă, spuse ea. Uneori găsesc şi bucăți foarte vechi, pe care le folosesc la proiecte de restaurare.

— Asta ce e? întrebă Sam, apropiindu-se de o foaie de sticlă verde cu argintiu. E foarte frumoasă.

Ea se apropie şi atinse geamul cu degetele.

— Asta a fost descoperirea anului. Trebuia să fie folosită într-o expoziție de artă modernă, în Tacoma, dar n-au mai avut fonduri, aşa că sticla asta a rămas în hambarul cuiva vreo douăzeci de ani. Omul voia să o arunce cînd am aflat eu de ea, de la un prieten comun. Am luat-o la un preț de nimic.

— Ce vrei să faci din ea? întrebă Sam, zîmbind cînd o văzu atît de entuziasmată.

— Încă nu ştiu. Ceva special. Uite cum e împrăştiată culoarea, toate nuanțele astea de verde şi de albastru...

Înainte să-şi dea seama ce spune, îl privi şi rosti:

— Seamănă cu ochii tăi.

El ridică din sprîncene.

— Nu flirtam, spuse ea repede.

— Prea tîrziu, că eu deja am înțeles replica ta așa.

Sam se apropie de cuptorul din colț.

— Ce bine arată! Pînă la ce temperatură ajunge?

— Poate încălzi pînă la opt sute de grade Celsius. Îl folosesc ca să lipesc şi să dau textură sticlei. Uneori torn sticlă în matrițe.

— Nu sufli sticlă?

Lucy clătină din cap.

— Ar fi nevoie de un furnal care să fie fierbinte tot timpul. Am lucrat şi cu sticlă suflată, dar nu e punctul meu forte. Mie cel mai mult îmi place să fac ferestre.

— De ce?

— E artă cu lumină. E un fel de-a împărtăşi celorlalți felul cum vezi tu lumea. Sînt emoții transpuse în plan real.

Sam arătă cu capul spre boxele de pe masa de lucru.

— Asculți muzică atunci cînd lucrezi?

— De cele mai multe ori. Dacă trebuie să fac vreo tăietură complicată, am nevoie de liniște, dar în restul timpului ascult muzică în funcție de dispoziția pe care o am.

Sam continuă să exploreze atelierul, uitîndu-se la borcanele cu bețe de sticlă colorată.

— De cînd îți place sticla?

— Din clasa a doua, cînd tata m-a dus în atelierul unui sticlar. De atunci, am devenit obsedată de ea. Cînd nu lucrez o vreme, începe să mi se facă dor de muncă. E ca un fel de meditație, care mă ajută să mă echilibrez.

Sam se apropie de masa ei de lucru şi privi o schiță pe care o desenase ea.

— Sticla e masculină sau feminină?

Lucy rîse surprinsă, fiindcă nimeni n-o mai întrebase aşa ceva. Se gîndi atent. Sticla făcea ce voia, nu o puteai controla, ci trebuia să faci parteneriat cu ea şi era nevoie s-o stăpîneşti cu putere, dar şi cu blîndețe.

— Feminină, spuse. Dar vinul? E feminin sau masculin?

— Cuvîntul franțuzesc, „vin", e masculin. Dar eu cred că depinde de sortiment. Sigur, spuse zîmbindu-i cu toată gura, există obiecții. Unii spun că nu e bine să zici că vinul ar avea un anumit gen. Adică să nu spui că un *Chardonnay* e feminin dacă e uşor şi delicat, sau că un *Cabernet* e masculin. Dar uneori nu ai cum să-l descrii altfel.

Se uită din nou la schiță.

— Ți-e vreodată greu să renunți la cîte o lucrare?

— Mi-e întotdeauna greu să renunț la ceea ce creez, spuse Lucy rîzînd de sine însăşi. Dar încep să mă obişnuiesc.

Apoi plecară din atelier şi merseră pe jos spre apartamentul de pe malul mării. Între restaurante şi galerii de artă se înghesuiau mici magazine de înghețată şi cafenele. Atmosfera umedă şi leneşă nu era deloc tulburată de sunetul goarnei feribotului, care se auzea cînd şi cînd. Mirosurile de loțiune de plajă şi fructe de mare prăjite acopereau amestecul parfumat al apei sărate şi al combustibililor marini.

Apartamentul era într-o clădire din vestul portului, care avea în față un trotuar terasat ce dădea în strada principală. Designul modern era completat de o terasă în loc de acoperiş şi de ferestrele imense. Lucy nici măcar nu încercă să-şi ascundă uimirea cînd intrară. Mobila era modernă, camerele aveau parchet din lemn natural şi erau zugrăvite în culori de pămînt şi nuanțe de albastru.

— Cum ți se pare? întrebă Sam, uitîndu-se la Lucy, care cerceta priveliştea fiecărei ferestre din camera principală.

— Îmi place foarte mult, spuse ea cu tristețe în glas. Dar sigur nu mi-l pot permite.

— De unde ştii? Încă n-am discutat despre preț.

— E mai frumos decît oricare alt apartament în care am locuit eu, şi nici pe acelea nu mi le-aş fi putut permite.

— Mark abia aşteaptă să găsească un chiriaş, iar locul ăsta nu i se potriveşte oricui.

— Există cineva căruia să nu-i placă?

— Cei cărora nu le plac scările, cei care vor mai multă intimitate decît poți avea cu astfel de ferestre...

— Mie mi se pare perfect.

— Atunci o să ne descurcăm cumva.

— Asta ce înseamnă? întrebă Lucy, brusc îngrijorată.

— Înseamnă că o să mă asigur că-ți permiți chiria.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau să am obligații față de tine.

— Nu vei avea.

— Ba sigur că da. Nu pot să te las să-mi faci favoruri, mai ales financiare.

Sam nu mai zîmbi.

— Crezi că aş încerca să profit de tine?

Se apropie de ea, iar Lucy se feri instinctiv, retrăgîndu-se pînă cînd simți marginea de granit a blatului de la bucătărie.

— Te aştepți ca într-o bună zi să apar aici, răsucindu-mi vîrful mustății între degete şi cu un joben pe cap, şi să-ți cer să te culci cu mine ca să nu mai plăteşti chiria?

— Sigur că nu, spuse Lucy, mişcîndu-se stînjenită cînd el puse mîinile de-o parte şi de alta a ei, cu palmele pe dulap. Doar că nu mi-ar plăcea să mă simt datoare.

Sam se aplecă spre ea, dar fără să o atingă. Era destul de aproape, încît s-o oblige să-l privească în ochi.

— Lucy, rosti el, te porți de parcă aş încerca să te forțez să faci ceva ce tu nu vrei să faci, şi nu e aşa. Dacă o să vrei să fim altceva decît prieteni, o să mă bucur ca o vrabie care a găsit un cartof prăjit. Între timp, însă, m-aş bucura dacă nu m-ai judeca la fel ca pe netrebnicii de teapa lui Kevin Pearson.

Ea clipi şocată şi începu să respire sacadat, de parcă fiecare respirație ar fi fost o piesă de domino care o forța pe următoarea să iasă.

— De unde ştii cum îl cheamă?

— A venit ieri la mine ca să-mi ceară o favoare. Era în legătură cu tine.

— El... cu... Îl cunoşti pe Kevin?

— Sigur că da. I-am făcut temele la ştiințe naturale toată clasa a şaptea, ca să nu mă bată în parcarea şcolii.

— Eu... Ce ți-a spus? Ce voia?

— A zis că se însoară cu sora ta şi că părinții voştri nu le dau bani pentru nuntă pînă cînd Alice nu găseşte o cale să te îmbuneze.

— Eu nu ştiam ultima parte. Cred că Alice e disperată. Părinții mei îi dau bani de cînd se ştie.

Îndepărtîndu-se de ea, Sam se aşeză pe un scaun de bar.

— Se pare că Alice şi Kevin cred că soluția e să îți găsească un iubit. Vor pe cineva care să te seducă şi să-ți declanşeze secreția de endorfine pînă cînd n-o să te mai deranjeze nunta lor.

— Şi acela ar trebui să fii tu? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Domnul Endorfină?

— În persoană.

Pe Lucy o cuprinse un val sufocant de indignare.

— Şi eu ce să fac acum?

Sam răspunse ridicînd din umeri:

— Faci ce vrei.

— Chiar dacă aş fi vrut asta înainte, acum nu pot să mai ies cu tine. Ar rîde de mine şi ar vorbi despre cît sînt de credulă.

— Dar tu ai rîde la urmă, spuse Sam.

— Nu-mi pasă. Mai bine evit toată tărăşenia.

— Bine, spuse el. Le zic că nu te-ai lăsat sedusă, că nu sînt genul tău. Dar să nu te miri dacă o să încerce să găsească un altul în locul meu.

Lucy rîse, fiindcă nu-i venea să creadă.

— E cel mai ridicol lucru pe care... De ce nu pot să mă lase-n pace?

— Se pare, răspunse el, că părinții tăi nu sînt de acord ca Alice să se mărite şi nu vor să-i mai dea bani decît cu o condiție.

— Care anume?

— Să fii tu fericită.

— Doamne, exclamă Lucy exasperată, am o familie tare ciudată!

— Crede-mă că familia Nolan e şi mai şi!

Ea abia dacă-l auzi.

— Acum le pasă de fericirea mea? se întrebă ea cu voce tare. Au avut ocazia să-mi țină partea de mii de ori pînă acum, dar n-au făcut-o, iar acum, deodată, vor să fiu fericită? La naiba cu ei! Şi la naiba cu tine!

— Hei, nu trage-n mesager!

— Ai dreptate, spuse Lucy uitîndu-se urît la el. Tu nu faci parte din problemă. Tu eşti soluția. Eşti omul care-mi aduce endorfine. Ei bine, sînt pregătită. Dă-mi-le!

Sam clipi.

— Ce să-ți dau?

— Endorfinele. Dacă toată lumea vrea să fiu fericită, perfect. Dă-mi cele mai bune endorfine de care eşti în stare.

El o privi nesigur.

— Poate că ar fi mai bine să mîncăm de prînz înainte.

— Nu, spuse ea furioasă. Hai să terminăm odată! Unde e dormitorul?

Sam nu ştia dacă să se amuze sau să fie îngrijorat.

— Dacă vrei să te răzbuni pe Kevin culcîndu-te cu mine, te ajut cu plăcere. Dar nu vrei să-mi spui şi mie pe cine eşti atît de supărată?

— Pe toată lumea. Inclusiv pe mine însămi.

— Ei bine, dacă te culci cu mine n-o să rezolvi problemele nimănui.

Tăcu o clipă.

— Doar, poate, pe ale mele. Dar nu e vorba despre asta.

Se apropie de ea, o apucă de umeri şi o scutură blînd.

— Respiră adînc şi, hai, nu mai fi nervoasă!

Lucy îl ascultă. Inspiră o dată, de două ori, de mai multe ori, pînă cînd se calmă şi se relaxă, învinsă.

— Hai să mîncăm ceva, spuse Sam. Deschidem o sticlă de vin şi vorbim. Dacă mai vrei endorfine şi după aceea, vedem ce se poate face.

Zece

Plecară din apartament, traversară strada principală şi intrară la *Downrigger*, un restaurant care servea peşte şi fructe de mare. Niciun alt loc nu era mai potrivit pentru prînz într-o zi caldă de vară, în portul Friday, decît terasa acelui restaurant, de unde se vedea Insula Shaw. Sam comandă un vin alb şi, ca aperitiv, scoici de Alaska împăturite în bacon, coapte la cărbuni şi servite cu salată de porumb. Dulceaţa scoicilor se potrivea perfect cu gustul sărat al baconului şi cu porumbul afumat şi dulce.

Lucy începu să se relaxeze după ce bău puţin *Chardonnay* şi se bucură de farmecul degajat al lui Sam. Îi povesti despre meningita lui Alice din copilărie, despre efectele ei şi despre dezechilibrul care a avut loc apoi în familie.

— Eram tot timpul invidioasă pe ea, dar pînă la urmă mi-am dat seama că nu am de ce să fiu. Ea a crescut crezînd că totul i se cuvine, şi e îngrozitor să trăieşti gîndind aşa. Nu termină nimic din ce începe, de exemplu. Cred că mama începe să regrete că a răsfăţat-o atît, dar acum e prea tîrziu. Alice n-o să se mai schimbe.

— Nu e niciodată prea tîrziu să te schimbi.

— N-ai spune asta dacă ai cunoaşte-o. E aşa pînă în măduva oaselor. Nu-mi dau seama, sincer, ce-i place lui Kevin la ea.

Sam purta o pereche de ochelari de soare din spatele cărora nu i se vedeau ochii.

— Ție ce ți-a plăcut la el?

Lucy îşi muşcă încet buza de jos.

— La început era foarte atent cu mine, spuse. Afectuos, mă puteam baza pe el...

— Şi sexul cum era?

Lucy roşi şi se uită în jur, ca să vadă dacă îl auzise cineva.

— Ce contează asta?

Sam ridică puțin din umeri.

— Sexul e canarul din mina de cărbune.

Pentru că ea îl privea nedumerită, adăugă:

— Minerii de pe vremuri duceau în tunel un canar. Dacă era vreo scurgere de dioxid de carbon, canarul murea primul, iar ei ştiau că trebuie să iasă din subteran. Deci... Cum era?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Lucy stînjenită.

El zîmbi ironic, prieteneşte.

— Lasă, atunci. Ştiu oricum răspunsul.

Ea făcu ochii mari.

— Ți-a vorbit Kevin despre viața noastră sexuală?

Sam strînse pleoapele, de parcă ar fi încercat să-şi amintească.

— Mi-a spus ceva despre plăcintă, despre nişte corzi elastice, despre scufundări...

— A fost absolut normal, şopti Lucy ascuțit, roşie pînă-n vîrful urechilor. Sex obişnuit, plictisitor, aşa cum face toată lumea.

— Aşa mă gîndeam şi eu, spuse el pe un ton serios.

Ea făcu o grimasă.

— Dacă ai de gînd să rîzi de mine...

— Nu rîd de tine. Te tachinez. E o diferență.

— Nu-mi place să fiu tachinată.

— Bine, spuse Sam pe un ton blînd. Atunci n-o să mai fac asta.

După ce comandară, Lucy îl studie cu un interes reținut. Era plin de contradicții. Avea reputație de fustangiu, dar parcă petrecea mai mult timp la vie, decît cu femeile. Susținea că n-avea nici o grijă, dar împărțea cu fratele lui responsabilitatea creşterii unui copil.

— Mă mir că nu ne-am întîlnit pînă acum, spuse ea, mai ales că o cunoaştem amîndoi pe Justine.

— N-am prea ieşit în lume de cînd am via. E mult de muncă, mai ales la început. Nu e genul de activitate de care uiți la sfîrşit de săptămînă. Şi, în ultimul an, Holly a avut nevoie de toată atenția mea şi a lui Mark.

— Ați sacrificat amîndoi destule pentru ea, nu-i așa?

— N-a fost un sacrificiu. Holly e cel mai bun lucru care mi se putea întîmpla. Primeşti mai mult de la copii decît ai putea să oferi.

Sam făcu o pauză, gînditor.

— Eu am parte şi de un frate, cu ocazia asta.

— Nu erați apropiați înainte?

Sam clătină din cap.

— Dar în ultimul an am ajuns să ne cunoaştem şi să ne bazăm unul pe celălalt. Se pare că-mi place tipul.

— Am impresia, spuse ea pe un ton ezitant, că ați cam avut probleme în familie?

— N-a fost o familie. Aşa părea din afară, dar nu era o familie, aşa cum nişte piei de vacă atîrnate într-un cui nu formează o cireadă.

— Îmi pare rău, spuse ea cu blîndețe. Avea vreunul dintre ai tăi o problemă?

Sam ezită atît de mult, încît ea se gîndi că poate nici nu o să-i răspundă, pînă la urmă.

— Într-o comunitate mică există întotdeauna beţivul satului, spuse el într-un final. Părinții mei au jucat amîndoi rolul ăsta, adăugă, zîmbind trist. O pereche de alcoolici căsătoriți, care s-au susținut unul pe celălalt pînă-n mormînt.

— A încercat vreunul dintre ei să ceară ajutor?

Sam clătină din cap.

— Chiar dacă ar fi vrut, e aproape imposibil să nu mai bei cînd locuieşti cu un alt alcoolic.

Conversația ajunsese pe un teren sensibil, unde amîndoi testau limitele.

— Aşa au fost de cînd îi ştii? întrebă ea.

— De cînd îmi amintesc eu, da. Noi ne-am făcut mari şi am plecat pe rînd, pînă cînd n-a mai rămas decît Alex. Şi acum...

— E alcoolic?

— Nu sînt sigur cum se pune diagnosticul ăsta. Dar, dacă nu e încă, o să ajungă cît de curînd.

Nici nu era de mirare că Sam evita să intre într-o relație serioasă, se gîndi Lucy. Nici nu era de mirare că nu voia decît legături fizice. Un singur părinte alcoolic ar fi fost suficient ca să distrugă o familie. Copiii erau nevoiți să fie mereu atenți, să facă față manipulării şi abuzurilor. Dar cînd amîndoi părinții erau alcoolici, n-aveai nicăieri un loc sigur şi nu puteai avea încredere în nimeni.

— Nu ți-a fost teamă să începi să te ocupi de vin, după istoria părinților tăi? întrebă ea.

— Deloc. Doar pentru că părinții mei au fost alcoolici, nu înseamnă că eu nu pot să iubesc vinul. În plus, nu sînt atît producător de vin, cît cultivator de struguri. Sînt un fermier.

Lucy se amuză în sinea ei. Aşa atrăgător şi degajat, cu ochelarii de soare pe nas, Sam nu semăna deloc cu un fermier.

— Ce-ţi place la meseria asta?

— E un amestec de ştiinţă, muncă grea şi puţină magie.

— Magie, repetă Lucy privindu-l cu atenţie.

— Sigur. Un viticultor poate să crească acelaşi soi de struguri în acelaşi loc, an după an, şi de fiecare dată produsul final să fie diferit. Gustul strugurilor îţi vorbeşte despre compoziţia solului, despre cît de mult soare a fost şi despre cît de rece a bătut vîntul sau cît a plouat. Este expresia unică a locului şi a anotimpului. Francezii îi spun „terroir".

Chelneriţa îi întrerupse ca să le aducă mîncarea şi să le umple paharele cu apă. Prînzul continuă într-un ritm lent şi relaxat, iar Lucy se destinse şi se simţi chiar mai bine decît se aşteptase. Sam avea un fel de-a se concentra pe celălalt care era foarte flatant, mai ales pentru o femeie cu orgoliul rănit. Era inteligent, modest şi atît de fermecător, încît te făcea să te simţi repede în siguranţă.

Dar Lucy nu-şi putea da voie să uite că el era genul de bărbat care îţi dărîma zidurile de apărare, lua ce voia şi te convingea că asta îţi doreai şi tu. Te putea ameţi, se folosea de tine şi după aceea pleca să facă o nouă cucerire, fără să se uite în urmă. Iar tu nu te

puteai plînge, pentru că nu se prefăcuse că e altceva decît era.

Pînă la urmă chelnerița le aduse nota, iar Sam îşi puse mîna peste a lui Lucy cînd ea dădu să scoată banii din geantă.

— Nici să nu te gîndeşti, îi spuse, dîndu-i chelneriței cartea lui de credit.

— Prietenii pot să plătească nemțeşte, protestă Lucy.

— Este un preț mic pentru plăcerea companiei tale.

— Mulțumesc, spuse ea sincer. M-am simțit foarte bine. De fapt, sînt atît de binedispusă, încît nu cred că m-ar mai putea întrista ceva.

— Să nu te deochi singură, spuse el bătînd încet în masă.

Ea rîse.

— Eşti superstițios?

— Bineînțeles. Pe insulă, toți sîntem crescuți cu superstiții.

— Ca de exemplu? întrebă ea.

— Pietrele dorințelor, de pe plaja de sud. Ştii despre ele, nu? Nu? Oamenii caută mereu cîte o piatră. Sînt unele netede, cu un cerc alb pe ele. Dacă găseşti una, îți pui o dorință şi o arunci în mare.

— Tu ai făcut asta?

— O dată sau de două ori.

— Şi ți s-au îndeplinit dorințele?

— Nu încă. Dar dorințele nu expiră.

— Eu nu sînt superstițioasă, spuse Lucy, dar cred în magie.

— Şi eu. Se cheamă ştiință.

— Eu cred în magia adevărată, insistă ea.

— Dă-mi un exemplu.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, văzu cu coada ochiului un cuplu care intra pe terasă. Păli.

— Fir-ar să fie, şopti, iar buna dispoziție i se evaporă, înlocuită de o senzație de leşin. Ai avut dreptate. M-am deochiat.

Sam se uită în direcția privirii ei şi îi văzu pe Kevin şi pe Alice. Se încruntă şi o luă de mînă.

— Uită-te la mine, Lucy.

Ea se forță să-l privească şi reuşi să-i zîmbească pierdut.

— Nu avem cum să-i evităm, aşa e?

— Nu, spuse el, strîngînd-o de mînă ca s-o încurajeze. Dar nu ai de ce să te sperii.

— Nu sînt speriată, dar nu sînt nici pregătită să le fac față.

— Cum vrei să procedăm?

Lucy îl privi disperată şi luă o decizie spontană:

— Sărută-mă, îi spuse repede.

Sam o privi uşor surprins.

— Chiar acum?

— Da.

— Ce fel de sărut să fie?

— Cum adică? Un sărut normal.

— Unul prietenesc sau unul romantic? Sîntem împreună sau...

— Pentru Dumnezeu! exclamă ea exasperată, trăgîndu-l spre ea.

Unsprezece

Sam îi răspunse fără să ezite cînd îi simți palma trăgîndu-i capul spre ea. O dorise tot timpul prînzului, fascinat de vulnerabilitatea ei precaută şi de felul în care zîmbetele ei parcă nu-i ajungeau în privire. Se tot gîndea la felul în care strălucea ea cînd vorbea despre muncă şi cum degetele îi atingeau fîşiile de sticlă de parcă ar fi fost pielea unui amant.

Voia să facă dragoste cu ea pînă cînd toată tensiunea ar fi dispărut, iar ea ar fi rămas moale şi relaxată în brațele lui. Pentru că voia să-i simtă gustul, Sam o sărută mai adînc şi-i atinse limba cu vîrful limbii lui. Moliciunea delicată îl aprinse imediat şi îl umplu de o căldură grea. Trupul ei era puternic şi îi rezista, în ciuda oaselor mici. Rezistența ei îl făcu să-şi dorească s-o apuce de umeri şi s-o tragă spre el, pînă cînd ar fi lipit-o cu totul de trupul lui.

Îşi dădu seama că era pe cale să-şi piardă controlul, se opri şi ridică privirea, uitîndu-se în ochii ei verzi. Era ametită. Pielea de porțelan i se colorase, iar respirația ei îi atingea buzele în valuri calde, ademenindu-i simțurile. Lucy se uită peste umărul lui.

— Ne-au văzut, şopti ea.

Încă absorbit, gîndindu-se la ce ar fi vrut să-i facă, Sam simți un val de iritare. Nu voia să aibă de-a face cu cei doi idioți, nu voia să vorbească, nu voia decît să se culce cu femeia lui. Îl trecu un fior rece. Femeia „lui"? Nu mai gîndise aşa niciodată. Nu era genul posesiv. Nevoia de a avea o anumită femeie numai pentru el nu-i era cunoscută. Şi nici nu voia să o cunoască acum. Deci de ce gîndise aşa? O luă pe Lucy pe după umeri şi se întoarse spre Kevin şi Alice, care aveau nişte expresii atît de dezamăgite, încît erau aproape comici.

— Nolan, spuse Kevin, neputînd să se uite la Lucy.

— Pearson.

Stînjenit, Kevin făcu prezentările.

— Sam Nolan, fă cunoştință cu... prietena mea, Alice.

Alice întinse o mînă subțire, iar Sam o strînse, făcîndu-i brățările să zornăie. Avea oasele la fel de mici ca Lucy şi părul de un castaniu la fel de frumos. Dar era foarte slabă şi cu trăsături unghiulare, cocoțată pe nişte sandale înalte, cu talpă de plută, şi avea nişte pometi foarte ascuțiți. Era machiată strident, ceea ce-i făcea ochii să pară de raton, şi străluceau ametitor. Deşi Sam era deja înclinat să n-o placă, simți puțină milă pentru ea. Îi dădea impresia cuiva care se străduieşte prea mult, o femeie a cărei nesiguranță era dată la iveală de eforturile ei de-a o ascunde.

— Sînt logodnica lui, spuse ea pe un ton spart.

— Felicitări, spuse Lucy.

Deşi îşi dădea toată silința să rămînă impasibilă, durerea, supărarea şi vulnerabilitatea îi traversară chipul într-o fracțiune de secundă. Alice o privi.

— Nu ştiam cum să-ți spun.

— Am vorbit cu mama despre asta, spuse Lucy. Ați stabilit data?

— Ne gîndeam la finalul verii.

Sam hotărî că vorbiseră destul. Era momentul să se oprească, înainte să iasă scîntei.

— Să vă meargă bine, spuse el scurt, trăgînd-o pe Lucy după el. Noi trebuie să plecăm.

— Poftă bună, adăugă ea pe un ton plat.

Sam o ținu de mînă pînă cînd ieşiră din restaurant. Fata avea pe chip o expresie ciudată, distantă. I se părea că, dacă i-ar da drumul, ea s-ar rătăci prin oraş, amețită, fără direcție, ca un cărucior de cumpărături lăsat gol într-o parcare. Traversară şi merseră în direcția atelierului.

— De ce-am spus asta? întrebă Lucy din senin.

— Ce anume?

— Poftă bună. Nu am fost deloc sinceră. Sper să le stea-n gît mîncarea!

— Crede-mă, spuse el pe un ton sec, că nimeni nu s-a gîndit că eşti sinceră.

— Alice părea foarte slabă şi nefericită. Cum ți s-a părut?

— Cred că tu valorezi cît o sută ca ea.

Sam schimbă locul cu ea, ca să meargă el pe partea cu strada.

— Atunci de ce Kevin...

Se întrerupse, scuturînd din cap nerăbdătoare. Lui Sam îi luă puțin ca să răspundă. Nu fiindcă avea nevoie să se gîndească. Ştia deja de ce. Dar Lucy avea talentul să-i provoace un sentiment profund de tandrețe, simpatie şi... altceva, ce nu ştia cum se numeşte, dar care nu-i plăcea.

— Kevin a ales-o pe sora ta fiindcă i se simte superior, spuse el.

— De unde ştii?

— El e genul care are nevoie să fie cu o femeie dependentă de el. Trebuie să aibă controlul. A fost atras de tine din motive evidente, dar relația voastră nu avea cum să meargă.

Lucy dădu din cap, ca şi cum el i-ar fi confirmat ceva ce credea şi ea.

— Dar de ce să se căsătorească atît de repede? Cînd am vorbit cu mama, mi-a spus că Alice şi-a pierdut slujba de curînd. Poate că ea nu ştie ce altceva să facă, dar asta nu explică de ce a fost el de acord.

— L-ai vrea înapoi?

— Niciodată, spuse ea, adăugînd pe un ton descumpănit: dar credeam că e fericit cu mine, cînd, evident, nu era. Aşa ceva nu te face să te simţi prea mîndră de tine.

Sam se opri la colţul străzii şi o întoarse cu faţa spre el. I-ar fi plăcut s-o ducă înapoi la apartament şi să-i arate cîteva feluri în care şi-ar fi putut vindeca orgoliul rănit. Cînd îi privi chipul mic şi sensibil, se gîndi că nu i se mai întîmplase aşa ceva niciodată. Simţea o atracţie care părea a creşte cu fiecare clipă pe care o petreceau împreună.

Dar cît ar fi durut-o despărţirea? Îşi dădu seama amuzat că voia să o seducă la fel de mult cum ar fi vrut să-i spună să stea departe de el. Zîmbi şi îi atinse bărbia delicată cu degetele.

— Tu iei viaţa foarte în serios, nu-i aşa?

Ea se încruntă.

— Cum altfel ar trebui s-o iau?

Sam zîmbi larg. Îi apucă obrajii cu amîndouă mîinile şi o sărută uşor, delicat. Avea pielea fierbinte şi pulsul ei îi juca speriat sub degete. Atingerea, aşa limitată cum era, îl aprindea mai mult decît ar fi trebuit, mai repede decît se aşteptase. Ridică privirea şi îşi controlă respiraţia, ca să alunge dorinţa pe care o simţea pentru ea.

— Dacă te interesează vreodată o legătură fizică fără nici un sens şi care nu duce nicăieri, îi spuse, sper să-mi dai de ştire.

Merseră în tăcere pînă la atelierul lui Lucy. Ea se opri în prag.

— Mă interesează apartamentul, Sam, spuse cu grijă. Dar nu şi dacă o să conducă la o situaţie dificilă.

— Nu e cazul, spuse el, fiindcă tocmai ajunsese la concluzia că, oricît şi-ar fi dorit o aventură cu Lucy Marinn, aşa ceva nu se putea termina cu bine. Îi zîmbi şi o îmbrăţişă scurt.

— O să vorbesc cu Mark şi o să te sun.

— Bine, spuse ea, retrăgîndu-se şi zîmbind nesigură. Mulţumesc pentru prînz şi pentru că m-ai ajutat să vorbesc cu Kevin şi cu Alice.

— Eu n-am făcut nimic, spuse el. Te-ai fi descurcat şi singură.

— Ştiu, dar mi-a fost mai uşor cu tine acolo.

— Foarte bine, spuse el zîmbindu-i din nou, înainte să se îndepărteze.

— Sînt strîmbe, spuse Holly de dimineaţă, cînd intră în bucătărie.

Sam ridică privirea de la castronul în care turna cereale.

— Ce sînt strîmbe?

Copila se întoarse ca să-i arate codiţele. Îl rugase să-i prindă părul în două cozi, un proces dificil, care începuse cu o cărare perfect dreaptă din creştet pînă

la ceafă. Cozile nu trebuiau să fie prea jos sau prea sus, prea strînse sau prea lejere. De obicei, Mark îi aranja părul, pentru că el ştia cum îi place ei să-l poarte. Dar el rămăsese la Maggie peste noapte şi întîrzia în dimineaţa aceea, deşi nu făcea asta de multe ori.

Sam se uită la cozile lui Holly şi spuse:

— Sînt drepte ca o coadă de pisică.

Fetiţa îl privi exasperată.

— Coada pisicii nu e dreaptă.

— Ba este, dacă tragi de ea, spuse el, trăgînd-o uşor de o codiţă, apoi aşezînd pe masă castronelul cu cereale. O să întîrzii la şcoală dacă mă pui să-ţi refac coafura.

Holly oftă.

— Atunci trebuie să merg cu ele aşa toată ziua.

Aplecă puţin capul, ca să-i arate cum trebuia să stea dacă voia să aibă cărarea perpendiculară pe podea. Sam rîse, înecîndu-se cu cafea.

— Dacă mănînci repede, poate avem timp să le mai facem o dată.

— Ce să faceţi? se auzi vocea lui Mark, care tocmai intra în bucătărie.

Se apropie de Holly şi îngenunche lîngă scaunul ei.

— Bună dimineaţa, iubito!

Ea îl apucă pe după gît.

— Bună dimineața! Îl sărută şi zîmbi, cu fața ascunsă în umărul lui. Îmi aranjezi tu părul?

Mark o privi compătimitor.

— Iar ți-a făcut Sam cărarea greşit? Mă ocup eu. Dar mai întîi mănîncă, înainte să se înmoaie cerealele.

— Ce mai faci? întrebă Sam în timp ce fratele lui golea filtrul de cafea. E totul în regulă?

Mark dădu din cap, părînd obosit şi tulburat.

— M-am simțit bine la cină, aseară, cu Maggie. Totul este în regulă, doar că încercăm să ne organizăm programul mai bine.

Făcu o pauză şi se încruntă.

— Am vrea să stabilim data nunții, poate chiar să o grăbim puțin. Vorbim mai încolo.

— De ce atîta grabă? întrebă Sam. Doar nu vă expiră logodna.

Mark umplu cu apă recipientul filtrului de cafea şi se uită cu grijă la Sam.

— De fapt, cam expiră.

— Nu pricep. De ce...

Atunci înțelese şi făcu ochii mari.

— Şi expiră cam peste nouă luni? întrebă cu blîndețe.

Fratele lui dădu puțin din cap.

— Maggie o să aibă un copil? întrebă Holly cu gura plină de cereale.

Mark se întoarse şi înjură în şoaptă, iar Sam o privi pe fetiţă nevenindu-i să creadă.

— De unde ai ştiut că asta îl întrebam?

— Mă uit pe Discovery.

— Mersi, Sam, spuse Mark nemulţumit.

Acesta zîmbi larg şi-l bătu pe umăr.

— Felicitări!

Holly se ridică de pe scaun şi începu să sară în sus.

— Pot să am şi eu grijă de bebeluş? Pot să-i pun eu nume? Pot să nu mă duc la şcoală cînd se naşte? Cînd se naşte?

— Da, da, da şi nu ştim încă, spuse Mark. Iubito, crezi că am putea să nu vorbim cu nimeni despre asta o vreme? Maggie nu vrea să ştie toată lumea.

— Sigur, spuse Holly veselă. Pot să păstrez un secret.

Mark şi Sam schimbară o privire amuzată, ştiind că toţi colegii de la şcoală aveau să afle pînă seara.

După ce Mark o lăsă pe Holly la şcoală, se întoarse şi-l găsi pe Sam lăcuind lemnul cu care placase de curînd partea de jos a pereţilor din sufragerie. Mirosul lacului de culoarea alunei era puternic şi se simţea chiar dacă Sam deschisese ferestrele.

— Nu intra dacă nu vrei să ameţeşti, îi spuse el fratelui său.

— Dacă aşa se pune problema, atunci chiar vreau să te ajut.

Sam zîmbi nedumerit.

— Te-a luat prin surprindere, nu? N-ați plănuit sarcina?

— Nu.

Oftînd, Mark se aşează lîngă el şi luă o pensulă.

— E greu de lăcuit, spuse Sam. Trebuie să dai peste tot, în fiecare crăpătură. Cum ai reacționat cînd ai aflat?

— Foarte bine, evident. I-am spus că e cea mai bună veste, că o iubesc şi că o să fie bine.

— Atunci care e problema? întrebă Sam.

— Sînt speriat de moarte.

Fratele lui rîse încet.

— Cred că aşa e normal.

— Sînt îngrijorat pentru Holly. Nu vreau să se simtă dată la o parte. Voiam să mă ocup de ea o vreme, voiam ca eu şi Maggie să stăm doar cu ea.

— Cred că lui Holly îi trebuie exact opusul. Mark, a stat cu noi doi, şi uneori cu Alex, un an întreg. Bietei fete i-ar prinde bine o pauză. Un alt copil ar însemna un prieten de joacă. O să se bucure foarte mult.

Fratele lui îl privi cu neîncredere.

— Chiar crezi asta?

— Cum să nu? O să aibă o mamă, un tată şi un frățior sau o surioară. Familia perfectă.

Mark lăcuia cu grijă şi trecură cîteva minute înainte să spună ce-l supăra, de fapt.

— Sper că o să fiu suficient de bun pentru ei.

Sam înțelegea. Cînd aveai o familie atît de disfuncțională cum fusese a lor, nu ştiai cum să faci lucrurile. Nu aveai un model, nu îți aminteai cum au făcut ai tăi anumite lucruri. Ai fi vrut o garanție că n-o să ajungi ca părinții tăi, dar aşa ceva nu există. Nu poți decît să speri că, dacă faci totul invers decît ei, poate că o să iasă bine.

— Eşti suficient de pregătit, spuse Sam.

— Nu mă simt pregătit să fiu tată. Mi-e teamă să nu scap situația de sub control.

— Să nu-ți fie teamă de asta. E rău doar cînd scapi copilul din brațe.

Mark făcu o grimasă.

— Încerc să-ți spun că mi se pare că sînt mai tulburat decît par.

— Nici nu m-am îndoit vreodată.

Văzînd expresia fratelui său, Sam zîmbi. Apoi continuă pe un ton serios:

— Tu, Alex şi cu mine sîntem mai tulburați decît alții, din simplul motiv că facem parte din familia Nolan. Dar tu eşti cel mai echilibrat dintre noi. Cred că o să fii un tată suficient de bun, ceea ce e un miracol şi este mai mult decît pot să spun despre mine sau despre Alex.

— Eu am crescut în condiții mai bune, spuse Mark după o clipă. Mama şi tata nu ajunseseră încă atît de rău. Abia după ce s-a născut Alex au devenit alcoolici, aşa că am avut avantajul unei... Ei bine, n-a fost chiar o viață de familie, dar s-a apropiat cît de mult se putea. Tu şi cu el n-ați avut parte de asta.

— Eu i-am avut pe soții Harbison, îi aminti Sam.

Mark se opri, cu pensula în cutia de lac.

— Uitasem de ei.

— Aş fi fost la fel ca Alex, spuse Sam, sau chiar mai rău, dacă nu erau ei. Fred nu avea copii, dar ştia mai multe decît a ştiut tata despre ce înseamnă să fii părinte. Ceea ce ne aduce înapoi la ce spuneam. Tu o să te descurci.

— De unde ştii?

— Îți aminteşti cînd am luat-o pe Holly, la început, şi la ora zece sărea de colo, colo, iar pediatrul a trebuit să ne explice ce înseamnă „suprasolicitare"?

— Da. Ce legătură are asta?

— Nu ştiam nimic despre ce înseamnă să creşti un copil. Nici măcar lucrurile de bază. Şi, cu toate astea, lui Holly îi merge foarte bine. Ai fost mai mult decît un părinte bun. Sigur, o să fie nevoie să te mai orientezi pe parcurs, aşa cum fac, din ce-mi dau seama, toți părinții. Şi dacă o să greşeşti, măcar să greşeşti iubindu-ți copiii prea mult. Pentru că asta e şi ideea, nu? O să mai ai încă un suflet de iubit.

— Iisuse, ce sentimental devii cînd te amețește lacul de mobilă!

Dar Mark se relaxase. Îi zîmbi fratelui său.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

— La ce sfaturi bune îmi dai... O să te răzgîndeşti şi tu la un moment dat?

— În legătură cu căsătoria? În nici un caz. Îmi plac femeile prea mult ca să îi fac aşa ceva vreuneia dintre ele. Nu sînt făcut pentru asta, aşa cum nici Alex nu este.

— Ai mai vorbit cu el în ultima vreme?

— Acum cîteva seri, doar puțin, spuse Sam.

— Ce mai face?

— E suprasolicitat.

Mark zîmbi trist.

— De ceva timp încoace, de fiecare dată cînd îl văd, e pe jumătate beat.

— Cred că numai aşa poate să facă față realității, spuse Sam, făcînd apoi o pauză. Nici nu prea are bani acum, fiindcă Darcy i-a luat tot.

— Aşa merită, dacă s-a însurat cu ea.

— Adevărat.

Continuară să dea cu lac în tăcere timp de cîteva minute.

— Ce-am putea să facem? întrebă Mark în cele din urmă.

— Să aşteptăm să ajungă la pămînt.

— Dacă nu supravieţuieşte? Părinţii noştri n-au supravieţuit.

Pentru că nu mai suporta mirosul, Sam închise cutia cu lac şi se apropie de fereastra deschisă. Respiră adînc de cîteva ori, trăgînd în piept aerul curat.

— Am putea să încercăm să vorbim cu el, spuse, cam lipsit de încredere.

— Dacă putem să-l şi batem puţin, hai să încercăm.

Sam îi zîmbi fratelui său peste umăr, apoi se uită afară, la via care se întindea spre cer.

— Cu Al n-ar funcţiona aşa, se auzi spunînd.

Afară mirosea a viţă de vie, a lemn încălzit la soare, a afine coapte, iar din depărtare venea parfumul încărcat din False Bay.

Cînd situaţia se înrăutăţise mult, cu un an în urmă, Alex obişnuia să vină să-i ajute la casă sau, pur şi simplu, să stea pe verandă. Uneori, Sam îl convingea să se plimbe împreună prin vie sau să meargă pînă la ocean. Dar părea că, pentru Alex, toate astea erau doar nişte umbre. Trecea prin viaţă fără să se bucure de ea.

Dintre toţi fraţii Nolan, el avusese soarta cea mai tristă. În fiecare an, neglijenţa părinţilor lor se agravase, pînă cînd ajunseseră să nu mai aibă nimic ce să-i ofere fiului lor mai mic. Acum, la mult timp după

ce Jessica şi Alan se duseseră, Alex era ca un om care se îneacă. Se vedea că e chiar sub luciul apei. Dar nimeni nu putea să facă totul în locul lui. Dacă te apropii prea mult de cineva care se îneacă, în disperarea de a se salva, acela poate să te apuce şi să te tragă după el. Iar Sam nu se simțea în stare să salveze pe nimeni, mai ales că încă nu era sigur că se poate salva pe sine însuşi.

Lucy se trezi a doua zi dimineață complet confuză. Visase ceva ce o lăsase cu impresia unei alunecări, unei răsuciri a unor trupuri cuprinse de plăcere. Se visase pe sine, prinsă sub greutatea binevenită a corpului unui bărbat. Îl visase pe Sam, îşi dădu seama stînjenită. Poate că era un semn bun. Însemna, în mod clar, că începea să-l uite pe Kevin. Pe de altă parte, era o prostie, fiindcă Sam nu voia o relație.

Lucy hotărî că are nevoie de aer curat şi de puțin exercițiu fizic. Plecă de la han şi merse pe jos pînă la atelier, de unde-şi luă bicicleta şi casca. Era o zi frumoasă, cu soare şi un vînticel plăcut, perfectă ca să viziteze ferma locală unde se vindea lavandă şi ca să cumpere nişte săpun şi nişte uleiuri artizanale pentru baie.

Merse agale pe strada Roche Harbor. Deşi nu era cea mai aglomerată stradă, avea o pistă largă pentru biciclişti şi avea pe margine livezi, păşuni, iazuri şi o

pădure deasă. Monotonia plăcută a călătoriei o ajută să se liniştească.

Se gîndi la cum se simțise cînd îi văzuse pe Kevin şi pe Alice, cu o zi înainte. Se bucurase să descopere că nu mai simțea nimic pentru el. Problema şi sursa de durere era acum relația cu Alice. Lucy îşi dădea seama că era nevoie să o ierte, măcar pentru sine însăşi. Altfel, durerea trădării ar fi urmărit-o precum obiectele care, în oglinda retrovizoare, sînt mai aproape decît par. Dar dacă Alice nu şi-ar fi exprimat niciodată părerea de rău? Cum să ierți pe cineva căruia nu-i pare rău că a făcut ce-a făcut?

Auzi o maşină cum se apropia şi merse mai aproape de marginea drumului, ca să-i facă loc. Dar în următoarele secunde simți că maşina merge prea repede şi auzi sunetul motorului exact în spatele ei. Se uită peste umăr. Maşina era mare, lată şi ieşise din trafic, virînd pe banda pentru biciclişti şi venind cu viteză spre ea. Urmă un moment şocant, în care simți cum aerul dispare din spatele ei, exact înainte de impactul cu roata din spate a bicicletei ei. Peisajul se spulberă ca un stativ cu felicitări pe care-l întorci cu susul în jos. Lucy era în aer, suspendată, cu picioarele spre cer, apoi, cu viteza luminii, bucăți din pădure, felii de asfalt şi de metal se repeziră spre ea.

Cînd deschise ochii, se gîndi că e dimineață şi e timpul să se trezească. Dar nu era în pat, ci întinsă pe

jos, printre buruieni. Doi străini, un bărbat şi o femeie, se aplecaseră deasupra ei.

— N-o mişca, îl avertiză femeia, care avea un telefon mobil la ureche.

— Îi scot doar casca, spuse bărbatul.

— Nu cred că ar trebui să faci asta. Poate că s-a lovit la coloană.

Bărbatul se uită la Lucy, îngrijorat, cînd aceasta începu să se mişte.

— Aşteaptă, uşurel. Cum te cheamă?

— Lucy, răspunse ea chinuindu-se să desfacă legăturile căştii.

— Să te ajut s-o scoţi.

— Hal, ţi-am spus să...

— Cred că e-n regulă. Poate să mişte mîinile şi picioarele.

Îi desfăcu legăturile şi îi scoase casca uşurel.

— Nu încerca să te ridici. Te-ai lovit destul de tare.

Lucy rămase nemişcată şi încercă să-şi dea seama ce o doare. Partea dreaptă era zgîriată şi pielea îi ardea, iar în umăr avea o durere surdă. Plus că o apucase o migrenă. Cel mai rău, însă, era piciorul drept, care parcă-i luase foc.

Femeia se aplecă spre ea.

— Vine acum ambulanţa. Vrei să sun pe cineva?

Îi clănţăneau dinţii şi, cu cît încerca să se oprească din tremurat, cu atît era mai rău. Îi era foarte

frig şi picături reci de sudoare îi alunecau pe piele. Nările îi erau năpădite de mirosul metalic şi sărat al sîngelui amestecat cu praf.

— Mai încet, uşor, spuse bărbatul, în timp ce Lucy respira sacadat. Are pupilele dilatate.

— E în stare de şoc.

Vocea femeii părea a veni de la mare distanță, înconjurată de zgomot ca un fîşîit. Lucy îşi aminti un nume: Justine. Efortul ca să rostească silabele era la fel de mare ca şi cum ar fi încercat să adune frunze în mijlocul furtunii. Auzi nişte sunete tremurătoare ieşindu-i de pe buze. Oare spusese numele destul de clar?

— E în regulă, spuse bărbatul, pe un ton cald. Nu încerca să vorbeşti.

Se auziră şi alte sunete, cîteva maşini traseră pe dreapta şi Lucy văzu lumina roşie a ambulanței. Apoi voci. Întrebări. Nişte mîini străine pe corpul ei, o mască de oxigen şi înțepătura acului unei perfuzii. Apoi totul dispăru, iar ea îşi pierdu cunoştința.

Doisprezece

Lucy îşi recăpătă cunoştinţa ca pe un puzzle pe care trebuia să-l reconstruiască. Mirosul de latex, de bandă adezivă, de alcool. Sunete, voci, roţile unui cărucior, soneria unui telefon, semnalele unui monitor. Descoperi cu uimire că vorbea ca o actriţă ale cărei replici fuseseră prost dublate, cu silabele nu tocmai bine suprapuse peste mişcările gurii.

Era îmbrăcată într-un halat de spital pe care nu-şi amintea să şi-l fi pus. Deasupra palmei avea înfipt şi lipit acul unei perfuzii. De fiecare dată cînd în cameră intra un medic de pe ambulanţă sau o asistentă în spaţiul ei mic şi dădea la o parte draperia din plastic, inelele pe care era prinsă scoteau un sunet asemănător cu acela pe care-l face un tel cînd baţi ouăle.

Piciorul ei drept era imobilizat în atele. Îşi amintea vag ceva despre un examen medical şi despre nişte radiografii. Deşi îşi dădea seama că avusese noroc şi că accidentul ar fi putut să fie mult mai grav, se simţi deprimată. Întoarse capul într-o parte, iar perna de sub cap scoase un sunet de plastic. O lacrimă îi curse pe obraz şi se topi în faţa de pernă.

— Poftim, spuse asistenta, întinzîndu-i un şervețel. E normal după un accident, spuse, în timp ce Lucy îşi ştergea lacrimile. Probabil că o să mai plîngi de cîteva ori în zilele următoare.

— Mulțumesc, spuse Lucy, strîngînd şervețelul în palmă. Poți să-mi spui ce am la picior?

— Medicul se uită chiar acum pe radiografii. Vine curînd să vorbiți.

Femeia îi zîmbi cu bunătate.

— Între timp, ai un vizitator, mai spuse, trăgînd draperia şi oprindu-se chiar în fața cuiva. Trebuia să aşteptați acolo.

— Vreau s-o văd imediat, se auzi vocea lui Justine.

Lucy zîmbi pierdut. Justine intră ca un vînt proaspăt, cu părul negru şi prins în coadă fluturînd în urma ei, o pată de vitalitate în atmosfera rece şi sterilă de spital. Lucy lăcrimă, uşurată de prezența prietenei ei.

— Scumpa mea...

Justine se apropie, aranjînd cu grijă furtunul perfuziei.

— Doamne! Mi-e şi frică să te iau în brațe. Cît e de rău? Ți-ai rupt ceva?

— Vine doctorul imediat, spuse ea întinzînd mîna spre Justine şi vorbind repede. Eram pe bicicletă şi m-a lovit o maşină care mergea împleticit, ca un bețiv. Cred că la volan era o femeie. Nu ştiu de ce nu s-a

oprit. Nu ştiu unde mi-e bicicleta, unde-mi sînt geanta şi telefonul...

— Mai uşor, spuse Justine luînd-o de mînă. N-a fost un beţiv la volan, ci o bătrînică. A crezut c-a lovit o creangă, dar s-a oprit ceva mai sus şi s-a întors. S-a supărat atît de tare, încît cuplul care v-a găsit a crezut că femeia o să facă atac de cord.

— Săraca, murmură Lucy.

— Geanta şi telefonul sînt aici. Bicicleta nu mai poate fi reparată.

— E o Schwinn originală, spuse ea pe un ton plin de regret. Din anii şaizeci.

— Bicicleta poate să fie înlocuită. Tu, nu.

— E frumos din partea ta că ai venit. Ştiu că eşti ocupată.

— Glumeşti? Nimic nu e mai important decît tine sau decît Zoe. A vrut să vină şi ea, dar trebuia să rămînă cineva la han.

Justine se opri.

— Să nu uit, să ştii că Duane m-a rugat să-ţi spun că şi-au dat seama ce are maşina ta. Sînt probleme cu compresia cilindrică.

— Ce înseamnă asta?

— Ar putea să fie vorba despre o valvă stricată sau de inelul vreunui piston. Duane o duce la mecanic să se asigure că e reparată cum trebuie. Nu ştiu cît o să dureze.

Lucy clătină din cap, obosită şi dezorientată.

— Dacă am piciorul lovit, probabil că oricum n-aş putea să conduc.

— Ai la dispoziție o legiune de motocicliști, gata să te ducă oriunde vrei, spuse Justine, oprindu-se după aceea. Asta, dacă nu te deranjează să pleci de aici pe un Harley.

Lucy reuşi să zîmbească puțin. De după draperie apăru medicul, un bărbat cu părul negru şi cu privirea obosită, dar care avea un zîmbet plăcut.

— Sînt doctorul Nagano, spuse el apropiindu-se de Lucy. Îți aminteşti de mine?

— Puțin, spuse ea jenată. M-ați pus să-mi ating nasul şi m-ați întrebat care e celălalt prenume al meu.

— Făcea parte dintr-un test de diagnosticare. Te-ai lovit la cap, şi asta înseamnă că trebuie să te odihneşti cîteva zile. Dacă luăm în considerare radiografia, n-o să fie o problemă.

— Vreți să spuneți că am piciorul rupt?

Doctorul Nagano clătină din cap.

— Ce bine, spuse Lucy.

— De fapt, era de preferat să fi fost o ruptură clară. Osul se vindecă mai uşor decît un ligament întins.

— Asta am? Un ligament întins?

— Trei, chiar. Şi o fisură a fibulei, adică osul mai mic din gambă. Evident, o să fie nevoie să nu stai în picioare următoarele trei zile.

— Nu pot nici să merg dintr-o cameră în alta?

— Nu. Nu vreau să foloseşti deloc piciorul. Trebuie să-l ţii ridicat şi să pui gheaţă pe el. Ligamentele au nevoie de timp ca să se vindece cum trebuie. Te trimit acasă şi îţi dau un set complet de instrucţiuni. Peste trei zile vii înapoi ca să-ţi pun un ghips şi să-ţi dau o pereche de cîrje.

— Cît timp trebuie să port ghipsul?

— Cel puţin trei luni.

— Doamne, spuse Lucy, închizînd ochii.

— Mai are şi alte răni? o auzi pe Justine întrebînd.

— Zgîrieturi şi vînătăi, dar nimic major. E important să fie sub observaţie ca să nu aibă vreun efect secundar după lovitura la cap. Migrene, greaţă, stări confuzionale... Caz în care trebuie să se întoarcă imediat la spital.

— Am reţinut, spuse Justine.

După ce doctorul plecă, Lucy deschise ochii şi o văzu pe Justine frecîndu-şi fruntea, de parcă ar fi fost o bucată de hîrtie mototolită pe care încerca s-o îndrepte.

— Vai, şopti Lucy cu regret, tu şi Zoe sînteţi deja foarte ocupate, aşa e?

În ultimele zile se agitaseră să pregătească hanul pentru o nuntă mare ce urma să aibă loc la sfîrşitul săptămînii.

— Ăsta e cel mai prost moment pe care aş fi putut să-l aleg ca să vă fac asta.

— Nu ai făcut-o intenționat, spuse Justine. Doar nu există vreodată un moment potrivit ca să fii lovită de maşină.

— Trebuie să mă gîndesc la ce să fac, unde să mă duc...

— Nu-ți face griji, spuse ferm prietena ei. De acum înainte, trebuie să foloseşti toată energia pe care o ai ca să te vindeci, nu ca să te îngrijorezi. Găsesc eu o soluție.

— Îmi pare tare rău, spuse Lucy suspinînd. Sînt o pacoste.

— Taci din gură, spuse Justine ştergîndu-i nasul, de parcă ar fi fost un copil. Prietenii sînt sutienele cu bureți ale vieții. Nu ne lăsăm unele pe altele să cădem. Ne-am înțeles?

Lucy dădu din cap. Justine se ridică şi îi zîmbi.

— Sînt în sala de aşteptare, dau cîteva telefoane. Să nu pleci nicăieri.

Pe Sam îl cuprinsese anxietatea din momentul în care primise telefonul lui Justine.

— Vin imediat.

Doar atît a spus, şi în cincisprezece minute era la clinică. Intră în clădire cu paşi mari şi o găsi pe Justine în sala de aşteptare.

— Sam, spuse ea aproape zîmbind, mulțumesc că ai venit. E o situație tare dificilă.

— Cum se simte Lucy? întrebă el scurt.

— S-a lovit puțin la cap, e zgîriată şi are vînătăi, iar piciorul e distrus. O fractură şi ligamente întinse.

— Fir-ar să fie, spuse el încet. Cum s-a întîmplat?

Justine îi explică repede, iar el o ascultă fără să comenteze.

— Deci nu are voie să se mişte deloc în următoarele cîteva zile, încheie ea. Şi, chiar dacă nu cîntăreşte mult, eu şi Zoe nu putem să o ducem în brațe.

— Vă ajut eu, spuse Sam imediat.

Justine oftă adînc.

— Slavă Domnului. Te ador. Ştiam că ai destul loc la tine, iar eu şi Zoe trebuie să ne ocupăm de nunta secolului la sfîrşitul săptămînii. Nu avem nici o secundă liberă şi nu putem să...

— Aşteaptă, o întrerupse Sam. Nu pot s-o iau pe Lucy la mine.

Justine puse mîinile în şold şi-l privi exasperată.

— Ai spus că ne ajuți.

— Da, că vă ajut. Dar nu poate să stea la mine.

— De ce?

Forța cu care i se opunea Justine îl lăsă pe Sam fără replică. Nici o femeie nu dormise vreodată la el. Şi cu atît mai mult n-o voia pe Lucy acolo, rănită şi avînd nevoie de el. Se încordase tot şi transpira.

— De ce nu poate să se ocupe altcineva de ea? întrebă sec. De pildă părinții ei.

— Locuiesc în Pasadena.

— Nu are alți prieteni?

— Ba da, dar nu pe insulă. În afară de mine şi de Zoe, a rămas fără prieteni după despărțirea de Kevin. N-au vrut să-i ia ei partea şi să-l supere pe el.

Apoi, cu o răbdare exagerată, Justine întrebă:

— Care e problema, Sam?

— Abia dacă o cunosc, protestă el.

— Dar o placi. Te-ai grăbit să vii aici după ce te-am sunat.

— Nu o cunosc suficient de bine ca s-o ajut să se schimbe, s-o duc la duş, să-i schimb bandajele...

— Te pomeneşti că ai devenit timid! Hai, Sam, ai fost cu multe femei! Nu ai vedea ceva ce n-ai mai văzut.

— Nu e vorba de asta.

Sam se plimbă agitat prin încăpere, trecîndu-şi mîna prin păr. Cum să-i explice cît de periculos ar fi fost să fie intim cu Lucy? Cum să-i spună că problema era exact faptul că dorea foarte mult să o ajute? Nu avea încredere în el însuşi cînd era în preajma ei. Ar fi ajuns să se culce cu ea, să profite de ea şi s-o rănească.

Se opri şi se uită la Justine.

— Ascultă, îi spuse printre dinți, nu vreau să mă apropii de ea. Nu vreau să depindă de mine.

Justine îl privi cu pleoapele îngustate, de parcă ar fi fost gata să-l spintece.

— Chiar atît de tulburat eşti, Sam?

— Sigur că sînt, se răsti el. Am pretins eu vreodată că sînt normal?

Justine scoase un sunet dezgustat.

— Ştii ceva? Îmi pare rău că te-am întrebat. Am greşit.

Sam făcu o grimasă şi îi întoarse spatele.

— Ce-o să faci?

— Nu-ți face griji din cauza asta. Nu e problema ta.

— Pe cine suni? insistă el.

— Pe Duane. O să se ocupe el şi prietenii lui de ea.

Sam rămase cu gura căscată.

— Ai de gînd să laşi o femeie rănită, care ia medicamente, pe mîna unei găşti de motociclişti?

— Sînt băieți buni. Au chiar şi o biserică doar a lor.

Sam se înfurie imediat şi se înroşi.

— Asta nu înseamnă că eşti băiat bun, ci doar că eşti scutit de taxe la stat.

— Nu țipa la mine!

— Nu țip.

— Dar nici n-aş spune că eşti calm, Sam.

Justine ridică telefonul şi atinse ecranul.

— Nu, se răsti el.

— Ce nu?

Sam respiră adînc, dorindu-şi să poată da cu pumnul într-un perete.

— O să...

Se opri şi îşi drese glasul, uitîndu-se urît la ea.

— O iau eu.

— La tine, clarifică Justine.

— Da, spuse el printre dinți.

— Bine. Mulțumesc. Doamne, atîta dramatism!

Clătinînd din cap, Justine se îndreptă spre automatul cu mîncare şi cumpără o sticlă de suc.

Lucy clipi uimită cînd îl văzu pe Sam Nolan intrînd printre draperiile din jurul patului ei.

— Ce faci aici? întrebă ea încet.

— M-a sunat Justine.

— N-ar fi trebuit. Îmi pare rău.

El o privi fără să scape nici un detaliu. Apoi vorbi pe un ton scăzut şi răguşit.

— Te doare ceva?

— Nu prea tare, spuse ea, arătînd spre perfuzie. Mi-au dat un narcotic sau aşa ceva. Am un ac înfipt în mînă.

— Te scoatem de aici curînd.

Ea se uită la tricoul lui, albastru închis, cu un desen alb care semăna cu o cabină telefonică demodată.

— Ce e cu cabina telefonică?

— E o cabină a poliției. Din serialul „Dr. Who".

Văzînd că ea nu pricepe, îi explică:

— E o navă spațială care călătorește în timp.

Umbra unui zîmbet îi traversă buzele.

— Ciudatule, spuse ea, apoi își suflă nasul.

Sam se apropie și îi puse o mînă pe șold, explorînd marginile bandajului și aranjînd pătura de spital peste piciorul în atele. Era ceva neobișnuit de posesiv în felul în care o atingea. Lucy îl privi uimită, încercînd să-și dea seama ce se întîmpla cu el. Avea aerul cuiva care trebuia să facă un lucru neplăcut.

— Pari furios, îi spuse.

— Nu sînt.

— Strîngi din dinți.

— Ți se pare.

— Te uiți urît.

— E de la lumina asta puternică din spital.

— Dar se întîmplă ceva, insistă ea.

Sam îi luă mîna rece între ale lui, atent să nu scoată capătul aparatului care îi era prins de deget. Îi mîngîie palma cu degetele.

— În următoarele cîteva zile o să ai nevoie de cineva care să te ajute. Nu poți să te descurci singură.

Făcu o pauză.

— Aşa că o să te iau pe strada Rainshadow, la mine.

Lucy făcu ochii mari şi îşi trase mîna din mîna lui.

— Nu. Eu... Nu se poate. De asta te-a sunat Justine? Doamne! Nu pot să vin cu tine.

Sam deveni, dintr-o dată, foarte hotărît, aproape dur.

— Şi unde o să te duci, Lucy? La han? Să stai singură într-o cameră şi să nu te ajute nimeni? Chiar dacă Zoe şi Justine ar fi libere şi n-ar avea de pregătit evenimentul de la sfîrşit de săptămînă, tot le-ar fi greu să te care pe scări.

Lucy îşi duse palma umedă la frunte, care începuse să o doară tare.

— O să-i sun pe ai mei.

— Sînt la cel puţin o mie de kilometri depărtare.

Era atît de îngrijorată şi de obosită, încît simţi cum îi vine iar să plîngă. Îngrozită de cît de lipsită de control era, îşi duse mîna la ochi şi scoase un sunet de frustrare.

— Eşti prea ocupat. Via...

— Se ocupă echipa mea.

— Dar fratele tău şi Holly?

— Nu se supără. E o casă mare.

Lucy începu să înţeleagă situaţia. Sam avea s-o ajute să facă baie, să mănînce, să se îmbrace...

Lucruri intime, stînjenitoare chiar şi cu cineva pe care l-ar fi cunoscut de mult timp. Şi nici el nu părea mai fericit decît era ea în acea situaţie.

— Trebuie să existe o altă soluţie, spuse Lucy, încercînd să se gîndească.

Respiră adînc, apoi din nou, pentru că nu reuşea să tragă suficient aer în piept, încît să simtă că e destul.

— Fir-ar să fie, doar n-o să faci un atac de panică, spuse Sam, punîndu-i mîna pe piept şi mîngîind-o uşor.

Familiaritatea gestului o făcu să tresară.

— Nu ţi-am dat voie să...

— În următoarele cîteva zile, spuse el ascunzîndu-şi privirea, va trebui să te obişnuieşti cu mîinile mele.

Continuă să o mîngîie, iar ea se lăsă atinsă, fiindcă nu avea de ales. Spre stînjeneala ei nemăsurată, tuşi puţin şi suspină. Închise ochii.

— O să mă laşi să am grijă de tine, îl auzi spunînd. Nu te obosi să te opui. Adevărul este că, vrei, nu vrei, te iau la mine acasă.

Treisprezece

Pe înserat, camioneta lui Sam intră pe aleea privată a casei de pe strada Rainshadow. Semnase pentru ieşirea lui Lucy din spital, luase cu el o mulțime de instrucțiuni şi de rețete, apoi o însoțise în timp ce un asistent medical o ducea afară într-un scaun cu rotile. Justine era şi ea cu ei, enervant de veselă.

— Ei bine, copii, ciripi ea, totul merge ca pe roate. Sam, îți rămîn datoare. Lucy, o să-ți placă la Sam. Casa e foarte frumoasă. Sînt sigură că într-o zi o să ne gîndim la momentul ăsta şi... Ce ai zis, Sam?

— Am zis că ar fi cazul să mai taci, Justine, spuse el nemulțumit, luînd-o pe Lucy în brațe.

Nederanjată, Justine merse în urma lor pînă cînd Sam o aşeză pe Lucy pe bancheta din dreapta a maşinii.

— Ți-am pregătit un mic bagaj, Lucy. O să venim, eu sau Zoe, mîine, cu mai multe haine.

— Mulțumesc.

Lucy îl prinse pe Sam pe după gît cînd el o ridică fără prea mare efort şi îi simți umerii puternici sub palme. Pielea lui mirosea delicios, a curat şi puțin

sărat, ca aerul oceanului, şi proaspăt ca frunzele verzi. O aşeză în maşină, îi aranjă scaunul şi îi prinse centura. Fiecare mişcare pe care o făcea era eficientă, impersonală. Se tot uita la ea şi o măsura. Nemulțumită, Lucy se întrebă cum îl convinsese Justine să o ia la el.

— Nu vrea să facă asta, îi şoptise prietenei ei.

Aceasta îi răspunsese tot în şoaptă:

— Ba da. Doar că are emoții.

Dar ei nu i se părea că el e emoționat, ci destul de supărat. Merseră în tăcere pînă la vie. Deşi suspensiile camionetei lui Sam erau în stare excelentă, cîte o denivelare a drumului tot o mai făcea pe Lucy să tresară. O durea peste tot, era epuizată şi nu mai simțise niciodată atît de intens că este o povară pentru altcineva.

Pînă la urmă, ajunseră pe aleea care ducea la casa victoriană împodobită cu frontoane, balustrade, o cupolă centrală şi o terasă pe acoperiş. Soarele care tocmai apunea schimba culoarea albă a tencuielii într-un crem plăcut. În jurul casei erau plantate tufe de trandafiri şi de hortensii. Nu departe se vedea un şopron cenuşiu, lîngă rîndurile de viță de vie care se mişcau în bătaia vîntului ca nişte copii în recreație.

Lucy privi împrejur, uimită. Dacă insula San Juan era o altă lume față de continent, atunci acest loc era, cu siguranță, o altă lume în interiorul insulei. Ferestrele

deschise primeau aerul sărat, lumina lunii şi spiritele călătoare. Păreau că o aşteaptă şi pe ea.

Sam îi observă reacţia şi, după ce opri maşina, spuse:

— Da.

Ca şi cum ea i-ar fi pus o întrebare.

— Aşa am simţit şi eu cînd am văzut-o.

Coborî din camionetă şi merse pe partea lui Lucy. Îi scoase centura de siguranţă şi spuse:

— Prinde-mă pe după gît.

Lucy îl ascultă, după ce ezită o clipă. Sam o ridică, atent să nu-i lovească piciorul prins în atele. O luă în braţe, iar ea îşi dădu seama că simte ceva nou şi ameţitor, un fel de renunţare, de uitare. Lăsă capul pe umărul lui, apoi încercă să-l ridice la loc. El îi murmură:

— Nu-i nimic, o să fie bine, iar ea îşi dădu seama că tremura.

Urcară treptele din faţă spre o verandă acoperită, largă, cu un tavan zugrăvit în albastru.

— E albastru duh, spuse Sam cînd o văzu privind în sus. Am încercat să păstrăm nuanţa originală. Mulţi dintre cei de-aici îşi vopseau tavanele verandelor aşa. Unii spun că e pentru păsări şi insecte, să le facă să creadă că e cerul. Dar alţii spun că adevăratul motiv este să ţină la distanţă fantomele.

Repeziciunea cu care vorbise o făcu să înţeleagă că, într-adevăr, Sam era puţin emoţionat, aşa cum

spusese Justine. Era o situație neobișnuită pentru amîndoi.

— Familia ta ştie că vin în vizită? întrebă ea.

El dădu din cap.

— I-am sunat de la spital.

Uşa de la intrare se deschise, aruncînd un dreptunghi de lumină pe podeaua verandei. Un bărbat cu părul închis la culoare ținea uşa deschisă, iar în urma lui veneau o fetiță blondă şi un buldog. Bărbatul era ceva mai în vîrstă şi mai mare decît Sam, dar era la fel de chipeş, în felul acela dur al bărbaților de pe insulă. Şi avea acelaşi zîmbet atrăgător.

— Bine ai venit pe strada Rainshadow, îi spuse el lui Lucy. Eu sînt Mark.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Eu...

— Nu e nici o problemă, spuse Mark pe un ton prietenos.

Apoi, uitîndu-se spre Sam, întrebă:

— Cu ce te ajut?

— Bagajul ei e în maşină.

— Îl iau eu, spuse Mark, trecînd pe lîngă ei.

— Faceți loc, le spuse Sam fetiței şi cățelului, iar cei doi se dădură la o parte. O duc sus pe Lucy.

Intrară într-un foaier cu podele din lemn închis la culoare şi cu un tavan înalt. Pereții erau crem şi decorați cu imagini florale înrămate.

— Maggie pregăteşte cina, spuse Holly venind în urma lor. Supă de pui şi chifle. Şi la desert face budincă de banane. Budincă adevărată, nu din cutie.

— Mi s-a părut mie că miroase prea bine ca să fie mîncare făcută de Mark, spuse Sam.

— Eu şi Maggie am schimbat cearceafurile de pe patul tău. A zis că am ajutat-o mult.

— Bravo, draga mea! Acum du-te şi spală-te pe mîini pentru cină.

— Pot să vorbesc cu Lucy?

— Mai tîrziu, bombonică. Lucy este foarte obosită.

— Bună, Holly, reuşi ea să spună peste umărul lui.

Copila îi zîmbi din toată inima.

— Unchiul Sam nu invită niciodată pe nimeni la noi. Tu eşti prima!

— Mulțumesc, Holly, spuse Sam încet, în timp ce continuă să o ducă pe Lucy în sus pe scara de mahon.

Ea rîse puțin.

— Îmi pare rău. Ştiu că Justine te-a obligat să mă iei la tine. Îmi pare...

— Justine nu m-ar fi putut obliga să fac ceva ce nu vreau să fac.

Lucy îşi puse iar capul pe umărului lui, pentru că nu putea să-l privească în ochi, şi spuse:

— Nu vrei să fiu aici.

Sam îşi alese cu grijă cuvintele.

— Nu vreau o situație complicată. Nici tu nu vrei asta.

Ajunseră la etaj, unde lui Lucy îi atrase atenția o fereastră imensă care dădea spre aleea pe care veniseră. Geamul era un vitraliu minunat, cu un copac printre ramurile căruia se vedea o lună portocalie de iarnă. Dar cînd clipi, culorile şi modelul dispărură. Geamul era simplu, transparent.

— Stai puțin. Ce-i asta?

Sam se întoarse ca să vadă la ce se uită ea.

— Fereastra?

— Acolo a fost un vitraliu, spuse Lucy amețită.

— Ar fi putut să fie, da.

— Sînt sigură că a fost. Cu un copac şi cu luna.

— Orice a fost acolo s-a spart demult. Cîndva, cineva a încercat să împartă casa în apartamente mai mici, spuse el luînd-o de la fereastră. Ar fi trebuit s-o vezi cînd am cumpărat-o. În unele camere era carpetă, în altele dărîmaseră pereții şi ridicaseră alții, dintr-un material subțire. Fratele meu, Alex, a venit cu echipa lui, a reconstruit pereții de rezistență şi a adăugat grinzi de susținere. Acum e consolidată cum trebuie.

— E foarte frumoasă. Ca din poveşti. Mă simt de parcă aş mai fi fost aici sau de parcă aş fi visat locul ăsta.

Era obosită şi gîndurile ei îşi pierduseră coerența. Intrară într-un dormitor mare, rectangular, aşezat

paralel cu golful. Pereții erau acoperiți cu lemn în partea de jos, într-un colț era un șemineu, iar ferestrele lăsau să intre lumina care venea dinspre False Bay. Geamurile de la capătul fiecărui șir de ferestre erau acoperite cu plasă și deschise, ca să lase aerul să intre.

— Așa, spuse Sam așezînd-o pe un pat mare, cu tăblie de culoarea algelor și cu o pătură tricotată, albastră, care fusese deja dată la o parte.

— Asta e camera ta? E patul tău?

— Da.

Lucy încercă să se ridice.

— Sam, nu...

— Stai locului, spuse el. Vorbesc serios, Lucy. O să te loveşti. Dormi în patul ăsta, iar eu o să dorm într-unul pliant, în altă cameră.

— Nu vreau să te scot din dormitorul tău. Dorm eu pe patul pliant.

— O să dormi unde te pun eu.

Sam o înveli cu pătura tricotată. Se sprijini pe brațe, deasupra ei, și o privi. Poate că era efectul strălucirii apusului de soare care intra prin ferestre, dar chipul lui părea mai blînd. Îi dădu o șuviță de păr după ureche și spuse:

— Crezi că poți să mai rămîi trează destul cît să mănînci supă?

Ea clătină din cap.

— Atunci odihneşte-te. Vin pe la tine mai tîrziu.

Lucy rămase în tăcere după ce Sam ieşi. Dormitorul era liniştit şi răcoros, iar din depărtare se auzea mişcarea blîndă a valurilor. Sunete plăcute, neclare, se auzeau prin pereţi şi prin podea. Voci întrerupte de cîte un rîset, zgomotul oalelor şi al farfuriilor. Sunetele unei familii, ale unei case, care pluteau prin aer ca un cîntec de leagăn.

Sam se opri ca să se uite la fereastra de la etaj. Apăruse luna, chiar dacă soarele nu apusese de tot, ca un cerc mare, alb-auriu, pe cerul ca de purpură. Savanţii spun că luna din ziua solstiţiului de vară, care pare atît de mare, este doar o iluzie optică datorată faptului că oamenii nu pot evalua corect distanţa fără ajutorul unor indicii din mediu. Dar unele iluzii păreau mai adevărate decît realitatea.

Cîndva, Sam auzise o poveste despre un poet din China antică. Omul se înecase încercînd să îmbrăţişeze reflexia lunii în apă, după ce băuse nişte vin de orez pe malul rîului Yangtze. Poate chiar prea mult vin, dacă era să judeci după felul nefericit în care murise. Dar n-aveai cum să nu tînjeşti după ceva sau cineva pe care-l doreai din tot sufletul. Nu aveai de ales. Aşa era şi cu tentaţia letală a lunii.

Lucy era în pat, fragilă ca o orhidee ruptă. Era tentat să stea în faţa uşii ei, pe podea, cu spatele

sprijinit de perete, ca să aştepte vreun semn că ea ar avea nevoie de ceva. Dar se forță să coboare la parter, unde Renfield se plimba de colo, colo cu o şosetă în gură, Holly punea masa, iar Mark vorbea cu cineva despre o programare la dentist. Sam intră în bucătărie şi se apropie de Maggie, care pregătea frişcă într-un castron.

Maggie Conroy era mai mult drăguță decît frumoasă, cu o personalitate efervescentă, care o făcea să pară mai înaltă decît era de fapt. Doar cînd stăteai foarte aproape de ea îți dădeai seama că e destul de scundă, deşi ea insista că nu e chiar atît de mică.

Mark avusese înainte de ea relații cu femei foarte frumoase, care arătau foarte bine, dar în compania cărora te plictiseai. Din fericire, el se hotărîse să aibă o relație serioasă cu Maggie, al cărei optimism era exact ceea ce-i lipsea familiei lor. Sam se apropie de ea fără să spună nimic, îi luă telul şi castronul şi continuă să bată frişca.

— Mulțumesc, spuse Maggie scuturîndu-şi mîna care începuse să o doară.

— De ce nu foloseşti mixerul?

— Nu ți-a spus Mark? întrebă ea făcînd o grimasă adorabilă şi coborînd privirea. L-am ars săptămîna trecută. Promit că o să cumpăr unul nou.

— Nu-ți face probleme din cauza asta, spuse Sam bătînd în continuare frişca. Sîntem obişnuiți cu dezastre pe aici. Doar că, de obicei, le provocăm eu sau Mark. Cum ai ars motorul?

— Încercam să fac un aluat de pizza din făină integrală, dar coca s-a întărit prea mult şi după aceea nu ştiu decît că mirosea a ars şi din mixer a început să iasă fum.

Sam zîmbi şi probă cu vîrful telului frişca. Îşi păstra forma.

— Maggie, scumpa mea, pizza nu e o mîncare pe care s-o prepari acasă. Pizza e ceva ce cumperi cînd n-ai chef să găteşti.

— Încercam să fac o variantă mai sănătoasă.

— Pizza nu trebuie să fie sănătoasă, doar de-aia e pizza.

Îi dădu înapoi castronul, iar ea îl acoperi cu folie de plastic şi-l puse în frigider.

După ce închise congelatorul, care era ascuns în spatele unei uşi de dulap de culoarea untului, ca să se asorteze cu restul bucătăriei, Maggie amestecă puțin în oala cu supă de pe aragaz.

— Cum se simte prietena ta? întrebă ea. O cheamă Lucy, nu?

— Da. O să-şi revină.

Maggie îl privi atent, cu capul aplecat într-o parte.

— Şi tu?

— Cum nu se poate mai bine, spuse el ceva cam repede.

Ea începu să toarne cu polonicul supă în castroane.

— Să-i pregătesc o tavă cu mîncare?

— Nu e nevoie. A adormit.

Sam îşi turnă un pahar de vin dintr-o sticlă deja desfăcută.

— Deci ai adus-o pe Lucy aici ca să-şi revină, observă Maggie. Şi o să ai grijă de ea. Cred că e foarte deosebită.

— Nu tocmai, spuse Sam, atent să nu se dea de gol. Sîntem prieteni.

— Doar prieteni?

— Da.

— S-ar putea să fie ceva mai mult la un moment dat?

— Nu.

Din nou răspunsese cam prea repede. Făcu o grimasă cînd văzu zîmbetul atotştiutor al lui Maggie.

— Nu vrea genul meu de relație.

— Şi care e genul tău de relație? Să te culci cu femei frumoase, dar cu care să nu vrei în nici un caz să te însori?

— Exact.

— Dacă găseşti femeia potrivită, s-ar putea să-ți doreşti ceva mai permanent.

Sam clătină din cap.

— Eu nu am relații lungi.

Pregăti masa şi se duse să-i caute pe Mark şi pe Holly, ca să le spună că cina e gata. Îi găsi în sufragerie şi se opri sub arcada largă, în prag, acolo unde înainte fusese un perete pe care îl dărîmaseră ca să lărgească spațiul. Cei doi stăteau unul lîngă altul pe canapeaua mare, cumpărată de Mark la insistențele lui Maggie. La început păruse monstruoasă, aşa zgîriată şi roasă de molii cum era. Dar, după ce lemnul fusese restaurat şi lăcuit iar pernele retapițate cu catifea verde deschis, canapeaua avea un aer grandios, de poveste, potrivit cu restul casei.

Picioarele lui Holly se legănau încet deasupra podelei. Mark scria pe calendarul familiei, deschis pe măsuța de cafea.

— Deci cînd o să te duci la dentist şi el o să te întrebe cît de des foloseşti ața dentară, spuse Mark, ce o să-i răspunzi?

— O să-l întreb ce înseamnă ață dentară.

Holly chicoti cînd Mark o împunse cu un deget şi apoi o mîngîie pe cap. Sam constată uimit, nu pentru prima dată, felul patern în care fratele lui se purta cu nepoata lor. Niciodată pînă la venirea fetiței nu-şi imaginase că acesta ar putea fi părinte. Dar odată cu ea, lucrurile se schimbaseră rapid. Mark se aplecă şi mîzgăli ceva pe calendar.

— Ți-a comandat Maggie pantofii de balet?

— Nu ştiu.

— Bine. O s-o întreb eu.

— Unchiule Mark?

— Îhm?

— Bebeluşul o să fie verişorul meu, nu?

Creionul se opri. Mark îl lăsă jos cu grijă şi o privi pe fetița care aştepta, cu un aer solemn.

— Da. Însă cred că...

Făcu o pauză, alegîndu-şi cuvintele cu grijă.

— Îmi imaginez că o să fie ca un frate sau o soră. Fiindcă o să creşteți împreună.

— Unii copii de la mine din clasă cred că tu eşti tata. Chiar semeni cu un tată.

Sam, care tocmai voia să spună ceva, închise gura. Nu îndrăzni să întrerupă momentul, aşa că nici nu plecă, nici nu intră în cameră. Nu putu decît să-i privească, ştiind că urma să se întîmple ceva important. Mark se străduia să rămînă impasibil.

— Ce le răspunzi prietenilor tăi cînd întreabă dacă eu sînt tatăl tău?

— Îi las să creadă că eşti, spuse Holly, făcînd apoi o pauză. E rău?

Mark clătină din cap.

— Sigur că nu, răspunse pe un ton răguşit.

— O să-ți mai spun „unchiule Mark" şi după ce vine bebeluşul?

El se aplecă şi o luă de mîna absurd de mică în comparaţie cu a lui, strîngînd-o în palme.

— Poţi să-mi spui cum vrei tu, Holly.

Copilul se aplecă spre el şi puse capul pe braţul lui.

— Vreau să-ţi spun „tată". Vreau să fii tatăl meu.

Mark rămase fără cuvinte. Era clar că nu se aşteptase la asta şi nu-şi dăduse voie să se gîndească la aşa ceva. Înghiţi în sec şi se aplecă, punînd obrazul pe părul ei galben ca lumina lunii.

— Mi-ar plăcea asta, da.

O ridică în braţe, mîngîindu-i stîngaci părul. Urmară cîteva şoapte greu de descifrat, ce păreau a fi trei silabe repetate la nesfîrşit. Lui Sam i se puse un nod în gît. Deşi nu participase la acel moment, simţea că face parte din el.

— Mă striveşti, spuse Holly după un moment lung.

Mark desfăcu puţin braţele, iar ea se lăsă pe podea. Intrase Renfield, ducînd în gură un şerveţel.

— Renfield, îl certă Holly, nu mînca hîrtie.

Bucuros că-i atrăsese atenţia, căţelul ieşi, cu tot cu şerveţel.

— I-l iau eu, spuse Holly.

Se opri şi-şi frecă nasul de nasul lui Mark.

— Tată, mai spuse, zîmbind fericită, chiar înainte să fugă după Renfield.

Sam nu-l mai văzuse niciodată pe fratele lui atît de impresionat. Intră în cameră cînd Mark tocmai ofta şi se ştergea la ochi. Văzîndu-l, clipi şi spuse:

— Sam...

— Am auzit, îl întrerupse acesta încet, zîmbind. E bine, Mark. Holly are dreptate. Arăți ca un tată.

Paisprezece

Prin peretele dormitorului se auziră voci.

— Vreau ca Lucy să folosească baia mea roz, insista Holly. E mai frumoasă decît a ta.

— Ai dreptate, răspunse Sam. Dar Lucy are nevoie de un duş cu cabină. Nu poate să se urce în cadă.

— Dar poate să vadă baia? Şi camera mea?

— Da. Poți să-i arăți casa puțin mai tîrziu. Acum pune-ți şosetele, ca să nu întîrzii la şcoală.

Lucy simți un parfum slab venind dinspre pernă, care semăna cu mirosul frunzelor, al ploii şi al lemnului de cedru proaspăt tăiat. Era mirosul lui Sam, atît de plăcut, încît se răsuci ca să-l simtă mai bine. Îşi amintea vag că se trezise de durere, pe la mijlocul nopții, iar Sam venise ca o umbră. Se mai trezise o dată, cînd simțise că el îi schimbă pungile cu gel rece din jurul piciorului, şi îi spusese să nu se mai tot trezească din cauza ei.

— Linişte, îi şoptise el învelind-o. Nu-i nimic.

Afară se luminase de-a binelea, iar Lucy rămase întinsă, tăcută, ascultînd sunetele înfundate ale vocilor care veneau de jos. Îi auzi mîncînd de dimineață, apoi

căutînd tema şi o scutire, apoi sună telefonul. Pînă la urmă, pe alee se îndepărtă o maşină. Lucy auzi paşi urcînd treptele, apoi cineva bătu la uşă şi Sam se uită înăuntru.

— Ce mai faci?

Îi plăcu vocea lui puțin răguşită de dimineață.

— Mă doare puțin.

— Cred că te doare mai mult.

Sam intră, ducînd o tavă cu mîncare. Ea roşi văzîndu-l îmbrăcat doar în pantaloni de pijama şi un tricou alb.

— Trebuie să mai iei o pastilă, însă ar fi bine să mănînci ceva înainte. Ai vrea un ou cu pîine prăjită?

— Da.

— După aceea poți să faci un duş.

Lucy se înroşi mai mult, iar inima începu să-i bată foarte tare. Voia să se spele, dar în starea în care era, sigur n-ar fi putut s-o facă fără foarte mult ajutor.

— Şi cum o să fac asta? reuşi să întrebe.

Sam puse tava pe pat şi o ajută să se ridice în capul oaselor. Îi mai puse o pernă la spate şi-i răspunse pe un ton calm:

— E un duş cu cabină. Te aşezi pe un scaun de plastic şi te speli cu duşul, care nu e fixat în perete. Trebuie să te ajut să intri şi să ieşi, dar restul o să-l faci singură.

— Mulțumesc, spuse ea uşurată. Sună bine.

Luă o bucată de pîine prăjită unsă cu unt şi întinse pe ea nişte gem.

— De ce nu e duşul fixat în perete?

El ridică o sprînceană.

— Ce e rău în asta?

— Nimic, doar că e genul de lucru pe care te aştepți să-l aibă un bătrîn, nu un tip de vîrsta ta.

— Am şi eu locuri în care se ajunge greu, spuse Sam pe un ton sec.

Cînd o văzu zîmbind, adăugă:

— Şi-l spălăm pe Renfield acolo.

Sam făcu un duş şi se bărbieri în timp ce ea mînca. Se întoarse îmbrăcat într-o pereche de blugi mai vechi şi un tricou pe care scria *„Pisica lui Schrödinger e vie".*

— Ce înseamnă asta? întrebă Lucy citind fraza.

— Este vorba despre un principiu din fizica cuantică, spuse Sam, aşezînd o pungă de plastic pe podea şi luînd tava de pe pat. Schrödinger a fost un om de ştiință care a folosit exemplul unei pisici aflată într-o cutie cu o sursă radioactivă şi cu o sticlă de otravă, ca să demonstreze cum afectează observația un anume eveniment.

— Şi ce se întîmplă cu pisica?

— Îți plac pisicile?

— Da.

— Atunci nu vrei să-ți spun despre teoria asta.

Ea se strîmbă.

— Dar tricouri optimiste nu ai?

— Ăsta e optimist, răspunse el. Doar că nu pot să-ți explic de ce, fiindcă o să te superi din cauza pisicii.

Lucy chicoti, dar cînd el se apropie şi întinse mîna ca să dea pătura la o parte, tăcu şi se retrase puțin, speriată. Sam dădu drumul cuverturii, păstrîndu-şi expresia neutră. O studie atent, uitîndu-se la mîinile ei încrucişate strîns.

— Înainte să facem asta, spuse încet, hai să vorbim despre ceva evident.

— La ce te referi? întrebă ea cu grijă.

— La faptul că e surprinzător de jenant s-o ajuți să facă duş pe o femeie cu care nu te-ai culcat.

— Nu o să mă culc cu tine doar ca să mă poți ajuta, spuse Lucy.

El zîmbi larg.

— Nu o lua personal, dar eşti îmbrăcată într-un halat de spital cu rațe galbene desenate pe el, eşti bandajată şi plină de vînătăi, aşa că nu mă atragi deloc. Mai eşti şi sub tratament, deci nu poți să iei decizii în deplinătatea facultăților mintale. Aşa că nu există riscul să-ți fac avansuri.

Se opri o clipă.

— Te simți mai bine acum?

— Da, dar...

Obrajii îi ardeau de stînjeneală.

— Cît mă ajuți, probabil că o să mă vezi goală.

El o privi cu o expresie gravă, dar se vedea că-i vine să zîmbească.

— O să fie nevoie să-mi asum acest risc.

Lucy oftă.

— Cred că nu avem de ales.

Se dezveli şi încercă să se ridice. Sam veni imediat lîngă ea, apucînd-o pe după mijloc.

— Nu. Lasă-mă pe mine să te ridic. O să-ți faci mai mult rău dacă te forțezi. Te ajut pînă la marginea patului. Tu nu trebuie decît să stai în fund şi să laşi picioarele jos. Da, aşa.

Deodată el nu mai respiră, iar Lucy trase de marginea halatului, care i se ridicase pe şold.

— Bine, spuse el trăgînd aer în piept. Nu avem voie să scoatem atelele, dar asistenta mi-a spus că trebuie să le acoperim cu plastic cît faci duş, ca să nu se ude.

Întinse mîna spre punga pe care o adusese şi scoase din ea nişte folie de plastic, prinsă de un mîner din metal. Lucy aşteptă în tăcere, cît timp Sam îi înfăşură toată gamba. O atingea atent şi cu îndemînare, dar cînd degetele îi apăsau genunchiul sau interiorul pulpei, pielea ei se înfiora. El înclinase capul spre ea, cu părul lui bogat şi întunecat atît de aproape. Lucy se aplecă, sperînd să simtă mirosul lui de vară, soare şi iarbă proaspăt cosită.

Cînd termină de înfăşurat, el se ridică şi se uită la ea din poziția în care era, în genunchi, pe podea.

— Cum e? Prea strîns?

— E perfect.

Lucy observă că Sam prinsese culoare în obraji, înroşindu-se pe sub bronz, şi că respira sacadat.

— Ai spus că nu te simți atras de mine.

El încercă să pară întristat de situație.

— Îmi pare rău, dar nu m-am mai distrat atît de bine din facultate.

Se ridică şi o luă în brațe, iar ea îl strînse imediat, cu inima bătîndu-i mai tare.

— Ai nevoie de o pauză, să te calmezi? întrebă ea discret.

Sam clătină din cap, amuzat.

— Hai să presupunem că asta o să fie starea mea naturală în timpul duşului. Nu te teme, tot n-o să-ți fac avansuri.

— Nu mă tem, dar nu vreau să mă scapi din brațe.

— Dacă sînt excitat nu înseamnă că-mi pierd puterea fizică, o informă el. S-ar putea să-mi pierd mințile, da, dar n-am nevoie de prea multă minte ca să te ajut să faci duş.

Lucy zîmbi nesigură şi se sprijini de el, lăsîndu-l să o ducă în baie.

— Eşti în formă, îi spuse.

— Datorită viei. Totul e organic, aşa că trebuie să muncesc mai mult la cultivat şi la plivit, pentru că nu folosesc pesticide. Aşa economisesc şi banii pentru abonamentul la sala de forță.

Era emoționat din nou, fiindcă vorbea puțin cam repede, ceea ce lui Lucy i se păru foarte interesant. Pînă atunci, Sam i se păruse foarte sigur pe sine. Credea că se va descurca de minune în situația în care erau. Dar, în loc de asta, el părea aproape la fel de tulburat ca şi ea de intimitatea forțată la care erau supuşi.

Baia era decorată într-un stil curat, simplu, cu gresie şi faianță albe şi dulapuri de mahon. Deasupra chiuvetei cu picior era o oglindă mare, înrămată. După ce o aşeză pe Lucy pe scaunul din cabina de duş, Sam îi arătă cum se foloseşte robinetul.

— După ce ies eu, îi spuse întinzîndu-i para duşului, aruncă halatul afară şi dă drumul la apă. Poți să stai cît vrei. Eu aştept în fața uşii. Dacă ai vreo problemă sau îți trebuie ceva, mă strigi.

— Mulțumesc.

Durerea acumulată o făcu pe Lucy să geamă cînd îşi scoase halatul, pe care după aceea îl lăsă pe podea, lîngă cabina de duş. Dădu drumul la apă, îi potrivi temperatura şi începu să se spele.

— Au, spuse cînd începură s-o usture zgîrieturile. Au, au!

— Cum merge? se auzi Sam de pe cealaltă parte a uşii.

— Mă doare, dar e bine, în acelaşi timp.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulțumesc.

Îi era greu să se săpunească şi să se clătească. Pînă la urmă, descoperi că nu se putea spăla pe cap.

— Sam, spuse ea supărată.

— Da?

— Se pare că am, totuşi, nevoie de ajutor.

— La ce?

— Nu pot să mă spăl pe cap. Te deranjează să mă ajuți?

Urmă o pauză lungă.

— Nu te descurci singură?

— Nu. N-ajung la sticla de şampon şi mă doare mîna dreaptă. E greu să speli atîta păr cu o singură mînă.

Lucy opri apa şi lăsă duşul pe podea, apoi, cu greu, se înfăşură cu un prosop.

— Bine, îl auzi spunînd. Intru.

Sam intră, cu expresia cuiva care tocmai fusese chemat să-şi facă datoria de jurat. Păşi în cabină şi luă duşul de pe jos. Reglă temperatura şi presiunea apei, iar Lucy nu putu să nu observe că respira din nou sacadat. Îi spuse:

— La ce ecou avem aici, parcă ai fi Darth Vader.

— Nu am ce să fac, spuse el puțin iritat. Ai pielea umedă şi fierbinte...

— Îmi pare rău, spuse ea privindu-l cu regret. Sper că nu te doare să fii în starea ta naturală la duş.

— Acum nu mă doare.

Sam îi luă capul în palmă. Ea îl privi în ochi, iar el spuse:

— M-ar durea dacă nu aş putea să rezolv situația în nici un fel.

Atingerea şi vocea lui blîndă o făcură să simtă un fior de plăcere.

— Flirtezi cu mine, spuse ea.

— Retrag, răspunse el imediat.

— Prea tîrziu.

Îi zîmbi, apoi închise ochii şi-l lăsă s-o spele pe cap. Se simțea minunat aşa, stînd pur şi simplu, în timp ce Sam îi şampona părul, iar degetele lui puternice îi masau pielea capului. Nu se grăbea şi avea grijă să nu lase şamponul sau apa să-i intre în ochi. Parfumul de rozmarin şi mentă al şamponului umplu aerul plin de abur. Era mirosul lui, îşi dădu ea seama. Trase aer adînc în piept şi se relaxă.

Cînd termină, el opri apa şi agăță duşul în suportul de pe perete. Lucy îşi strînse părul între palme ca să scape de apa în exces. Se uită la hainele lui, umede şi pătate de apă, cu blugii uzi în jurul tivului.

— Te-am udat, spuse cu părere de rău.

Sam se uită în jos la ea, privind locul în care prosopul cobora între sîni.

— O să supraviețuiesc.

— Nu am cu ce să mă îmbrac.

Continuă s-o privească fix.

— Îmi pare rău pentru tine.

— Pot să împrumut ceva de la tine?

Pentru că el nu răspundea, Lucy îşi trecu mîna prin fața ochilor lui.

— Sam, revino din întuneric.

El clipi, revenindu-şi în simțiri.

— Cred că pot să găsesc un tricou curat.

Cu ajutorul lui, Lucy îşi strînse părul într-un prosop. O sprijini, apucînd-o uşor de şolduri cît timp ea se spălă pe dinți la chiuvetă, stînd într-un picior. După ce termină, el o duse în brațe pînă la pat şi îi dădu un tricou, apoi se întoarse cu spatele cît ea se îmbrăcă. Prosopul în care îşi înfăşurase părul se desfăcu, trăgîndu-i capul pe spate. Lucy îl scoase de tot şi-şi trecu degetele printre şuvițele încurcate.

— Ce-i asta? întrebă, uitîndu-se la pătratele şi literele de pe pieptul tricoului.

— Tabelul periodic al elementelor, spuse Sam, aplecîndu-se să-i scoată plasticul de peste atele.

— Ce bine. N-aş vrea să fiu pe undeva şi să nu ştiu care e simbolul pentru rodiu.

— Rh, spuse el în timp ce tăia plasticul ud cu o foarfecă mică.

— De unde ştii? întrebă ea zîmbind.

— E pe sînul tău stîng.

Sam aruncă plasticul pe podea şi se uită la atele.

— Dacă te simți în stare, te duc jos, ca să mai schimbi peisajul. Avem o canapea mare, un televizor cu ecran plat şi pe Renfield ca să-ți țină de urît.

Lucy se uită la lumina care îi juca în păr şi avu un sentiment ciudat, care era mai mult decît recunoştință sau atracție. Inima îi bătu mai repede şi începu să-şi dorească lucruri imposibile.

— Mulțumesc, îi spuse. Pentru că ai grijă de mine.

— Nici o problemă.

Încet, ea întinse mîna şi-i atinse părul, trecîndu-şi degetele printre şuvițele grele. Îi plăcea să-l atingă. Voia să-l exploreze, să-i învețe fiecare formă. Se aştepta ca el să spună ceva, dar Sam rămase nemişcat, cu capul aplecat. Îl mîngîie încet, spre ceafă, şi auzi cum i se taie respirația.

— Ba e o problemă, nu? întrebă cu blîndețe.

Sam o privi. Avea pleoapele pe jumătate coborîte peste ochii incredibil de albaştri şi trăsăturile crispate. Nu îi răspunse, pentru că nici nu era nevoie. Adevărul era suspendat între ei, în aer, umplîndu-le plămînii cu fiecare respirație. Clar era o problemă. Genul de pro-

blemă care n-avea nimic de-a face cu atelele, cu bandajele sau cu îngrijirea medicală.

Sam scuturã din cap, ca şi cum ar fi încercat să scape, şi întinse mîna după cuvertură.

— Te las să te odihneşti puțin, cît...

Într-o clipă care păru să dureze la nesfîrşit, Lucy îl apucă pe după gît şi-l trase spre ea. Era o nebunie, o nesăbuință, dar nu-i păsa. Sam îi răspunse aproape imediat, sărutînd-o şi scoțînd un sunet gutural.

O mai sărutase şi înainte, dar acum era altfel. Acum avea impresia că visează, că e în cădere liberă şi nu are cine s-o prindă.

Ea închise ochii ca să nu mai vadă priveliştea de la fereastră, oceanul albastru şi soarele alb. Sam o sprijini cu brațul şi o sărută, prinzînd cu buzele sunetele pe care le scotea ea. Lucy se topi şi se lipi la pieptul lui, simțind că nu poate să ajungă destul de aproape. Sam o sărută pe gît, folosindu-şi limba şi dinții şi alunecînd spre umărul ei.

— Nu vreau să-ți fac rău, spuse el cu buzele lipite de pielea ei. Lucy, eu nu...

Ea îi căută gura orbeşte, sărutîndu-i obrazul proaspăt bărbierit pînă cînd el o sărută din nou. Buzele lui erau din ce în ce mai ademenitoare, pînă cînd Lucy îi apucă spatele tricoului cu mîinile tremurînd.

El îşi strecură o mînă sub tricoul ei, cu degetele reci şi aspre pe pielea ei fierbinte. Sînii îi deveniră mai

grei sub tricou şi i se întăriră sfîrcurile, aşteptînd ca el să le atingă. Îl apucă de mînă şi o trase mai sus.

— Te rog...

— Nu. Doamne, Lucy...

Se desprinse de ea înjurînd şi îi trase tricoul la loc. Se forţă să-i dea drumul şi îşi trecu mîinile peste faţă ca şi cum s-ar fi trezit din somn. Lucy se întinse spre el, dar Sam îi prinse încheieturile şi le ţinu strîns. Se uită în altă parte, înghiţind în sec.

— Fă ceva, spuse. Sau...

Lucy făcu ochii mari cînd înţelese că el încerca să se controleze.

— Ce vrei să fac?

Cînd el reuşi să-i răspundă, avea vocea parcă obosită.

— Ar fi de folos ceva care să-mi distragă atenţia.

Lucy se uită la tabelul periodic de pe tricou.

— Unde e sticla? întrebă, încercînd să citească simbolurile cu susul în jos.

— Nu e în tabelul periodic. Sticla e un compus. Siliciu, care e... Nu pot să mă concentrez. Simbolul este SiO2.

Atinse Si-ul, care era în partea dreaptă a pieptului ei.

— Şi aici.

Atinse cu degetul mare O-ul de pe sînul ei stîng, aproape de sfîrc.

— În sticlă mai e şi carbonat de sodiu, spuse ea.

— Cred că este...

Sam se opri, încercînd să se concentreze.

— Na2CO3.

Studie tricoul şi clătină din cap.

— Nu pot să ți-l arăt. E pe un teritoriu periculos.

— Dar oxidul de calciu?

El căută cu privirea pe tricou. Clătină din cap.

— Dacă te ating acolo, nu mai e cale de întoarcere.

Tresăriră amîndoi cînd se auzi sunetul metalic al soneriei în stil victorian. Sam se ridică din pat gemînd şi mişcîndu-se încet.

— Cînd am spus că n-o să-ți fac avansuri...

Deschise uşa şi se opri în prag, respirînd adînc de cîteva ori.

— Voiam să fie reciproc. De acum înainte, jos mîinile. Ne-am înțeles?

— Da. Dar cum o să ai grijă de mine, dacă...

— Nu mîinile mele, spuse el. Ale tale.

Soneria mai sună de cîteva ori înainte ca Sam să ajungă jos. Căldura şi dorința jucau în trupul lui, făcînd să-i fie greu să gîndească. O voia pe Lucy, voia să facă lucrurile încet, să se uite în ochii ei în timp ce se mişca în interiorul ei, să facă dragoste cu ea ore întregi.

Cînd ajunse la uşă, se calmase suficient cît să poată gîndi limpede. Se miră cînd îl văzu pe fratele lui,

Alex, care părea şi mai supărat şi mai slab decît de obicei, cu oasele ieşind în evidenţă de sub hainele largi. Era clar că nu-i pria divorţul.

— De ce naiba încui uşile? întrebă acesta.

— Salut, Al, spuse Sam scurt. Mă bucur să te văd. Ce ai făcut cu cheia pe care ţi-am dat-o?

— Am pus-o pe alt breloc. Ştiai că vin de dimineaţă. Dacă vrei să lucrez pe gratis, ai putea măcar să laşi uşa descuiată.

— Am fost ocupat şi cu alte lucruri, nu mi-a stat gîndul numai la tine.

Alex trecu pe lîngă el, ducînd o cutie de metal. Ca de obicei, se repezi în bucătărie, unde-şi turnă o cană de cafea fără zahăr şi o dădu pe gît fără preambul, apoi plecă spre partea de casă unde lucra. Pînă acum nu acceptase bani pentru ceea ce făcea, în ciuda faptului că ar fi putut cîştiga o mică avere făcînd acelaşi lucru în casa altcuiva. Alex era constructor, dar începuse ca tîmplar, iar calitatea muncii lui era impecabilă.

Petrecuse ore întregi în casă, dînd jos varul de pe pereţi, reparînd spărturile din chit, restaurînd tavanele, grinzile şi podelele. Uneori chiar refăcea ceea ce lucraseră Mark sau Sam, pentru că nimeni nu se ridica la standardele lui. De ce era el atît de dispus să petreacă aşa de mult timp lucrînd aici era un mister pentru fraţii lui.

— Cred că aşa ştie el să se relaxeze, spusese Mark.

— Pe mine nu mă deranjează, răspunsese Sam, măcar pentru că nu bea cînd lucrează. Casa asta ar putea să fie singurul lucru care-i apără ficatul.

Privindu-l pe fratele lui mai tînăr cum traversează holul, Sam se gîndi că se vedeau semnele de epuizare pe chipul lui. Fosta sa soție, Darcy, nu era genul de femeie blîndă şi atentă, dar reuşise să-l convingă să o scoată în oraş de cîteva ori pe săptămînă. Sam se întrebă cînd mîncase Alex ultima dată o mîncare adevărată.

— Al, ce-ar fi să mănînci nişte ouă înainte să te apuci de treabă?

— Nu mi-e foame. Vreau doar cafea.

— Bine, spuse Sam mergînd după el. Apropo, ți-aş fi recunoscător dacă nu ai face prea mult zgomot azi. Am o prietenă aici, care are nevoie de odihnă.

— Spune-i să fie mahmură în altă parte. Am de tăiat nişte lemn.

— Mai tîrziu, spuse Sam. Şi nu e mahmură. A avut un accident ieri.

Înainte ca Alex să apuce să răspundă, se auzi din nou soneria.

— Probabil că e una dintre prietenele ei, spuse Sam ca pentru sine. Încearcă să nu fii măgar, Alex.

Fratele lui îi aruncă o privire urîtă şi se îndreptă spre bucătărie. Clătinînd din cap, Sam se întoarse la uşă. Vizitatoarea era o blondă mignonă, îmbrăcată în pantaloni trei sferturi, o bluză fără mîneci, înnodată la mijloc şi încălţată cu balerini. Avea pieptul generos, ochii mari, albaştri şi bucle care îi ajungeau la bărbie, făcînd-o să pară o vedetă de pe vremuri sau poate o starletă de cabaret.

— Sînt Zoe Hoffman, spuse ea veselă. I-am adus cîteva lucruri lui Lucy. Pot să o vizitez? Dacă nu, pot să vin mai tîrziu...

— E foarte bine acum, spuse Sam zîmbind. Intră.

Zoe avea o tavă imensă, plină cu brioşe, care miroseau a cald şi a dulce. Intră şi se împiedică de prag, iar el întinse imediat mîna ca să o prindă.

— Sînt tare neîndemînatică, spuse ea amuzată, cu o şuviţă buclată atîrnîndu-i peste un ochi.

— Bine că nu ai căzut, spuse Sam. N-aş fi vrut să fiu nevoit să aleg între tine şi brioşe.

Ea îi întinse tava şi îl urmă în bucătărie.

— Cum se simte Lucy?

— Mai bine decît mă aşteptam. A dormit destul de bine, dar azi are dureri. Încă mai ia medicamente.

— E frumos din partea ta că ai grijă de ea. Eu şi Justine îţi sîntem recunoscătoare.

Zoe se purta ca şi cum s-ar fi simţit vinovată, cu umerii căzuţi şi uşor aplecaţi înainte. Era uimitor de

timidă pentru o femeie atît de frumoasă. Poate că asta era problema. Sam se gîndi că avusese parte de suficient de multe avansuri nepoliticoase din partea destul de multor bărbați nepotriviți.

Intrară în bucătăria spațioasă, care avea un cuptor mare, pereți cu faianță de culoarea untului, dulapuri cu uşi din sticlă şi parchet închis la culoare. Zoe privi cu uimire de la tavanul înalt la chiuveta mare, din granit. Făcu ochii mari şi rămase nemişcată cînd Alex se întoarse cu fața dinspre filtrul de cafea. Sam se întrebă cum îl vedea ea pe fratele lui, care arăta ca Satana mahmur.

— Bună, spuse Zoe pe un ton scăzut după ce Sam făcu prezentările.

Alex răspunse dînd scurt din cap. Nici unul dintre ei nu întinse mîna. Zoe se întoarse spre Sam.

— Ai cumva o farfurie de tort pe care să pun brioşele?

— E într-unul dintre dulapurile de lîngă congelator. Alex, vrei s-o ajuți tu, cît mă duc eu s-o aduc pe Lucy?

Sam se uită la Zoe.

— O întreb dacă vrea să vină în sufragerie sau să urci tu în dormitor?

— Sigur, spuse Zoe, îndreptîndu-se spre dulapuri.

Alex ajunse în prag odată cu Sam şi spuse pe un ton scăzut:

— Am treabă. N-am timp să discut cu Betty Boop.

Din felul în care Zoe se încordă, Sam îşi dădu seama că auzise remarca.

— Al, spuse el încet, ajut-o să găsească farfuria aia.

Zoe găsi platoul din sticlă într-unul dintre dulapuri, dar era prea sus ca să ajungă la el. Îl privi încruntată, dînd la o parte cîrlionţii care insistau să-i cadă peste ochi. Ştia că Alex Nolan se apropie de ea şi o trecu un fior rece.

— E acolo, sus, spuse dîndu-se la o parte.

El îl luă cu uşurinţă şi-l aşeză pe dulap. Era înalt, dar slab, ca şi cum n-ar fi mîncat bine de săptămîni întregi. Figura lui exprima cruzime, dar asta nu-i schimba cu nimic chipul atrăgător. Sau poate că nu era cruzime, ci amărăciune. Era un chip pe care multe femei l-ar fi găsit plăcut, dar pe Zoe o speria. Sigur, pe ea majoritatea bărbaţilor o speriau.

Se gîndi că, după ce o să-i dea farfuria, Alex o să plece din bucătărie. Cel puţin, aşa spera ea. Dar el rămase cu o mînă sprijinită de dulap, cu ceasul scump strălucind în lumina care intra pe fereastră.

Zoe încercă să-l ignore şi începu să aşeze brioşele pe platou. Atentă, luă prăjiturile cîte una, pe rînd. Mirosul de fructe, zahăr şi unt umplu aerul. Îl auzi pe Alex inspirînd adînc o dată, de două ori. Îl privi curioasă şi observă cearcănele de sub ochii vii,

albaştri-verzui. Arăta ca un bărbat care nu mai dormise bine de luni întregi.

— Poți să pleci acum, spuse Zoe. Nu trebuie să rămîi şi să discuți cu mine.

Alex nu se obosi să-şi ceară scuze pentru că fusese nepoliticos.

— Ce-ai pus în astea?

Părea că o acuză de ceva. Zoe fu atît de surprinsă, încît abia dacă reuşi să răspundă.

— Afine. Ia şi tu, dacă vrei.

El clătină din cap şi luă cana de cafea. Zoe observă că îi tremura mîna pe cana de porțelan şi coborî imediat privirea. Care ar fi putut să fie cauza? Avea o boală degenerativă? Abuza de alcool? Cumva, acest semn de slăbiciune la o persoană atît de impozantă era mai tulburător decît ar fi fost la cineva mai mic.

În ciuda faptului că bărbatul era iritat, Zoe simți milă pentru el. Nu fusese niciodată în stare să treacă pe lîngă un copil care plîngea, fără să se oprească sau pe lîngă cineva care părea înfometat, fără să încerce să ajute. Mai ales pe lîngă cei înfometați, pentru că, dacă era ceva ce îi plăcea pe lume, acel lucru era să hrănească oamenii. Îi plăcea să vadă că lor le place să guste lucruri delicioase, făcute cu grijă.

Fără să spună nimic, puse o brioşă pe farfuria lui de cafea, cînd el încă ținea ceaşca. Nu se uită la el

după aceea, ci continuă să aranjeze platoul. Deşi părea foarte probabil ca el să arunce cu prăjitura în ea sau să spună ceva jignitor, Alex tăcu. Ea îl văzu cu colţul ochiului cum ridică brioşa. Plecă scoţînd un sunet neclar, pe care ea îl interpretă ca fiind un rămas bun.

Alex ieşi pe verandă, avînd grijă să nu încuie uşa. Ţinea brioşa în mînă. Hîrtia de copt maronie era alunecoasă din cauza untului, iar partea de deasupra a brioşei era glazurată. Se aşeză pe un scaun şi se aplecă deasupra ei, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva cineva să se repeadă să i-o ia din mînă.

În ultima vreme nu putea să mănînce. Nu îi era foame, nu îl tenta nimic şi, cînd reuşea să muşte din ceva şi să mestece, i se punea un nod în gît care îl împiedica să înghită. Îi era mereu frig, abia aştepta să simtă căldura temporară a alcoolului şi avea întotdeauna nevoie de mai mult decît putea să tolereze corpul lui. Acum, că se terminase divorţul, destule femei îi oferiseră tot felul de consolări, dar el nu era interesat de nici una.

Se gîndi la blonda mică din bucătărie, aproape comic de frumoasă, cu ochii ei mari şi cu buzele perfect desenate şi, sub hainele încheiate pînă sus, cu un trup voluptos care semăna cu un parc de distracţii. Deloc pe gustul lui.

— Te simți bine aici? întrebă Zoe, după ce Sam o lăsase singură cu Lucy.

Aceasta zîmbi.

— Chiar mă simt bine. După cum vezi...

Făcu semn spre canapeaua imensă din catifea verde şi spre pungile de gheață pe care Sam i le pusese pe picior, spre pătura cu care era învelită şi spre carafa de apă de lîngă ea.

— Sînt foarte bine îngrijită.

— Sam pare simpatic, spuse Zoe, cu ochii albaştri strălucind. Pe cît de simpatic ni l-a descris Justine. Cred că te place.

— Îi plac femeile, spuse ea cu tristețe. Şi da, este un tip simpatic.

Făcu o pauză, apoi adăugă timid:

— Ar trebui să ieşi cu el.

— Eu?

Zoe clătină din cap şi o privi uimită.

— Dar între voi e ceva.

— Ba nu. Nu o să fie nimic. Sam este foarte sincer, Zoe, şi mi-a spus clar că nu vrea să aibă vreodată o relație de lungă durată. Deşi mi-ar plăcea să am o aventură cu el...

Lucy ezită, apoi spuse în şoaptă:

— Este unul dintre bărbații care pot să-ți frîngă inima definitiv, Zoe. Genul care te atrage atît de mult, încît încerci să te convingi că poți să-l schimbi. Şi, după

De cum muşcă din brioşă, un amestec de dulce şi acru aproape că-l copleşi. Avea o textură densă, dar fină. O mîncă încet, absorbit cu totul de experienţă. Era prima dată, după luni întregi, cînd reuşea să simtă un gust, o aromă.

Termină brioşa cu grijă, disciplinat, şi se simţi cuprins de uşurare. Liniile tensionate ale chipului i se destinseră. Ar fi putut să jure pe viaţa lui că Zoe pusese ceva în brioşe, ceva ilegal, dar nu-i păsa nici cît negru sub unghie. Se simţea curăţat, proaspăt, ca şi cum s-ar fi scufundat într-o baie caldă, după o zi petrecută în ploaie. Mîinile nu-i mai tremurau.

Rămase nemişcat un minut, ca să testeze senzaţia, ştiind că avea să dureze o vreme. Se întoarse în casă, luă trusa cu scule şi urcă scările spre pod, păşind încet, ca o pisică. Era hotărît să păstreze sentimentul plăcut şi să nu lase pe nimeni şi nimic să i-l tulbure.

Pe scări se întîlni cu Sam, care ducea în braţe o brunetă subţire, cu ochii mari şi verzi. Era îmbrăcată într-un halat şi avea atele la un picior.

— Alex, spuse fratele lui fără să se oprească, ea e Lucy.

— Bună, răspunse el încet, mergînd mai departe, spre pod.

cît am suferit, nu sînt destul de puternică să trec din nou prin asta.

— Înțeleg, spuse Zoe zîmbind cu compasiune. E foarte înțelept din partea ta, Lucy. Uneori, să renunți la ceva ce îți dorești e cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru tine însuți.

Cincisprezece

După vizita lui Zoe, Lucy se relaxă pe canapea, cu telefonul alături şi citind de pe o tabletă electronică. Sam îi schimbase pungile cu gheață şi îi adusese o carafă de apă rece înainte să iasă ca să discute cu echipa de la vie. Băieții lui săpau pământul şi pliveau vița, ca să lase razele soarelui să ajungă la struguri.

— Stau acolo patruzeci şi cinci de minute, o oră, îi spusese Sam. Am telefonul la mine. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Mă descurc, spusese Lucy. Trebuie să o sun pe mama ca să-i spun ce s-a întîmplat. O să am nevoie de toată puterea de convingere ca s-o fac să nu vină pînă aici.

— O primesc cu plăcere.

— Mulțumesc, apreciez. Dar n-am nevoie să vină să aibă grijă de mine.

— Oferta rămîne valabilă.

Sam se apropie de canapea şi-l mîngîie pe Renfield, care stătea lîngă Lucy.

— Să ai grijă de ea, îi spuse buldogului, iar acesta îi răspunse cu o privire solemnă.

— Este o companie plăcută, spuse Lucy. Nu face mult zgomot.

— Buldogii nu se omoară cu lătratul.

Făcu o pauză şi-l privi pe Renfield cu reproş.

— Dar suferă de flatulență.

Renfield reacționă la comentariul stăpînului său cu o atitudine foarte demnă, făcînd-o pe Lucy să rîdă şi să se aplece ca să-l mîngîie pe cap, în timp ce Sam se îndepărta. Deşi era încă dimineață, afară era foarte cald şi soarele ardea de deasupra unei perdele subțiri de nori. Pe ferestrele deschise intra briza oceanică. Lucy se aşeză mai comod pe canapea şi privi în jur, la camera frumos aranjată, la podeaua strălucitoare, la covorul persan în culori calde, pastelate şi la tavanele frumos restaurate.

După o vreme, ridică telefonul şi formă numărul de acasă al părinților ei. Răspunse mama. Oricît încercă să-i spună că accidentul nu fusese atît de grav, ea îşi dădu seama care era adevărul şi începu să se agite.

— Vin acolo. Mă urc în următorul avion.

— Mamă, nu e nevoie. Nu ai ce să faci aici.

— Nu contează. Vreau să te văd.

— Nu trebuie să vii. Sînt bine îngrijită, nu mă doare nimic...

— Cine are grijă de tine? Justine?

— Stau la un prieten.

— La cine?

— Îl cheamă Sam Nolan.

După ce tăcu o clipă, nedumerită, mama ei spuse:

— Nu mi-ai vorbit de el pînă acum. De cînd îl cunoşti?

— Nu de mult, dar...

— Şi stai la el în apartament?

— Nu e un apartament. Are o casă.

— E însurat?

Lucy se uită la telefon, fiindcă nu-i venea să creadă ce aude. Îl puse din nou la ureche şi răspunse:

— Sigur că nu. Eu nu ies cu iubiții sau cu soții altor femei.

Pentru că nu reuşi să se stăpînească, adăugă:

— Mă confunzi cu cealaltă fiică a ta.

— Lucy, o certă mama pe un ton prietenesc. Eu şi tata voiam să venim în vizită la Alice săptămîna viitoare. O să schimb biletele de avion. Venim mai devreme.

— Nu trebuie. De fapt, chiar aş prefera să nu faceți asta.

— Vreau să-l cunosc pe acest Sam.

Lucy se strădui să nu rîdă de felul în care vorbise mama ei.

— Este un bărbat foarte amabil. De fapt, cred că seamănă mult cu ginerele pe care ți l-ai dorit întotdeauna.

— Ați ajuns atît de departe?

— Nu. Doamne, nu. Nici măcar nu ieşim împreună. Voiam doar să spun că este genul de bărbat care ți-ar plăcea pentru mine. Are o vie. Creşte struguri organici, face vin şi îl ajută pe fratele lui să o crească pe nepoțica lor orfană.

Lucy se uită pe fereastra din spatele canapelei. Îl vedea pe Sam în grupul de bărbați care săpau. Cîțiva dintre ei îşi dăduseră jos tricourile, cedînd în fața căldurii. El încerca să pornească o maşină de tuns iarba, dar se oprise ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte.

— E divorțat? o întrebă mama.

— Nu a fost niciodată căsătorit.

— Pare prea bun ca să fie adevărat. Ce-i în neregulă e cu el?

— Evită să aibă relații serioase.

— Aşa spun toți pînă cînd îi convinge o femeie.

— Sam nu-i la fel ca alții cărora le e frică să se însoare. Pentru el, burlăcia a devenit un stil de viață.

— Ține legătura cu părinții lui?

— Au murit amîndoi.

— Foarte bine. Nu o să ai competiție de sărbători.

— Mamă!

— Glumeam, spuse repede mama.

— Oare?

Avea des impresia că ele două poartă conversații paralele. Ba chiar bănuia că jumătate din ce-i spunea mamei rămînea neauzit. Continuă să se uite la Sam, care apăsa butonul de motorină al maşinii de tuns iarba.

— Spune-mi cum arată. Se rade în fiecare zi? Este înalt sau scund? Cîți ani are?

— Este...

Lucy se opri, pentru că Sam îşi dăduse jos tricoul şi se ştergea cu el pe față şi pe gît. Cînd termină cu el, îl aruncă în iarbă. Avea un corp bine făcut, subțire, cu musculatura frumos formată.

— Ce-i? întrebă mama. S-a întîmplat ceva?

— Nu, nimic, reuşi ea să răspundă.

Se uită la Sam, care încerca să pornească maşina de tuns iarba trăgînd de mai multe ori de un cordon. Pentru că nu reuşea, el dădu drumul mînerului şi îi ceru sfatul unuia dintre bărbații din echipă. Stătea relaxat, cu palmele pe şoldurile îmbrăcate în blugi.

— Scuze, am uitat ce voiam să spun. Încă iau tratamentul pentru durere.

— Vorbeam despre Sam, îi aminti mama.

— Da. Se bărbiereşte în fiecare zi şi îi place ştiința.

Plus că are un trup de zeu grec.

— Pare o schimbare binevenită față de ultimul tău iubit.

— Te referi la Kevin, viitorul tău ginere?

Mama scoase un sunet nemulțumit.

— Asta rămîne de văzut. Am impresia că situația nu e chiar atît de clară pe cît o descrie Alice. Din motivul ăsta vreau să vin să vorbesc cu ea.

— De ce...

Lucy se opri din vorbit cînd în casă răsună un zgomot ciudat. Se ridică şi se uită prin cameră. Renfield nu era nicăieri. De undeva se auzi un sunet metalic, de parcă ar fi căzut o oală sau o tigaie, urmat de un scheunat şi de un lătrat.

— Mamă, trebuie să închid. Cățelul a dărîmat ceva.

— Sună-mă mai tîrziu. N-am terminat de vorbit.

— Bine. Trebuie să închid.

Lucy îl sună repede pe Sam, încercînd în acelaşi timp să-l vadă pe Renfield. Cățelul scheuna de parcă ar fi fost sub cuțitul măcelarului. Curînd auzi vocea lui Sam.

— Lucy.

— S-a întîmplat ceva cu Renfield. Urlă. Cred că e în bucătărie, dar nu sînt sigură.

— Vin imediat.

Timp de un minut, cît îi luă lui Sam să ajungă în casă, Lucy se chinui cu gîndul că nu poate să facă nimic. Îl strigă pe Renfield, iar cățelul răspunse cu un vaiet, iar sunetele ca de metal se auziră din ce în ce mai aproape, pînă cînd ceva apăru în sufragerie.

Cățelul reuşise să-şi prindă capul într-un cilindru metalic ruginit, de care nu mai putea scăpa. Era atît de agitat şi de speriat încît Lucy dădu la o parte pungile cu gheață şi începu să se întrebe cum să ajungă la el fără să calce pe piciorul rănit.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să te mişti de pe canapea, spuse Sam, intrînd în sufragerie.

Apoi, pe un ton amuzat şi exasperat:

— Renfield, cum naiba ai nimerit cu capul acolo?

— Ce e obiectul ăla? întrebă Lucy speriată.

— Un vas vechi pentru încălzit livada.

Sam îngenunche pe podea şi îl apucă pe Renfield, care se smuci şi plînse.

— Uşurel, băiete. Şezi.

Îl prinse pe buldogul îndesat şi speriat, îl întinse pe podea şi îi scoase tubul metalic de pe cap.

— Ce fel de vas ai spus?

— Un vas în care iarna se ardea kerosen, ca să încălzească livezile.

Capul cățelului era plin de ceva negru şi uleios, care îi accentua pliurile feței. Se repezi spre Sam, fericit şi recunoscător.

— Uşurel, băiete. Calmează-te, spuse el mîngîindu-l şi alinîndu-l. Probabil că a ieşit pe uşa din spate. Avem acolo o grămadă de gunoi pe care n-am aruncat-o încă şi în ea sînt tot felul de lucruri care pot să-i facă probleme lui Renfield.

Lucy dădu din cap, fascinată de Sam, cu bustul gol şi cu muşchii bronzaţi şi asudaţi.

— Îl spăl afară, spuse el uitîndu-se urît la buldog. Dacă aş fi avut de ales, aş fi luat un labrador sau un retriver auriu, un cîine folositor, care să gonească rozătoarele din curte.

— Nu tu l-ai ales pe Renfield?

— Nu. A fost un cîine salvat de la adăpost, pe care Maggie încerca să-l dea cuiva. Iar Mark era atît de îndrăgostit de ea încît s-a oferit să-l ia el.

— Mi se pare un gest foarte frumos.

Sam se uită spre ceruri.

— Mark s-a păcălit. Cățelul ăsta nu ştie să facă nimic. Nici măcar nu poate să meargă prea repede. Factura anuală la veterinar face cît datoriile statului, iar el zace prin casă, şi doar în locurile în care sigur te împiedici de el.

Dar în timp ce vorbea îl mîngîia cu blîndeţe pe cățel, masîndu-l pe spate şi scărpinîndu-l pe ceafă. Renfield închise ochii şi începu să moțăie.

— Hai să mergem, amărîtule.

Sam luă cilindrul de metal şi se ridică, apoi se uită spre Lucy.

— Pot să te las singură cît îl spăl?

Cu un oarecare efort, ea îşi mută privirea de la pieptul lui şi se uită la tableta electronică.

— Da, am tot ce-mi trebuie.

— Ce citeşti?

— Biografia lui Thomas Jefferson.

— Îmi place Jefferson. S-a ocupat de viticultură.

— A avut o vie?

— Da, la Monticello. Dar lui îi plăcea mai mult să experimenteze decît să crească serios struguri. Încerca să cultive un soi european, vinifera, care producea vin în locuri ca Franța sau Italia. Dar soiul ăsta n-a rezistat vremii, bolilor şi dăunătorilor din Lumea Nouă.

Era limpede că îşi iubea munca. Lucy se gîndi că, dacă voia să-l înțeleagă mai bine, trebuia să învețe despre viticultură şi provocările ei, pentru că însemnau atît de mult pentru el.

— Aş vrea să pot să mă plimb cu tine prin vie, spuse ea cu dor. De aici pare foarte frumoasă.

— Mîine te duc afară, să vezi ceva special.

— Ce?

— O viță de vie misterioasă.

Lucy îl privi cu un zîmbet nesigur.

— Ce o face să fie aşa de misterioasă?

— Am găsit-o aici, acum cîțiva ani. Creştea într-un loc unde acum s-a construit o stradă. E greu să muți o viță atît de mare, aşa că l-am rugat pe Kevin să mă ajute. Am folosit trei lopeți ca să luăm cît mai mult din rădăcină, după care am mutat-o în vie. A supraviețuit, dar n-am reuşit s-o însănătoşesc.

— Ce fel de struguri face?

— Asta e partea interesantă. Am rugat un expert să o identifice, dar pînă acum n-a reuşit. Am trimis mostre şi fotografii mai multor cunoscători din Washington şi din California, dar nimeni nu ştie nimic despre ea. Probabil că e un hibrid crescut din întîmplare, în mod natural.

— Şi asta se întîmplă rar?

— Foarte rar.

— Crezi că o să iasă un vin bun din ea?

— Probabil că nu, rîse el.

— Atunci de ce te străduieşti atît?

— Nu se ştie niciodată. Poate că strugurii o să aibă nişte calităţi la care nu mă aştept. Ceva care să vorbească despre locul ăsta mai bine decît aş putea s-o fac eu. Trebuie...

Sam se opri, căutînd cuvintele potrivite, iar ea spuse încet:

— Trebuie să rişti puţin.

O privi uimit.

— Da.

Lucy înţelegea bine de ce uneori trebuia să-ţi asumi riscul de-a pierde. Pentru că altfel ai fi fost bîntuit de ceea ce nu ai făcut, de cărările pe care nu ai mers, de lucrurile pe care nu le-ai încercat.

Sam se ocupă de Renfield, apoi mai lucră la vie timp de o oră şi se întoarse la Lucy, care adormise pe

canapea. Rămase în prag, privind-o de sus în jos, încet. Avea ceva extraordinar, delicat, aproape de neatins. Ca o figură dintr-un tablou. Antiopa, sau poate Ofelia, visînd. Părul ei întunecat cădea în şuviţe lungi pe materialul verde al canapelei, iar pielea îi era albă ca nuferii ce înfloreau noaptea pe lac. În aerul de deasupra ei sclipeau fire invizibile de praf.

Pe Sam îl fascina combinaţia de vulnerabilitate şi forţă pe care o simţea în ea. Voia să-i ştie secretele, să cunoască lucrurile pe care o femeie nu le dezvăluie decît iubitului ei. Deşi nu mai simţise aşa ceva pentru nimeni, era hotărît să nu se atingă de ea chiar dacă ar fi fost nevoit să se folosească de tot autocontrolul de care era în stare.

Lucy se mişcă, se trezi şi căscă. Deschise ochii şi-l privi puţin nedumerită, cu genele grele umbrind adîncimile verzi ale ochilor ei.

— Visam, spuse cu o voce adormită.

Sam se apropie de ea şi îi atinse o şuviţă de păr, fiindcă nu putu să reziste.

— Ce visai?

— Eram aici şi cineva îmi arăta casa... Era ca pe vremuri.

— Eu eram cu tine?

— Nu. Eram cu un bărbat necunoscut.

Sam zîmbi şi îi dădu drumul şuviţei dintre degete.

— Nu ştiu dacă-mi place să te ştiu cu altul la mine acasă.

— Era un bărbat care a locuit aici demult. Avea hainele... demodate.

— Ți-a spuse ceva?

— Nu, dar m-a condus prin casă, care era diferită. Mai întunecată. Mobilierul era de epocă şi pereții erau acoperiți cu tapet. În camera asta avea dungi verzi, iar tavanul era vopsit şi în fiecare colț era pictată o pasăre.

Sam o privi agitat. Lucy nu avea de unde să ştie că atunci cînd el şi Alex scoseseră tavanul fals care era instalat în sufragerie, găsiseră sub el exact ce descria ea.

— Ce altceva ți-a mai arătat?

— Am urcat în podul de la etajul al treilea, cel cu tavanul înclinat şi cu ferestre de mansardă. Acolo se jucau copiii pe vremuri. Şi fereastra cu vitraliu de la etaj... Ți-am spus despre ea ieri, mai ştii?

— Cu copacul şi cu luna.

— Da, spuse Lucy convinsă. Era acolo. La fel cum am văzut-o ieri. Avea un model cu un copac fără frunze şi cu luna în spate. Era foarte frumos, dar nu se potrivea cu restul casei. Cu toate astea, am simțit că aparține acestui loc. Sam...

Făcu o grimasă de durere cînd se ridică mai sus pe perne.

— Îmi dai un creion şi nişte hîrtie?

— Uşor, spuse el încercînd să o ajute. Nu te mişca prea repede.

— Trebuie să desenez schiţa înainte s-o uit.

— Găsesc imediat ceva.

Sam se îndreptă spre un dulap în care ţinea materialele lui Holly pentru pictură, scoase cîteva creioane şi un bloc mic de desen, apoi întrebă:

— Astea sînt bune?

Lucy dădu din cap, întinzînd nerăbdătoare mîna spre ele. Timp de jumătate de oră, desenă. Cînd Sam îi aduse o tavă pe care pusese prînzul, ea îi arătă schiţa.

— Nu e gata încă, dar cam aşa arăta în vis.

Desenul era foarte frumos, cu trunchiul şi ramurile copacului întinse pe toată pagina, într-un model ca de dantelă neagră. Luna părea prinsă în strînsoarea crengilor din partea de sus.

— Şi copacul ar fi turnat din plumb? întrebă Sam.

Lucy dădu din cap că da. El îşi imagină vitraliul la fereastra din faţă a casei şi îl trecu un fior. Se potrivea perfect, nu încăpea îndoială. Conacul nu avea să fie complet fără acea fereastră.

— Cît ai cere, spuse încet, ca să faci vitraliul ăsta? Exact aşa cum l-ai văzut în vis.

— L-aş face gratis, spuse ea apăsat. După ce ai avut atîta grijă de mine...

Sam clătină din cap cu o mişcare hotărîtă.

— O să munceşti mult la aşa o lucrare. Modelul e complicat. Cît iei de obicei pentru ceva asemănător?

— Depinde de tipul de sticlă şi de cîte detalii e nevoie, de cîte straturi şi de cît sudez la ea. Asta fără costurile de montare, mai ales că ar fi nevoie să o izolez, pentru că e fereastră de exterior...

— Spune-mi aproximativ.

Lucy se încruntă puțin.

— Cam trei mii de dolari cu totul. Dar aş putea să mai reduc din costuri...

— Nu e nevoie. Merită să fie făcută cum trebuie.

Sam luă un şervețel şi i-l prinse de bluză, sub bărbie.

— Ce-ai zice să faci fereastra în ritmul tău, şi în schimb noi o să scădem chiria apartamentului din port? Aşa o să fie cinstit pentru toată lumea.

Lucy ezită, iar Sam zîmbi.

— Ştii că o să accepți, îi spuse. Ştii că fereastra trebuie să fie făcută. De tine.

Şaisprezece

În următoarele două zile, Sam o tratã pe Lucy ca pe o prietenă. Nu vorbea deloc despre lucruri personale şi cînd o atingea era atent şi impersonal. Înțelegînd că vrea să păstreze o distanță sigură, Lucy încercă să-i facă pe plac şi să se poarte la fel cu el.

Lui îi plăcea să muncească în vie, să atingă solul, să aibă grijă de viță, cu efort şi răbdare. Îi explica şi ei despre cum se cultivă strugurii, iar ea începuse să înțeleagă mai multe despre cît de sofisticat era procesul numit „terroir", care însemna alegerea soiului potrivit de strugure pentru o anume bucată de pămînt. Exista o diferență, îi explicase el, între a trata creşterea viei ca pe un proces tehnologic şi a comunica, a face un schimb cu pămîntul şi cu planta.

Alături de frații Nolan şi de nepoata lor, Lucy simțea iubirea şi apropierea dintre membrii unei familii adevărate. Ei trei aveau o rutină bine stabilită, mîncau şi se culcau la ore anumite, iar bunăstarea lui Holly era principala grijă a unchilor ei. Deşi Mark juca rolul de tată, Sam avea locul lui în inima fetiței. În fiecare zi, după ce se întorcea de la şcoală, ea îi povestea

despre activități, despre prietenii ei, despre ce se întîmplase în recreație. Îi povestea ce mîncaseră la prînz colegii ei, încercînd să-l convingă să o lase să mănînce şi ea lucruri mai puțin sănătoase. Pe Lucy o amuza şi o înduioşa răbdarea cu care Sam o asculta pe fetiță. Înțelese din felul în care vorbea Holly despre unchiul ei că el era spiritul aventurier din familia lor. Copilul îi povestise despre cum Sam o dusese să exploreze iazurile din False Bay, să se plimbe cu caiacul în vestul insulei şi să vadă balenele. Fusese ideea lui ca ei trei să construiască un fort din lemnul adus de apă, pe plaja Jackson. Îşi dăduseră unul altuia nume de piraţi, Căpitanul Scabie, Murdărică Fără Dinți şi Gertie Praf-de-Puşcă, şi fripseseră cîrnați deasupra unui foc de tabără.

În acea zi, Holly venise de la şcoală şi se oprise să se uite la televizor împreună cu Lucy. Sam urcase la etaj ca să curețe gunoiul lăsat în urmă de Alex, care renova podul. Lucy se sprijinea de spătarul canapelei, cu piciorul ridicat, mînca împreună cu fetița prăjiturele cu ovăz şi amîndouă beau suc de mere.

— Astea sînt speciale, spuse ea ridicînd paharul mic şi roşu cumpărat dintr-un anticariat. Culoarea asta se obține doar dacă adaugi clorură de aur în sticlă.

— De ce are picături de sticlă pe margine? întrebă Holly, uitîndu-se la paharul din mîna ei.

— Se numeşte model cu ținte, după cuiele cu care se prindeau înainte tălpile pantofilor.

Lucy zîmbi văzînd curiozitatea de pe chipul fetiței.

— Ştii cum îți dai seama dacă sticla este lucrată manual? Te uiți pe fundul paharului după un semn mic, acolo unde a intrat instrumentul sticlarului. Dacă nu-l găseşti, înseamnă că obiectul a fost turnat de o maşină.

— Tu ştii totul despre sticlă? întrebă Holly, făcînd-o pe Lucy să rîdă.

— Ştiu multe, dar învăț lucruri noi tot timpul.

— Pot să mă uit cum faci ceva din sticlă?

— Sigur. După ce mă fac bine, poți să vii în vizită la atelier, ca să facem împreună ceva. Poate un ornament micuț.

— Da, da, mi-ar plăcea! exclamă Holly.

— Putem să începem chiar acum. Primul pas e să desenăm un model. Ai creioane colorate şi o coală de hîrtie?

Holly aproape că zbură spre dulapul cu materiale, scoase ceva din el, apoi se grăbi înapoi la Lucy.

— Pot să desenez orice vreau?

— Orice vrei. S-ar putea să fie nevoie să-l simplificăm mai tîrziu, ca să fim sigure că bucățile de sticlă sînt de mărimea potrivită. Dar acum poți să faci ce vrei tu.

Holly îngenunche lîngă măsuța de cafea şi scoase un bloc de desen. Împinse la o parte, cu grijă, un terariu plin cu muşchi de copac, cu ferigă şi orhidee mici.

— Ai vrut mereu să lucrezi cu sticla? întrebă ea căutînd printre creioanele colorate.

— De cînd eram de vîrsta ta.

Cu blîndețe, Lucy îi scoase lui Holly şapca roz şi i-o puse cu cozorocul în spate, ca fetița să vadă mai bine ce făcea.

— Tu ce vrei să fii cînd o să te faci mare?

— Balerină sau îngrijitoare la grădina zoologică.

Lucy simți o mulțumire profundă privind-o pe Holly cum se concentrează la desen şi cum ține strîns, cu degețelele ei mici, creioanele colorate. Ce natural se exprimau copiii prin artă! Lui Lucy îi trecu prin cap că ar putea să facă un curs pentru copii, la ea în atelier. Oare exista vreo cale mai bună de a-şi aduce omagiul pentru sticlărie decît să o împartă cu copiii? Ar începe cu doar cîțiva elevi, ca să vadă cum merg lucrurile, apoi...

Visînd cu ochii deschişi, Lucy strînse în mînă paharul roşu, trecînd cu degetul mare peste modelul de pe margine. Deodată, degetele i se încinseră şi sticla începu să-şi schimbe forma în mîna ei. Surprinsă, ea încercă să pună paharul jos, dar în clipa următoare el dispăruse şi în palmă ținea o ființă

minusculă, care scoase un bîzîit şi zbură prin cameră. Holly ţipă şi sări pe canapea, făcînd-o pe Lucy să tresară de durere.

— Ce este?

Uimită, Lucy îşi puse mîna pe umărul fetiţei.

— Nu te speria, scumpa mea. E doar o... o pasăre colibri.

Nu i se mai întîmplase niciodată aşa ceva de faţă cu altcineva. Cum să-i explice fetiţei? Pasărea micuţă şi roşie se lovi de fereastra închisă, încercînd să scape. Ciocul şi oasele ei delicate se loveau de geam, scoţînd sunete uşor de auzit. Făcînd o grimasă din cauza efortului, Lucy se aplecă şi încercă să apuce marginea ferestrei, ca să o ridice.

— Holly, mă ajuţi puţin?

Încercară împreună să deschidă fereastra, dar nu reuşiră. Pasărea colibri zbura prin cameră, lovindu-se din cînd în cînd de geam. Holly ţipă din nou.

— Îl chem pe unchiul Sam.

— Aşteaptă, Holly...

Dar fetiţa dispăruse.

Ţipătul care se auzise de la parter îl făcu pe Sam să scape din mînă sacul cu resturi de material de construcţie. Fusese Holly. Se obişnuise într-atît cu vocea fetiţei încît putea să-şi dea seama cînd ţipetele erau de fericire, cînd erau de teamă şi cînd de furie.

— E ca şi cum aş şti limbajul delfinilor, îi spusese el odată lui Mark.

De data asta, copila era speriată. Oare i se întîmplase ceva lui Lucy? Sam se repezi în jos pe scări, coborînd cîte două trepte odată.

— Unchiule Sam! o auzi pe Holly strigînd.

Se întîlniră la baza scărilor, unde fetița sărea pe loc, agitată.

— Vino să ne ajuți!

— Ce s-a întîmplat? Te simți bine? Lucy...

O urmă în sufragerie, unde ceva îi bîzîi pe lîngă ureche. Ceva care semăna cu o albină, dar avea mărimea unei mingi de golf. Sam abia se abținu să o lovească, din reflex. Cînd vietatea se opri lîngă un perete, el văzu că era o pasăre colibri care ciripea şi dădea repede din aripi, în timp ce Lucy se chinuia să deschidă fereastra de pe canapea.

— Opreşte-te, spuse Sam scurt, ajungînd la ea din trei paşi. O să forțezi iar ligamentele.

— Se tot loveşte de pereți şi de ferestre, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Nu pot să deschid geamul ăsta...

— Din cauza aerului umed se umflă rama.

Sam deschise geamul suficient cît să poată ieşi pasărea miniaturală, dar ea zbură prin cameră şi se lovi din nou de perete. El se întrebă cum ar putea să o aducă spre fereastră fără să-i rănească aripile. Se agita atît încît ar fi putut să moară din cauza asta.

— Dă-mi şapca ta, Holly, spuse el, luîndu-i fetiței şapca de pe cap.

Pasărea colibri zbura pe loc, într-un colț al camerei, iar Sam o prinse cu grijă. Nepoțica lui scoase o exclamație de uimire. Atent, el prinse pasărea în palmă şi se îndreptă spre fereastra deschisă.

— A murit? întrebă Holly agitată, urcînd pe canapea lîngă Lucy.

Sam clătină din cap.

— Se odihneşte doar, şopti el.

Ele două îl priviră pe Sam cum întinde mîinile afară şi deschide palmele. Încet, pasărea începu să-şi revină. Inima ei, nu mai mare decît o sămînță de floarea soarelui, bătea foarte repede. După cîteva clipe, colibriul zbură din mîinile lui Sam şi dispăru în vie.

— Cum a intrat în casă? întrebă el uitîndu-se de la una la cealaltă. A lăsat cineva uşa deschisă?

Observă cu interes cum pe chipul lui Lucy se aşterne o expresie impasibilă.

— Nu! spuse Holly fericită. A făcut-o Lucy!

— Ce a făcut Lucy? întrebă Sam, văzînd cum femeia păleşte.

— A făcut pasărea, din paharul de suc! exclamă Holly. Era în mîna ei şi s-a transformat în colibri. Nu-i aşa, Lucy?

— Eu...

Agitată, Lucy îşi căuta cuvintele, deschizînd şi închizînd gura.

— Nu sînt sigură ce s-a întîmplat, reuşi să spună pînă la urmă.

— A zburat o pasăre din mîna ta, o ajută Holly. Şi a dispărut paharul de suc.

Fetița ridică paharul ei şi i-l întinse.

— Poate poți s-o faci din nou.

Lucy se feri.

— Mulțumesc, nu. Eu... Ține tu paharul ăla, Holly.

Era atît de roşie la față şi părea atît de vinovată şi de îngrijorată încît Sam începu să creadă că gîndul care-i trecuse lui prin minte mai devreme era adevărat. Lucy îi spusese că ea crede în magie, iar acum el ştia şi de ce. Chiar dacă ideea sfida logica, Sam ştia din experiență că adevărul nu era întotdeauna logic.

Se uită la ea, încercînd să-şi pună ordine în gînduri. În toată viața lui de adult, îşi păstrase emoțiile la fel de bine organizate cum îşi păstrează alții tacîmurile în sertarul de la bucătărie, cu lamele ascuțite ale cuțitelor bine puse deoparte. Dar cu ea, aşa ceva era imposibil. Nici Sam nu vorbise vreodată cu cineva despre puterile sale. I se păruse că n-avea rost. Dar, într-o neaşteptată întorsătură a sorții, acele puteri deveniseră o punte de legătură cu altcineva. Cu Lucy.

— Frumos truc, spuse încet, iar ea păli şi se uită în altă parte.

— Dar nu a fost un truc, protestă Holly. A fost real.

— Uneori, îi spuse Sam nepoatei sale, lucrurile reale par magice, iar magia pare reală.

— Da, dar...

— Holly, te rog, adu-i lui Lucy medicamentele de pe masa din bucătărie. Şi nişte apă.

— Bine.

Holly sări jos de pe canapea, făcînd-o pe Lucy să tresară de durere. Pe chipul ei se citeau neliniştea şi spaima. Ultimele cîteva minute o copleşiseră.

— O să-ți schimb pungile cu gheață în cîteva minute, spuse Sam.

Ea dădu din cap, îngrijorată.

— Mulțumesc.

El se aşeză pe jos, lîngă canapea. Nu îi ceru nici o explicație şi tăcu cîteva clipe, luînd-o de mînă. Îi întoarse palma şi-i mîngîie degetele subțiri şi albe pînă cînd ele se relaxară şi se curbară ca nişte petale. Lucy era palidă, cu excepția roşeții care încă îi colora pomeții şi puntea nasului.

— Orice a spus Holly, reuşi ea să rostească, nu e...

— Înțeleg, răspunse el.

— Da, dar nu vreau să crezi că...

— Lucy, uită-te la mine.

Aşteptă pînă cînd ea îl privi.

— Înțeleg.

Fata clătină din cap, uimită. Sam voia să-i explice mai bine şi, chiar dacă nu-i venea să creadă că face asta, întinse mîna spre terariul de pe măsuța de cafea. Orhideele mici, temperamentale cum sînt ele, începuseră să se ofilească. El îşi trecu palma peste vas, iar florile şi ferigile se ridicară spre atingerea lui, cu petalele redevenind de un alb curat şi cu frunzele revigorîndu-se.

Tăcută şi surprinsă, Lucy se uită de la terariu la Sam. El văzu uimirea din privirea ei, lacrimile necurse şi roşeața care o cuprinsese. O strînse de mînă.

— De cînd aveam zece ani, îi răspunse la întrebarea nerostită.

Se simțea expus şi inima îi bătea incomod de tare. Împărtăşise ceva mult prea personal, prea al lui, iar acum regreta, speriat. Se temea că va face şi va spune mai mult despre darul său, din dorința de a se apropia de Lucy.

— Eu aveam şapte ani, şopti ea zîmbind pierdut. Am transformat nişte sticlă spartă în licurici.

El o privi fascinat.

— Nu poți controla magia?

Ea clătină din cap.

— Am adus medicamentele, spuse Holly veselă, intrînd în sufragerie.

Adusese apă într-un pahar din plastic.

— Mulțumesc, murmură Lucy.

După ce luă tratamentul, îşi drese glasul şi spuse cu atenție:

— Holly, mă gîndeam să te rog să rămînă între noi întîmplarea cu pasărea colibri...

— Ştiam că nu trebuie să spun nimănui, o asigură fetița. Oamenii nu prea cred în magie, adăugă, clătinînd din cap cu regret şi ieşind din sufragerie.

— De ce un colibri? întrebă Sam.

Ea nu ştiu ce să răspundă, fiindcă i se părea dificil să pună în cuvinte ceva ce nu îndrăznise să spună nimănui pînă atunci.

— Nu sînt sigură. Nu ştiu ce înseamnă.

După o pauză, continuă:

— Poate este un semn care mă avertizează să nu rămîn pe loc? Să merg mai departe?

— Nativii de pe insulă spun că pasărea colibri apare în momente de durere şi regret.

— De ce?

Sam îi luă din mînă medicamentele şi acoperi recipientul, răspunzînd pe un ton neutru:

— Ei spun că înseamnă că totul o să fie bine.

— Holly, eşti un rechin corporatist, spuse Sam în acea seară, dîndu-i un teanc de bancnote de Monopoly nepoatei sale, care chicotea. Eu am ieşit din joc.

Mîncaseră toți patru lasagna şi salată la cină, apoi jucaseră jocuri de societate în sufragerie. Atmosfera fusese degajată şi nimeni nu se purtase ca şi cum s-ar fi întîmplat de curînd ceva neobişnuit.

— E bine să cumperi companiile de trenuri atunci cînd ai ocazia, spuse Holly.

— Şi acum îmi spui!

Sam o privi pe Lucy cu reproş.

— Credeam că, dacă te fac pe tine bancher, o să mă ajuți.

— Îmi pare rău, răspunse ea zîmbind larg. Eu joc după reguli. Cînd vine vorba despre bani, cifrele nu mint.

— Ceea ce ne spune nouă că nu ştii mai nimic despre bănci, îi spuse el.

— N-am terminat încă, protestă Holly, văzînd că Mark începe să strîngă piesele de joc. N-am bătut pe toată lumea.

— E timpul să mergi la culcare.

Holly oftă din tot sufletul.

— Cînd o să mă fac mare, n-o să mă mai culc niciodată.

— O să-ți vină să rîzi, spuse Sam, dar, cînd te faci mare, mersul la culcare devine momentul tău preferat din zi.

— Strîngem noi jocul, îi spuse Lucy lui Mark. Dacă vrei, poți s-o duci sus pe Holly.

Fetița se aplecă şi îl atinse pe Sam cu genele pe obraz, apoi ei doi îşi lipiră nasurile. Mark urcă împreună cu ea, iar Lucy şi Sam strînseră jocul, cu piesele şi bancnotele lui colorate.

— Este un copil tare simpatic, spuse Lucy.

— Am avut noroc, răspunse el. Vick a crescut-o frumos.

— La fel şi voi. Holly e fericită şi bine îngrijită.

Strînse un elastic în jurul unor bancnote şi i le aruncă lui Sam. El închise cutia şi îi zîmbi prietenește.

— Vrei un pahar de vin?

— Mi-ar plăcea.

— Hai să îl bem afară. A ieşit luna căpşunilor.

— Luna căpşunilor? De ce i se spune aşa?

— Este luna plină din iunie, momentul cînd se adună căpşunile. Credeam că ai auzit termenul de la tatăl tău.

— Am crescut auzind mulți termeni ştiințifici, dar nu şi pe cei amuzanți.

Lucy zîmbi şi adăugă:

— Am fost foarte dezamăgită cînd am aflat că praful de stele este doar mizerie cosmică. Eu îmi imaginam că străluceşte ca praful de zîne.

În cîteva minute Sam o duse în brațe afară, pe verandă, şi o aşeză într-un scaun din trestie, cu piciorul ridicat pe un taburet. După ce îi dădu un pahar de vin cu gust de fructe de pădure şi uşoară aromă de fum,

Sam se aşează pe un scaun de lîngă ea. Era o noapte senină. Se vedeau spațiile nesfîrşite dintre stele.

— Îmi place ideea asta, spuse Lucy, dîndu-şi seama că Sam turnase vinul în borcane mici de gem. Îmi amintesc că beam din ele cînd mergeam în vizită la bunici.

— În lumina ultimelor evenimente, spuse Sam, am decis să nu am încredere în tine şi să nu-ți mai dau pahare de calitate.

Zîmbi cînd îi văzu expresia. Ea se uită în altă parte şi îi căzu privirea pe una dintre încheietorile cu arici ale atelei, care nu stătea dreaptă. Se întinse spre ea, încercînd s-o aranjeze în aşa fel încît să fie potrivită perfect. Fără să spună nimic, Sam se aplecă să o ajute.

— Mulțumesc. Uneori mă deranjează cînd lucrurile nu sînt aliniate.

— Ştiu. Îți place să ai cusătura şosetei aşezată pe vîrfurile degetelor de la picioare şi nu suporți ca mîncărurile din farfurie să se atingă.

Lucy îi zîmbi jenată.

— Se vede aşa de bine că am tulburare obsesiv-compulsivă?

— Nu chiar.

— Ba da... Pe Kevin îl înnebuneam cu asta.

— Eu tolerez bine comportamentele rituale, spuse Sam. De fapt, ele sînt un avantaj evolutiv. De exemplu,

obiceiul cîinilor să se răsucească înainte să se aşeze la culcare se trage de la comportamentul strămoşilor lor, care voiau să se asigure că nu le-au intrat în culcuş şerpi sau alte vietăţi periculoase.

Lucy rîse.

— Eu nu ştiu care ar putea fi avantajul evolutiv al comportamentelor mele rituale. Nu fac decît să enerveze pe toată lumea.

— Dacă te-a ajutat să scapi de Kevin, eu spun că reprezintă un avantaj foarte clar.

Se sprijini de spătar, privind-o gînditor.

— El ştie? întrebă pînă la urmă.

Lucy ştia la ce se referea el, şi clătină din cap.

— Nimeni nu ştie.

— Doar eu şi Holly.

— N-am vrut să fac asta în faţa ei, spuse Lucy. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Uneori, cînd am o emoţie puternică, dacă sînt în preajma sticlei...

Lăsă cuvintele să dispară şi ridică stînjenită din umeri.

— Emoţiile sînt cele care declanşează totul, spuse el.

Era mai mult o afirmaţie decît o întrebare.

— Da. Mă uitam la Holly, care colora ceva, şi mă gîndeam că mi-ar plăcea să predau cursuri de artă

pentru copii, că aş putea să le arăt cum să lucreze cu sticla. Iar ideea mi-a dat speranţă şi m-a bucurat foarte mult.

— Sigur că da. Cînd eşti pasionat de ceva, nimic nu e mai plăcut decît să vorbeşti despre acel lucru.

Din acea după-amiază se schimbase ceva între ei. Era un sentiment plăcut, de siguranţă, pe care Lucy voia să-l savureze. Se bucura. Îl privi pe Sam.

— Şi pentru tine contează ceea ce simţi? Cînd faci ce faci, adică.

— Pentru mine este ca un fel de energie foarte subtilă. Şi nu o simt dacă nu sînt pe insulă. În California aproape că mă convinsesem că mi-am imaginat totul. Dar cînd m-am întors aici, energia era mai puternică decît înainte.

— Cît timp ai trăit în California?

— Cîţiva ani. Am lucrat ca asistent al unui viticultor.

— Erai singur? Adică... Aveai vreo iubită?

— O vreme am ieşit cu fiica proprietarului viei. Era frumoasă, inteligentă şi iubea viticultura la fel de mult ca mine.

Deveni introspectiv şi vorbi pe un ton nostalgic.

— Ea voia să se logodească, iar pe mine mă tenta ideea. Îmi plăcea familia ei, iubeam via... Ar fi fost simplu.

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— N-am vrut să mă folosesc de ea în felul ăsta. Şi ştiam că relaţia nu are şanse de reuşită.

— Cum ai fi putut să fii sigur? Cum poți să știi, dacă nu încerci?

— Am știut din momentul în care am vorbit despre o legătură permanentă. Ea era sigură că putem să ne căsătorim și în Vegas. Dar pentru mine ceea ce spunea ea suna ca și cum ai spune că, dacă arunci două role de hîrtie igienică și niște glazură pe o farfurie, s-ar putea să se transforme în tort de ciocolată.

Lucy nu se putu abține și rîse.

— Asta înseamnă doar că nu era femeia potrivită. Nu înseamnă că n-ai putea să ai o căsnicie fericită cu altcineva.

— Raportul dintre riscuri și beneficii nu mi s-a părut niciodată favorabil.

— Pentru că ai văzut doar fața urîtă a iubirii, atunci cînd erai mic.

— Da.

— Dar conform principiului echilibrului în univers, cineva, undeva, trăiește partea cea mai frumoasă a dragostei.

Sam se gîndi la asta și ridică borcanul cu vin într-un gest nepăsător.

— În cinstea celei mai frumoase părți din iubire! Oricare ar fi ea.

Ciocniră, apoi băură din borcanele de gem, iar Lucy se gîndi că, probabil, multe femei ar fi luat ca pe o provocare părerea lui despre căsătorie și ar fi sperat

să-l schimbe. Ea nu avea de gînd să facă o astfel de prostie. Chiar dacă nu era de acord cu el, avea de gînd să-i respecte dreptul la opinie.

Experiența o învățase că, dacă iubeai, trebuia să-l accepți pe celălalt așa cum era, știind că, deși e posibil să-i influențezi gustul pentru un anume tip de cravată, nu vei putea niciodată să-l schimbi în profunzime. Și, dacă aveai noroc, era posibil să întîlnești pe cineva care să nu încerce să te schimbe nici el pe tine. Aceea, se gîndi, era partea frumoasă a iubirii.

Şaptesprezece

— Ai o programare la doctor mai tîrziu, se auzi vocea lui Sam dinspre uşa de la baie. Dacă totul a mers bine, o să-ți dea un ghips ortopedic şi nişte cîrje.

— Mi-ar plăcea foarte mult să pot să merg, spuse Lucy cu ardoare, clătindu-se cu apă fierbinte. Şi sînt sigură că ție ți-ar plăcea să nu mai fie nevoie să mă duci peste tot în brațe.

— Ai dreptate. Nici nu ştiu de ce mi-ar plăcea să înfăşor în plastic o femeie pe jumătate dezbrăcată şi să o duc în brațe prin casă.

Lucy zîmbi şi opri duşul. Îşi scoase casca de baie cu Hello Kitty, pe care o împrumutase de la Holly, şi se înfăşură cu un prosop.

— Poți să intri.

Sam deschise uşa băii umede şi veni să o ajute. Era degajat şi practic, dar în acea dimineață nu reuşise încă să o privească în ochi.

Noaptea trecută stătuseră mult pe verandă şi reuşiseră să termine întreaga sticlă de vin. Astăzi, însă, era tăcut şi reținut. Probabil că obosise să o tot ajute. Lucy decise că, indiferent ce ar fi aflat la doctor,

va insista să i se dea cîrje. Trei zile de chin erau suficiente pentru Sam.

Se ridică, strîngînd prosopul la piept şi stînd într-un picior. Cu grijă, Sam o apucă de sub genunchi, o ridică şi o duse în dormitor. O aşeză pe marginea saltelei, cu picioarele atîrnînd, luă o foarfecă şi începu să taie folia de plastic cu care îi acoperise atela.

— Ai făcut atît de mult pentru mine, spuse Lucy încet. Sper ca, într-o zi...

— Nu e nevoie.

— Voiam doar să-ţi spun cît de mult...

— Ştiu. Eşti recunoscătoare. Nu trebuie să facem asta de fiecare dată cînd te ajut să ieşi de la duş.

Lucy clipi uimită din cauza tonului sec pe care îi vorbise Sam.

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama că politeţea te enervează.

— Nu este doar politeţe, spuse el terminînd de tăiat plasticul, cînd stai aici, pe pat, cu pielea udă, pe jumătate dezbrăcată şi te uiţi la mine cu ochii mari. Păstrează-ţi recunoştinţa pentru tine însăţi.

— De ce eşti atît de supărat? Eşti mahmur?

El o privi cu ironie.

— N-am cum să fiu mahmur după doar două pahare de vin.

— Eşti aşa din cauza mea, nu? Oricine s-ar simţi frustrat în locul tău. Îmi pare rău. Dar o să plec curînd şi...

— Lucy, spuse el abia păstrîndu-şi calmul. Nu-ți cere scuze. Nu mai încerca să înțelegi tot. Doar... Taci cîteva minute.

— Dar eu...

Se întrerupse cînd îi văzu expresia.

— Bine, tac.

Sam termină de scos folia de plastic şi se opri, cu ochii la o vînătaie de lîngă genunchiul ei. Desenă conturul petei întunecare, abia atingînd-o cu vîrfurile degetelor. Avea capul aplecat, aşa că Lucy nu-i putea vedea privirea. Dar el aşează palmele de-o parte şi de alta a picioarelor ei, pe saltea, şi strînse aşternutul. Îl străbătu un fior, iar dorința cîştigă lupta cu autocontrolul.

Lucy nu îndrăzni să spună nici un cuvînt. Se uită fix la părul şi la umerii lui. Îşi auzea bătăile inimii. Lumina i se juca printre şuvițele întunecate, iar atingerea buzelor lui era delicată şi fierbinte deasupra vînătăii. Ea tresări, surprinsă, iar el îi sărută interiorul coapsei şi strînse cuvertura în pumni. Lucy îşi ținu respirația, iar el se aplecă mai mult între pulpele ei, cu trupul apăsînd greu peste al ei. Încă un sărut, mai sus, acolo unde pielea era subțire şi sensibilă. Ei i se făcu frig şi cald în acelaşi timp, pe sub prosopul umed. Era copleşită de senzații.

Încet, el o atinse pe sub tivul prosopului, care alunecă la o parte. Se lipi mai mult de ea, mîngîindu-i

cu o mînă şoldurile şi abdomenul, apoi sărutînd locurile pe unde trecuse cu palma. Lucy se lăsă pe spate, slăbită. El dădu la o parte marginile prosopului şi simţi parfumul umed şi cald al pielii ei curate.

Aprinsă şi confuză, Lucy întoarse capul într-o parte şi închise ochii, ca să nu mai simtă decît plăcerea atingerii lui, pe care şi-o dorea atît de mult încît nimic altceva nu mai conta. Făcea dragoste cu ea, îşi folosea mîinile şi gura ca să o atragă într-un curent întunecat şi dulce al dorinţei. Nu mai simţise niciodată o plăcere ca aceea, care îi topea fiinţa şi o transforma în foc. Degetele lui o mîngîiară şi îi desfăcură carnea umedă. Lucy suspină cînd îi simţi respiraţia fierbinte şi gura sărutînd-o. O atinse cu limba, încet, apoi mai apăsat, ritmic, ademenitor şi minunat, pînă cînd tot trupul ei începu să pulseze şi să vibreze. Se ridică spre el neputincioasă cînd senzaţiile ajunseră de nesuportat.

Sunetul metalic al soneriei îi întrerupse. Lucy încremeni, speriată, dar Sam continuă să o sărute şi să o mîngîie, atît de absorbit de senzualitatea momentului încît nu auzi zgomotul. Dar soneria sună din nou, iar Lucy tresări şi-l împinse.

Sam înjură şi se desprinse de lîngă ea, apoi o acoperi cu prosopul şi respiră greu, pe jumătate sprijinit de saltea. Tremura din fiecare încheietură.

— Probabil că este vreunul dintre băieții mei, spuse încet.

— Te rog, poți să...

— Nu.

Se îndepărtă de pat şi intră în baie, iar ea auzi apa curgînd. Cînd ieşi, văzu că Lucy reuşise să se învelească. Sam o privi dur, hotărît.

— Mă întorc într-un minut.

Lucy îşi muşcă buzele, apoi întrebă:

— Eşti furios din cauză că ai făcut ce ai făcut, sau pentru că n-ai apucat să termini?

El o privi nemulțumit.

— Amîndouă, spuse, apoi ieşi.

În timp ce cobora, Sam îşi dădu seama că dorința pe care o simțea nu se compara cu emoțiile care îl copleşiseră. Furie, frustrare şi nelinişte. Fusese cît pe ce să se culce cu Lucy. Ştiuse că nu era bine ce făcea, dar continuase oricum. Şi ea de ce nu-l oprise? Dacă nu reuşea să se controleze, avea să facă o greşeală gravă.

Ajunse la uşa de la intrare şi o deschise. În față aştepta Alice, sora lui Lucy. El o privi uimit, nevenindu-i să creadă. Un moment se gîndi cum ar fi fost s-o gonească de pe veranda lui.

Alice îl privi cu răceală. Era încălțată cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte şi incomode. Ochii ei căprui

deschis, mari, erau conturați cu creion purpuriu strălucitor, şocant pe chipul îngust. Avea buzele creionate şi rujate cu siclam. Chiar şi în cele mai bune condiții, Sam ar fi găsit-o enervantă. Dar pentru că tocmai fusese luat din patul lui Lucy, iar trupul îl îndemna hotărît să se întoarcă şi să termine ce începuse, îi era imposibil să se poarte civilizat.

— Nu ne place să primim oaspeți neanunțați, spuse.

— Am venit s-o văd pe sora mea.

— Se simte bine.

— Mi-ar plăcea să văd cu ochii mei.

— Se odihneşte, spuse Sam punînd o mînă pe tocul uşii ca să o împiedice să intre.

— Nu plec pînă nu-i spui că sînt aici.

— Lucy are o lovitură la cap, spuse Sam.

Apoi adăugă cu dispreț:

— Nu suportă să fie supărată.

Gura lui Alice se strînse într-o linie subțire.

— Crezi că i-aş face rău?

— I-ai făcut deja, spuse el pe un ton egal. Nu ar trebui să fie greu să-ți dai seama că, dacă te muți cu fostul ei iubit, înseamnă că n-ai ce căuta în preajma ei.

— Nu e căderea ta să mă judeci pe mine sau alegerile mele.

Era adevărat. Dar luînd în considerare că aventura ei cu Kevin dusese la un şir de evenimente

care se terminaseră cu şederea lui Lucy la el acasă, Sam se gîndi că are dreptul la o opinie.

— Cît timp se află sub acoperişul meu, spuse el, este în grija mea. Iar alegerile tale n-au fost aşa de grozave pentru ea.

— Nu plec pînă nu-i vorbesc.

Alice ridică tonul şi strigă peste umărul lui:

— Lucy? Mă auzi? Lucy!

— Nu-mi pasă nici dacă stai aici şi strigi toată ziua...

Sam se opri cînd o auzi pe Lucy chemîndu-l. Se uită urît la Alice şi spuse:

— Mă duc să văd ce face. Stai acolo.

— Pot să aştept înăuntru? îndrăzni ea să întrebe.

— Nu, spuse Sam, apoi îi închise uşa în nas.

Cît lipsise el, Lucy reuşise să îmbrace o pereche de pantaloni scurți şi un tricou. Auzise destul ca să-şi dea seama că venise Alice şi că lui Sam nu-i plăcea asta. Încă agitată, nu se putea decide dacă se bucură sau nu de ceea ce tocmai se întîmplase între ei. Era mai mult uimită de reacția pe care o avusese la atingerea lui, de plăcerea fierbinte care îi şterse orice gînd.

Cînd se apropie Sam, Lucy simți cum roşeşte din cap pînă-n picioare. El o privi şi se încruntă.

— Cum ai ajuns la hainele alea? întrebă. Le-am lăsat pe dulap.

— Nu am călcat pe picior, spuse Lucy. Am păşit şi am sărit, erau aproape, şi după aia...

— Fir-ar să fie, Lucy. Dacă mai pui piciorul jos, o să...

Se opri, gîndindu-se cu ce să o amenințe.

— O să mă trimiți nemîncată la culcare? sugeră ea pe un ton serios. O să-mi iei mobilul?

— Ce-ai zice de o bătaie la fund?

Dar ea văzuse îngrijorarea din privirea lui şi ştia că nu este doar nervos. Îndrăzni să-i zîmbească timid.

— Holly mi-a spus că nu crezi în bătaie ca metodă de educație.

Sam o privi fix, dar umerii i se relaxară şi colțurile gurii se detensionară.

— S-ar putea să fac o excepție în cazul tău.

Ea continuă să zîmbească.

— Iar flirtezi cu mine.

— Nu, eu...

Se auzi din nou soneria.

— Iisuse, spuse Sam încet.

— Probabil că ar trebui să vorbesc cu ea, spuse Lucy cu părere de rău. Mă duci jos, te rog?

— De ce ai vrea să treci prin aşa ceva?

— Nu pot să o evit la nesfîrşit. Vine şi mama peste două zile. S-ar bucura dacă măcar ne-am vorbi.

— E prea curînd.

— Şi eu cred acelaşi lucru, recunoscu Lucy. Dar a venit pînă aici, aşa că pot foarte bine să termin odată cu ea.

Sam ezită, apoi se aplecă şi o luă în braţe. Atingerea lui o făcu să tresară, ca şi cum între ei s-ar fi scurs curent electric. Încercă să-şi ascundă reacţia, concentrîndu-se să respire normal. Dar cînd îl prinse pe după umerii, văzu că el roşise şi înţelese că nu doar ea era tulburată.

— Mulţumesc, îi spuse cînd el se întoarse într-o parte, ca să o treacă pragul. Ştiu că ai prefera s-o dai afară.

— S-ar putea s-o dau afară oricum, răspunse el îndreptîndu-se spre scară. Sînt cu ochii pe tine. La primul semn că a greşit, o scot pe poartă.

Lucy se încruntă.

— Nu vreau să stai de pază cît vorbim.

— Nu o să stau de pază. Dar o să fiu aproape, în caz că ai nevoie de susţinere.

— N-o să am nevoie.

— Lucy, ştii ce înseamnă o lovitură la cap?

— Da.

Sam continuă să vorbească de parcă n-ar fi auzit-o:

— Atunci cînd te loveşti tare la cap, creierul atinge craniul şi mulţi neuroni mor. Aşa ceva poate să

cauzeze probleme cu somnul, depresie, pierderi de memorie. Şi toate astea se pot agrava dacă faci vreun efort.

Se opri puțin, apoi adăugă iritat.

— Asta include sexul.

— Ți-a spus doctorul?

— Nu era nevoie să-mi spună.

— Nu cred că sexul ar putea să-mi agraveze starea, spuse Lucy. Doar dacă nu o facem cu capul în jos, pe trambulină.

Deşi intenționase să-l facă să rîdă, Sam nu era într-o dispoziție prea bună.

— Nu facem nimic, în nici o poziție, spuse vehement.

O aşează pe canapea, cu piciorul mai sus, iar Renfield se ridică de pe preşul lui din colț. Se apropie de ei şontîc, cu gura deschisă. Lucy îl mîngîie, iar Sam se duse s-o aducă pe Alice. O conduse direct în sufragerie, fără altă introducere.

Deşi Lucy era cea bandajată şi cu piciorul în atele, Alice părea mai vulnerabilă decît ea. Machiajul exagerat, expresia crispată şi mişcările chinuite din cauza tocurilor o făceau să pară nesigură şi rănită.

— Bună, spuse Alice.

— Bună, răspunse Lucy, forțîndu-se să zîmbească. Ia loc.

O privi cum se aşează cu grijă într-un fotoliu din apropiere. Povestea lor era prezentă în cameră alături de ele. Relația cu Alice fusese cea mai frustrantă din viața ei, aşa plină de competiție, gelozie, vină şi resentimente cum era. Crescuseră luptîndu-se pentru atenția limitată a părinților lor. Deşi Lucy sperase mereu ca diferențele dintre ele să se atenueze pe măsură ce creşteau, acum situația era mai gravă decît oricînd înainte. Observă că Alice se uita la cățel, aşa că spuse:

— El e Renfield.

Buldogul scoase un sunet şi se uită la Lucy, cu un firişor de salivă curgîndu-i din bot.

— Are ceva? întrebă Alice.

— Mi-ar fi mai uşor să-ți spun ce nu are, rosti Sam.

Apoi se uită la Lucy şi adăugă:

— Ai zece minute. După aceea, sora ta trebuie să plece. Trebuie să te odihneşti.

— Bine, spuse ea zîmbind amabil.

Alice îl privi cum iese, ofensată.

— De ce se poartă aşa de nepoliticos?

— Încearcă să aibă grijă de mine, spuse Lucy încet.

— Ce i-ai spus despre mine?

— Mai nimic.

— Sînt sigură că i-ai spus cum te-a părăsit Kevin şi cum crezi că eu...

— De fapt, nu eşti tu principalul subiect de discuție aici, o întrerupse Lucy, pe un ton mai tăios decît intenționase.

Alice închise gura, supărată. După un moment de tăcere, sora ei întrebă:

— Te-a trimis mama să vezi cum mă simt?

— Nu. A fost ideea mea. Țin la tine, Lucy. Nu mă port mereu cum ai vrea tu, dar sînt sora ta.

Lucy se stăpîni să-i răspundă acid. Îşi dădu seama că se încordase, aşa că încercă să se destindă. O trecură fiori.

De ce Dumnezeu venise Alice? Voia să creadă că sora ei era îngrijorată sau că măcar simțea ceva pentru ea, dar aparent era nevoie de mai mult decît o legătură de sînge ca să se restabilească legătura dintre ele. Pentru că adevărul nefericit era că, dacă n-ar fi fost surori, Lucy n-ar fi vrut să aibă de-a face cu cineva ca Alice.

— Cum vă mai merge, ție şi lui Kevin? întrebă ea. Încă mai vreți să vă căsătoriți?

— Da. Mama şi tata vin mîine ca să discutăm.

— Deci s-au decis să plătească ei?

— Cred că da.

— Aşa mă gîndeam că o să facă, spuse Lucy cu tristețe, înainte să se poată opri.

Orice ar fi spus, părinții ei nu erau în stare să-i ceară socoteală lui Alice pentru nimic din tot ce făcea.

— Nu crezi că ar trebui? întrebă aceasta.

— Tu crezi că ar trebui? răspunse Lucy.

— Sigur că da. Sînt fiica lor, spuse ea cu o privire dură. Trebuie să înțelegi ceva, Lucy. Eu n-am intenționat să te fac să suferi. Şi nici Kevin. N-a fost vorba despre tine. Tu ai fost doar...

— O pierdere colaterală?

— Poți să-i spui şi aşa.

— Nici unul dintre voi nu s-a gîndit mai departe de ce vă doreați în acel moment.

— Aşa e dragostea, răspunse Alice fără urmă de remuşcare.

— Chiar aşa?

Lucy îşi strînse brațele la piept şi se ghemui mai mult în canapea.

— Şi te-ai gîndit vreo clipă, atunci cînd Kevin a decis că vrea să se despartă de mine, că, poate, tu ai fost o cale uşoară ca el să facă asta?

— Nu, spuse Alice, am avut incredibila îndrăzneală să mă gîndesc că s-a îndrăgostit de mine, oricît de greu ar fi de crezut că cineva m-ar putea prefera în locul tău.

Lucy ridică mîna şi încercă să-şi stăpînească furia. Aveau să se certe şi ea ştia că nu poate să suporte asta. Era atît de supărată doar s-o vadă pe Alice că începuse s-o doară capul.

— Hai să nu discutăm despre asta. Mai bine să vedem ce putem să facem de aici înainte.

— Ce ar fi de discutat? Eu mă mărit. Noi toți ne vedem de viață şi aşa ar trebui să faci şi tu.

— Situația este mai complicată, spuse Lucy. Nu sîntem într-un scenariu de serial, unde oamenii uită trecutul şi totul se termină cu bine.

O văzu pe Alice crispîndu-se şi îşi aminti, prea tîrziu, că sora ei îşi pierduse slujba din echipa de scenarişti.

— Scuze, spuse. N-am vrut să-ți amintesc.

— Nu-i nimic, spuse Alice supărată.

Tăcură amîndouă.

— Îți cauți de lucru? îndrăzni Lucy să întrebe.

— Asta mă priveşte pe mine. Nu trebuie să-ți faci tu griji din cauza mea.

— Nu îmi fac griji, doar că...

Lucy răsuflă greu, frustrată.

— Discuțiile cu tine sînt teren minat.

— Nu totul se întîmplă din cauza mea. N-am ce să fac dacă el m-a vrut mai mult pe mine. Oricum voia să te părăsească. Aveam de ales? N-am vrut decît să fiu fericită.

Oare Alice chiar nu înțelegea de ce era greşit să încerci să fii fericită construind pe nefericirea altcuiva? Şi oare avea alte scopuri în afară de asta? Ironic, Alice nu păruse niciodată mai puțin fericită decît părea chiar

atunci. Din păcate, fericirea nu este o destinație, ci ceva ce simți pe parcurs. Iar ceea ce făcea Alice acum, încercarea ei de a se agăța de orice o făcea să simtă puțină plăcere, lăsînd la o parte orice scrupul, doar ca să obțină orice dorea... Era, practic, o garanție că va ajunge să fie nefericită. Dar Lucy nu spuse decît:

— Şi eu vreau să fii fericită.

Alice scoase un pufnit neîncrezător, iar Lucy nu se supără pe ea, fiindcă ştia că sora ei nu înțelesese ce voia ea să spună. Ceasul de deasupra şemineului măsură o jumătate de minut înainte ca Alice să vorbească din nou.

— O să te invit la nuntă. Depinde de tine dacă vii sau nu. Dacă vrei sau nu să ai o relație cu mine depinde tot de tine. Mi-ar plăcea ca lucrurile să revină la normal. Îmi pare rău pentru tot ce ți s-a întîmplat, dar nu e vina mea şi n-am de gînd să trăiesc tot restul vieții plătind pentru asta.

Acela era motivul pentru care venise sora ei, înțelese Lucy. Alice se ridică.

— Trebuie să plec. Să ştii că mama şi tata vor să-l cunoască pe Sam. Vor să ieşiți la cină mîine seară sau să comandați ceva aici.

— Minunat, spuse Lucy obosită. Lui Sam o să-i placă mult ideea.

Îşi sprijini capul pe spătarul canapelei şi întrebă:

— Vrei să te conducă? Pot să-l chem.

— Nu te obosi, spuse Alice, îndepărtîndu-se, cu tocurile făcînd zgomot pe podea.

Lucy rămase nemişcată şi tăcută cîteva minute. Încet, începu să-şi dea seama că Sam era alături de ea şi avea o expresie impenetrabilă pe chip.

— Cît ai auzit? îl întrebă cu tristeţe.

— Destul ca să-mi dau seama cît este de narcisistă.

— Nu-i fericită, spuse Lucy încet.

— A primit ce-şi dorea.

— Aşa se întîmplă întotdeauna. Dar asta nu o mulţumeşte niciodată.

Oftînd, Lucy îşi frecă ceafa care o durea.

— Mîine vin ai mei.

— Am auzit.

— Nu trebuie să iei cina cu noi. Pot să mă ia şi să mergem undeva, ca să ai şi tu parte în sfîrşit de puţină intimitate.

— Merg cu voi. Vreau să merg.

— Despre mine nu pot să spun acelaşi lucru. Sînt sigură că o să insiste să mă împac cu Alice şi să merg la nuntă. Dacă merg, o să fie îngrozitor. Dacă nu merg, o să pară că sînt sora mai bătrînă, înăcrită şi geloasă. Ca de obicei, n-am cum să cîştig în familia mea. Doar Alice cîştigă.

— Nu o să fie aşa la nesfîrşit, spuse Sam. Nu dacă asta înseamnă să se mărite cu Pearson. Ar fi o pereche foarte nepotrivită.

— Sînt de acord.

Lucy îşi sprijini din nou capul pe spătar, uitîndu-se la Sam. Zîmbi cu tristeţe.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Doar aşa pot să uit de Alice, de Kevin şi de părinţii mei.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă Sam încet.

Lucy îl privi în ochi şi se gîndi că, în planurile ei frumos organizate, Sam Nolan nu se potrivea deloc. Era o complicaţie la care nu se aşteptase, dar, în ciuda defectelor pe care el însuşi le recunoştea, era un bărbat sincer şi bun. Dumnezeu ştia că aceia ca el fuseseră puţini în viaţa ei. Din păcate, omul nu avea intenţia să se însoare vreodată şi îi spusese clar.

În loc să se gîndească la tot ce nu putea avea de la el, poate că ar fi făcut bine să descopere ce putea avea. Nu mai fusese niciodată cu un bărbat cu care să fie prietenă şi a cărui companie să-i placă, dar fără să simtă nimic pentru el şi de la care să nu-şi dorească mai mult. Oare putea să facă asta? Şi ce ar avea de cîştigat? Poate ocazia să se simtă vie şi să uite de tot, să se distreze înainte să-şi continue viaţa.

Lucy îl privi hotărîtă. Întrebase cu ce poate să o ajute, iar ea ştia deja răspunsul.

— Culcă-te cu mine, îi spuse.

Optsprezece

Sam o privi atît de mult timp, atît de nedumerit, încît Lucy începu să se simtă jignită.

— Arăți de parcă ai fi înghițit pastilele lui Renfield, îi spuse.

Uitîndu-se în altă parte, Sam îşi trecu mîna prin păr, ridicînd cîteva şuvițe fără să vrea. Începu să se plimbe prin cameră, agitat.

— Nu-i momentul să glumeşti despre aşa ceva.

— Despre tratamentul cîinelui?

— Despre sex, spuse el de parcă ar fi fost o blasfemie.

— Nu glumeam.

— Nu pot să mă culc cu tine.

— De ce nu?

— Ştii care sînt motivele.

— Motivele acelea nu se aplică în situația asta, spuse ea convinsă. Pentru că m-am gîndit şi... Te rog să stai pe loc. Nu vrei să vii lîngă mine?

Temător, Sam se apropie şi se aşează pe măsuța de cafea, cu fața la ea. Îşi puse brațele pe genunchi şi o privi în ochi.

— Ştiu care sînt regulile tale, spuse Lucy. Fără implicare. Fără gelozie. Nu există nici un viitor. Facem doar schimb de fluide corporale, nu şi de emoţii.

— Da, răspunse el. Astea sînt regulile. Şi n-am de gînd să fac nimic din toate astea cu tine.

Lucy se încruntă.

— Nu demult mi-ai spus că, dacă vreau să fac sex ca să mă răzbun pe Kevin, te culci tu cu mine.

— N-aveam de gînd să fac ce-am spus. Nu eşti genul de femeie care să poată fi într-o astfel de relaţie.

— Ba sînt.

— Nu eşti, Lucy.

Sam se ridică şi începu să se plimbe iar, agitat.

— La început o să-mi spui că nu te deranjează doar să facem sex. Dar asta n-o să dureze mult.

— Şi dacă îţi promit că nu o să mă implic?

— Oricum o să te implici.

— De ce eşti atît de sigur?

— Pentru că genul meu de relaţie funcţionează doar atunci cînd amîndoi partenerii sînt la fel de superficiali. Eu mă descurc de minune să fiu superficial, dar tu ai dezechilibra totul.

— Sam. Am avut ghinion în relaţii. Crede-mă că pot să trăiesc bine mersi fără oricare bărbat, inclusiv fără tine. Dar în dimineaţa asta, cînd am fost sus, amîndoi... Nu m-am mai simţit de mult atît de bine. Şi dacă sînt dispusă să încerc o relaţie în termenii tăi, nu văd de ce te-ai opune.

Sam se oprise în mijlocul camerei. O privi iritat şi nedumerit, pentru că rămăsese fără argumente.

— Nu, spuse pînă la urmă.

Ea ridică sprîncenele.

— Refuzi categoric sau o să te mai gîndeşti?

— Foarte categoric.

— Dar vrei să iei cina cu ai mei mîine seară?

— Da, asta pot să fac.

Lucy clătină din cap, nedumerită.

— Vrei să ieşi în oraş cu părinții mei, dar nu vrei să te culci cu mine?

— Omul trebuie să mai şi mănînce, răspunse el.

— Regula urcatului cu cîrje e simplă, îi spuse Sam mai tîrziu.

Era în spatele ei şi se îndreptau spre treptele din fața casei.

— Sus cu cel bun, jos cu cel beteag. Cînd urci, calci mai întîi cu piciorul sănătos. Cînd cobori, calci cu piciorul lovit şi te sprijini în cîrje.

Se întorceau de la doctor, unde Lucy primise ghipsul ortopedic. Nu mai folosise niciodată cîrje şi descoperea că sînt mai greu de manevrat decît îşi imaginase.

— Încearcă să nu calci pe piciorul lovit, îi spuse Sam, privind-o cum înaintează pe alee. Mută-l înainte şi sari pe piciorul sănătos.

— Cum de ştii atîtea despre asta? întrebă Lucy răsuflînd greu din cauza efortului.

— Mi-am fracturat o gleznă la şaisprezece ani. M-am lovit în timp ce făceam sport.

— Fotbal?

— Priveam păsări.

Lucy chicoti.

— Privitul păsărilor nu e sport.

— Eram la zece metri înălțime, într-un brad, încercînd să văd o alca atlantică, specie pe cale de dispariție, care îşi face cuib în pădurile bătrîne. Normal că mă urcasem fără coardă de susținere. Am văzut un pui şi m-am bucurat atît încît am alunecat, am căzut şi m-am lovit de fiecare ramură pînă am ajuns jos.

— Săracul de tine, spuse Lucy. Dar pun pariu că ți s-a părut că a meritat.

— Sigur că a meritat.

O privi cum sare într-un picior, înainte, spre uşă.

— Te duc eu restul drumului. Poți să exersezi şi mai tîrziu.

— Nu. Pot să urc. Mă bucur că am voie să mă mişc. Înseamnă că mîine pot să mă duc la atelier.

— Mîine sau poimîine, spuse Sam. Nu forța nota, ca să nu-ți oboseşti piciorul.

Lucy zîmbi nedumerită. Îi era greu să-i înțeleagă starea de spirit. De cînd îi făcuse propunerea, el începuse iar s-o trateze prietenește, impersonal, aşa

cum făcuse în primele două zile. Existau, totuşi, diferenţe. Uneori îl surprindea privind-o cu grijă şi cu un aer de intimitate. Ştia că se gîndeşte la ce se întîmplase între ei de dimineaţă. Şi se gîndea la cum susţinuse ea că poate să aibă o relaţie fără să se implice prea mult. Lucy era sigură că, deşi n-o crezuse, lui Sam i-ar fi plăcut să se poată.

Cînd reuşi să ajungă în casă, transpirase, dar era triumfătoare. Merse cu Sam în bucătărie, unde Holly mînca gustarea de după orele de şcoală, iar Mark stătea pe podea alături de Renfield.

— Mergi pe picioarele tale, spuse el uitîndu-se la ea şi zîmbindu-i. Felicitări.

— Mulţumesc, răspunse ea rîzînd. Mă bucur că pot să mă mişc din nou.

— Lucy! strigă Holly, venind lîngă ea ca să-i admire cîrjele. Sînt super! Pot să le încerc şi eu?

— Nu sînt jucării, scumpo, spuse Sam, aplecîndu-se să o sărute.

O ajută pe Lucy să se aşeze pe un scaun de la masă şi sprijini cîrjele lîngă ea, apoi se uită la Mark, care îl ţinea pe Renfield şi încerca să-i deschidă gura. Purta o pereche de mănuşi pentru grădinărit.

— Ce-i faci cîinelui?

— Încerc să-i dau a treia pastilă din medicamentul pentru epilepsie.

— Nu trebuie să ia decît una pe zi.

— Vreau să spun că sînt la a treia încercare.

Mark se uită urît la buldogul încăpățînat.

— Pe prima a mestecat-o şi mi-a strănutat-o în nas, făcută praf. A doua oară i-am pus o linguriță între fălci şi i-am îndesat pastila pe gît. A reuşit să o scuipe, dar a înghițit linguriţa.

— N-a mîncat-o, spuse Holly. A tuşit şi a scos-o afară.

Clătinînd din cap, Sam luă o bucată de caşcaval din frigider şi i-o întinse lui Mark.

— Bagă aici pastila.

— Are intoleranță la lactoză, spuse Mark. O să aibă gaze.

— Ai încredere în mine că nimeni n-o să sesizeze vreo diferență, răspunse Sam.

Sceptic, Mark împinse capsula în cubuleţul de caşcaval, pe care i-l oferi apoi lui Renfield. Buldogul mîncă bucățica şi ieşi din bucătărie fericit.

— Ghici ce! spuse Holly aplecîndu-se să-i inspecteze lui Lucy ghipsul. Tata se însoară cu Maggie peste două luni. Şi eu o să merg cu ei în luna de miere!

— Ați stabilit data nunții? întrebă Sam.

— La mijlocul lui august.

Mark se duse la chiuvetă ca să se spele pe mîini.

— Maggie vrea să ne căsătorim pe feribot.

— Glumeşti! exclamă Sam.

— Deloc, spuse Mark ştergîndu-se pe mîini.

Se întoarse spre Lucy şi îi spuse:

— Am curtat-o pe feribotul care leagă Washington-ul de insulă. Maggie a fost nevoită să mă suporte multă vreme înainte să-şi dea seama cît de grozav sînt.

— Cred că a fost o călătorie foarte lungă, spuse Sam, ferindu-se cînd Mark dădu să-l înghiontească.

Rîzînd, adăugă:

— Nu-mi vine să cred că vă lasă să organizaţi nunta într-o cadă ca aia.

— Nu sîntem primii care fac asta. Însă ceremonia nu o să aibă loc pe feribotul activ. Există unul vechi pe lacul Union, iar de pe el se văd oraşul şi turnul observatorului.

— Ce romantic! spuse Lucy.

— Eu o să fiu domnişoară de onoare, ţipă Holly, iar unchiul Sam o să fie cavaler.

— O să fiu? întrebă acesta.

— Cine altcineva are suficient material pentru discursul de la cina festivă? întrebă Mark, zîmbindu-i larg fratelui său. Vrei să fii cavalerul meu, Sam? După tot ce-am trăit împreună, nimeni nu se compară cu tine. Plus că-mi eşti aproape simpatic.

— Accept, spuse Sam. Dar numai dacă îmi promiţi că iei cîinele cu tine cînd te muţi.

— S-a făcut.

Se îmbrăţişară scurt.

Se apropia seara, iar Mark şi Holly plecară s-o aducă pe Maggie de la serviciu şi să meargă toţi trei la cină.

— Distracţie plăcută, le ură Mark cînd ieşea, cu Holly de mînă, pe uşa de la intrare. Să nu ne aşteptaţi treji, că stăm pînă tîrziu.

— Petrecere! strigă Holly.

Lucy şi Sam rămaseră singuri. El continuă să se uite în direcţia în care dispăruse fratele său, pierdut în gînduri. Apoi o privi pe Lucy şi expresia i se schimbă, iar tăcerea deveni electrică. Aşezată pe un scaun, la masă, ea îl întrebă pe un ton prietenos:

— Ce avem la cină?

— Friptură, cartofi şi salată.

— Sună foarte bine. Lasă-mă să te ajut. Pot să tai eu legumele pentru salată?

Sam îi aduse un tocător, un cuţit mare şi legumele proaspete. Lucy tăie castraveţii şi ardeii graşi, iar Sam deschise o sticlă de vin şi turnă în două pahare.

— Nu mai ai borcane de gem? întrebă Lucy în glumă, cu dor prefăcut.

Sam îi dădu un pahar cu picior, din cristal, plin cu un *Cabernet* întunecat şi strălucitor.

— Nu şi pentru vinul ăsta.

Ciocniră, iar el spuse:

— În cinstea lui Mark şi a lui Maggie.

— Crezi că Alex o să se supere pentru că tu eşti cavalerul de onoare? întrebă ea.

— Deloc. Ei doi nu prea se înțeleg.

— Din cauza diferenței de vîrstă?

— Poate că şi din cauza asta. Dar cred că e vorba mai mult despre personalitatea fiecăruia. Mark e fratele mai mare tipic. Atunci cînd îl îngrijorează ceva, devine dominator şi sufocant, lucru care îl înnebuneşte pe Alex.

— Ce le spui cînd se ceartă?

— Adică în rarele ocazii cînd nu fug din calea lor? spuse Sam pe un ton sec. Îi spun lui Mark că n-o să-l schimbe pe Alex şi că n-o să-l convingă să nu mai bea, că asta depinde doar de el. Şi i-am spus lui Alex la un moment dat că o să-l duc cu forța la dezalcoolizare, şi nu la o clinică dintr-acelea la care merg vedetele, ci la una cu gard electric, unde stai în cameră cu un bărbat înspăimîntător şi-ți cureți singur toaleta.

— Crezi că o să se ajungă vreodată la aşa ceva? Să-l convingi să ceară ajutor de undeva?

Sam clătină din cap.

— Cred că Alex o să se descurce destul de bine încît să reuşească să evite asta.

Studie paharul, răsucind lichidul roşu închis.

— Nu vrea să recunoască, dar e furios pe toată lumea pentru că familia noastră a fost atît de disfuncțională.

— Tu nu eşti la fel, spuse Lucy încet. Nu eşti furios pe lume, adică.

Sam ridică din umeri, gînditor.

— Eu am avut o viaţă ceva mai uşoară. La cîteva case distanţă de noi locuia un cuplu de bătrîni. Ei au fost scăparea mea. Nu aveau copii şi eu mă duceam des pe la ei, spuse, zîmbindu-i amintirii. Fred mă lăsa să desfac ceasul cu alarmă şi să-l fac la loc sau îmi arăta cum să înlocuiesc ţevile de la chiuveta din bucătărie. Mary era profesoară. Îmi dădea să citesc şi mă ajuta uneori la teme.

— Mai trăieşte vreunul dintre ei?

— Nu. Au murit amîndoi. Mary mi-a lăsat nişte bani, pe care i-am folosit ca să plătesc avansul pentru casa asta. Îi plăcea ideea să am o vie. Şi ea făcea vin de afine într-o damigeană. Era o licoare al naibii de dulce.

Sam tăcu. Avea privirea încărcată de amintiri. Lucy înţelese că el încerca să i se explice ei şi că nu-i era uşor, fiindcă nu obişnuia să se scuze pentru cine este. Dar, pe undeva, voia ca ea să înţeleagă ce rămăsese în el după implozia amară a relaţiei dintre părinţii lui.

— Cînd am împlinit doisprezece ani, spuse Sam după o vreme, am venit acasă de la şcoală, iar Vick plecase undeva cu Alex şi Mark dispăruse. Mama era leşinată pe canapea. Tata bea ceva direct dintr-o sticlă.

Spre seară mi s-a făcut foame, dar n-aveam nimic de mîncare. M-am dus să-l caut pe tata, şi l-am găsit în maşină, pe alee, ţipînd ceva despre cum vrea să se sinucidă. Aşa că m-am dus la Fred şi la Mary, unde am rămas vreo trei zile.

— Cred că ei doi au fost importanţi pentru tine.

— Mi-au salvat viaţa.

— Le-ai spus-o vreodată?

— Nu. Ştiau şi ei.

Revenind în prezent, Sam îi aruncă o privire precaută lui Lucy. Îi spusese mai mult decît ar fi vrut, nu ştia de ce, iar acum îi părea rău.

— Mă întorc într-un minut, îi spuse, apoi ieşi ca să pună friptura pe grătarul de afară, din spatele casei.

Cît se frigea carnea şi cît se coceau cartofii în cuptor, Lucy îi povesti lui Sam despre părinţii ei şi despre cum aflase de curînd că tata mai fusese însurat înainte.

— O să-l întrebi despre asta?

— Sînt curioasă, recunoscu ea, dar nu sînt convinsă că vreau să aud răspunsurile. Ştiu că o iubeşte pe mama, dar nu vreau să-mi spună că a iubit pe altcineva mai mult decît pe ea.

Mîngîie cu vîrfurile degetelor suprafaţa neregulată a mesei.

— Tata a fost întotdeauna distant. Rezervat. Cred că prima lui soţie a luat cu ea o parte din inima lui, pe

care el n-a mai putut-o da altcuiva după moartea ei. Cred că a fost afectat permanent. Dar mama l-a vrut chiar şi aşa.

— Cred că e greu să te compari cu amintirea cuiva, spuse Sam.

— Da. Săraca mama, spuse Lucy făcînd o grimasă. Îmi pare rău că trebuie să-i cunoşti. Nu e cinstit faţă de tine. După ce că m-ai ajutat atîta timp, mai trebuie şi să suferi vizita părinţilor mei.

— Nu-i nimic.

— Cred că o să-ţi placă tata. Face glume despre fizică pe care nu le înţelege nimeni în afară de el.

— Dă-mi un exemplu.

— Ştii de ce a traversat găina? Pentru că o găină în repaos rămîne în repaos, dar o găină în mişcare trece strada.

Lucy dădu ochii peste cap cînd Sam rîse.

— Ştiam că o să ţi se pară amuzant. Unde vrei să-i ducem la cină?

— La „*Supă de raţă*", răspunse el.

Era unul dintre cele mai bune restaurante de pe insulă, într-un han acoperit cu iederă, unde se serveau produse din grădina proprie şi peşte proaspăt, iar la intrare era atîrnat un tablou cu portretul lui Groucho Marx.

— Îmi place mult locul ăla, spuse Lucy, dar eu şi Kevin am mîncat acolo odată.

— De ce contează?

Lucy ridică din umeri. Nu ştia de ce spusese asta. Sam o privi în ochi.

— Nu mă tem că o să mă compari cu el.

Lucy simți că roşeşte.

— Nu mă gîndeam la asta, spuse ea iritată.

După ce mai turnă nişte vin, Sam ridică paharul şi spuse:

— Timpul vindecă toate rănile.

Lucy reuşi să zîmbească, recunoscînd citatul din Marx.

— Beau în cinstea acestui lucru, spuse ea ridicînd paharul.

La cină discutară despre filme şi îşi dădură seama că amîndurora le plăceau peliculele vechi, alb-negru. Cînd Lucy îi mărturisi că n-a văzut niciodată *„Poveste din Philadelphia"*, cu Cary Grant şi Katharine Hepburn, Sam insistă că trebuie să-l vadă.

— E o comedie clasică. Nu poți să spui că-ți plac filmele vechi dacă nu l-ai văzut pe ăsta.

— Păcat că nu putem să-l vedem chiar în seara asta, spuse ea.

— De ce nu putem?

— Îl ai pe DVD?

— Nu, dar pot să-l descarc de pe internet.

— O să dureze o veşnicie.

El o privi mîndru.

— Am un accelerator de descărcare. Creşte la maximum rata de livrare, pentru că iniţiază mai multe conexiuni deodată, cu mai multe servere. Durează maxim cinci minute.

— Uneori îţi ascunzi bine ciudăţenia, se miră Lucy. După care apare cînd nu te aştepţi, fulgerător.

După cină merseră în sufragerie ca să vadă filmul. Pe Lucy o prinse repede povestea moştenitoarei reci şi pretenţioase, a soţului ei şi a reporterului de jurnal jucat de Jimmy Stewart. Dialogul era plin de umor elegant, cu fiecare pauză şi fiecare răspuns bine gîndite.

Imaginile alb-negru se perindau pe ecran, iar Lucy se sprijini de Sam, aşteptîndu-se ca el să obiecteze. Seara plăcută şi confidenţele pe care şi le făcuseră creaseră o intimitate pe care, poate, el nu voia s-o simtă. Dar Sam o luă pe după umeri şi o lăsă să stea cu capul pe pieptul lui. Ea oftă, bucurîndu-se de căldura lui solidă şi de greutatea braţului său. Încet, deveni din ce în ce mai atentă la el şi începu să-i fie greu să nu-l atingă, să nu întindă mîna spre el.

— Nu te uiţi la film, spuse Sam.

— Nici tu.

— La ce te gîndeşti?

În tăcerea care urmă, se auzi dialogul din film.

„— Nu poate să fie iubire, nu?

— Nu se poate, nu.

— Ar fi foarte inconvenabil?

— Foarte."

— Mă gîndeam, spuse Lucy, că nu am încercat niciodată o relație în care nimeni să nu promită nimic. Îmi place regula asta. Dacă nu promiți nimic, nu poți să încalci vreo promisiune.

— Mai am o regulă despre care nu ți-am spus, rosti el pe un ton reținut.

Respirația lui îi atinse părul.

— Care anume?

— Să ştiu cînd să mă opresc. Cînd oricare dintre noi doi spune că e timpul să ne oprim, celălalt e de acord. Fără certuri şi fără discuție.

Lucy tăcu şi i se strînse stomacul atunci cînd el îşi schimbă poziția pe canapea. Se întoarse ca să o privească, iar capul i se profilă pe ecranul televizorului. Sunetul scăzut al vocii sale întrerupse cuvintele care se auzeau din spatele lui.

— Dintre toți oamenii pe care n-aş vrea să-i rănesc, Lucy, tu eşti prima pe listă.

— Cred că eşti singurul bărbat care şi-a făcut vreodată griji din cauza asta.

Lucy îndrăzni să întindă mîna şi să-i atingă obrazul cu degetele. Simți subtila încordare a muşchilor feței lui şi pulsul rapid sub palma ei.

— Hai să riscăm, şopti ea. Nu o să-mi faci rău, Sam. N-o să te las eu.

Fără să se grăbească, Sam luă telecomanda şi opri sonorul. Filmul continuă, lumină şi umbră, fără sunet.

Gura lui o găsi pe a ei şi o sărută lung, fluid. Schimbară căldură şi gust. Sam îi prinse capul în palmă şi o mîngîie. Dorința se transformă în ceva întunecat şi fără nume, un sentiment care crescu precum un val lent, din vîrfurile degetelor de la picioare pînă în creştetul capului. Era mai mult decît dorință. Era o forță atît de mare încît nimic din tot ce-ar fi putut să facă n-ar fi fost suficient ca s-o sature.

Sam îi apucă tivul bluzei şi îl trase în sus, dezbrăcînd-o. Îi apucă bretelele sutienului şi le lăsă să-i cadă de pe umeri, apoi îi puse mîna pe spate. Lucy se înfioră cînd îl simți desfăcînd încheietorile mititele. El îi scoase sutienul şi-l lăsă deoparte, apoi o mîngîie pe talie şi în sus, spre sînii goi. Se aplecă deasupra ei şi încet, tachinînd-o, îi apucă un sfîrc cu gura şi-l prinse cu dinții, mîngîindu-l cu limba. Ea îşi muşcă buzele ca să nu-l roage s-o facă a lui pe loc. El începu să o sărute încet şi repetat, atingînd-o cu limba din cînd în cînd. Gemînd, Lucy îi strînse în pumni tricoul, încercînd să i-l dea jos. Voia să-i simtă pielea. Piciorul rănit era sprijinit pe canapea, iar celălalt atîrna obraznic spre podea. Aplecîndu-se din nou deasupra ei, Sam o sărută pe gură, apăsat, voluptos şi dulce. Lucy se pierdu în mulțimea de senzații. Nu mai putea

controla nimic. Îi răspunse, lăsîndu-se prinsă ca o stea căzătoare care ardea pe dinăuntru.

Îl auzi ca prin vis spunînd că ar fi bine să se oprească puțin, fiindcă trebuia să se protejeze. Reuşi să-i spună că nu era nevoie, fiindcă lua anticoncepționale. El insistă să o ducă sus, spunînd că nu vrea ca prima dată cînd făceau dragoste să fie pe canapea, dar continuară să se sărute cu pasiune. Sam începu să-i desfacă nasturii pantalonilor scurți, pe care, după aceea, îi trase în jos pe şolduri cu tot cu lenjeria intimă. Pielea lui Lucy era atît de înfierbîntată încît aerul i se păru rece.

Se simțea slăbită din cauza dorinței şi abia aştepta ca el să o atingă, să o sărute, să facă orice, însă slipul şi pantalonii ei se încurcaseră în ghipsul ortopedic, iar el se oprise ca să-i scoată de tot.

— Lasă-i aşa, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Nu te opri.

Îl privi stînjenită cînd el continuă să încerce să scoată elasticul din locul în care se împotmolise.

— Sam...

Nerăbdarea ei îl făcu să rîdă înfundat. Întinse mîna spre ea, apucînd-o pe după umeri, şi o sărută, explorînd-o adînc, muşcîndu-i încet mai întîi buza de jos, apoi pe cea de sus.

— Asta vrei? întrebă el, strecurîndu-i o mînă între pulpe.

O atinse ademenitor, mîngîind-o în cercuri line, cu blîndețe, pînă cînd ea se topi de plăcere şi capul îi căzu pe brațul lui. Sam o sărută pe gît şi respiră fierbinte pe pielea ei, apoi o pătrunse cu degetele. Lucy se mişcă şi ridică şoldurile cu o mişcare nefirească, pentru că avea piciorul greu din cauza ghipsului. El îi şopti la ureche, îi spuse să stea nemişcată şi să-l lase pe el să facă totul, să nu se forțeze, dar ea nu reuşi să se stăpînească, aşa cuprinsă de plăcere cum era.

Suspină şi îl trase mai aproape, rugîndu-l fără cuvinte să-i dea mai mult, zgîriindu-l pe spate. Sam avea pielea moale, elastică şi mătăsoasă, iar curbura umărului lui o atrăgea atît de mult încît îl muşcă uşor de muşchiul puternic, făcîndu-l să se înfioare. Îşi duse mîna la fermoarul pantalonilor, ca să-i descheie.

Lucy nu putea să se mişte, nu putea decît să aştepte neputincioasă. El o pătrunse cu o mişcare scurtă, iar ea simți cum muşchii i se încordează, apoi se relaxează, apoi se încordează din nou. Sam alunecă mai adînc, iar ea scoase cîteva sunete nearticulate. Nu existau cuvinte pentru ceea ce-şi dorea, pentru ceea ce i se întîmpla. El îşi retrase mîna dintre pulpele ei şi îi atinse sînul, cu degetele umede strîngînd blînd sfîrcul întărit.

Pe deasupra bătăilor tumultoase ale inimii ei, Lucy îl auzi şoptindu-i să-l lase să intre, să-l primească, aşa că se strădui să se deschidă şi-l prinse de umeri,

simțind cum el o apucă de sub fund ca să o ridice spre el, apoi împinge din nou. Senzația fierbinte, de alunecare, o făcu să țipe ca de durere. Sam încremeni şi se uită la ea, cu ochii albaştri pe jumătate umbriți.

— Te-a durut? şopti.

— Nu, nu.

Plină de dorință, înfierbîntată, Lucy îl apucă de şolduri, îndemnîndu-l să continue ce făcea.

— Te rog, nu te opri.

Sam începu să se mişte încet, controlat, făcînd-o să se zbată sub el şi să se arcuiască, cerîndu-i mai mult, însă nimic nu-l putea convinge să schimbe ritmul lent. Tensiunea crescu, muşchii ei interni se strînseră cu o mişcare delicioasă în jurul lui. O pătrunse mai adînc, iar ea gemu. Era prea mult. Corpul mare de deasupra ei, părul de pe pieptul lui, care îi tachina sfîrcurile, mîna puternică de sub şoldurile ei.

Simți cum plăcerea se desface în valuri şi o copleşeşte. Sam o sărută, sorbindu-i suspinele, şi o pătrunse din nou, cufundîndu-se în trupului ei care tremura şi lăsîndu-se purtat pînă la capăt de propria plăcere.

O vreme, nici unul dintre ei nu vorbi şi nu se mişcă, ci doar respirară sacadat. După aceea, ea îl cuprinse cu brațele pe după gît şi îi sărută maxilarul, bărbia, colțul gurii.

— Sam, spuse adormită şi satisfăcută. Mulțumesc.

— Da, spuse el amețit.

— A fost minunat.

— Da.

Aproape de urechea lui, Lucy adăugă:

— Şi, ca să nu te sperii, să ştii că nu te iubesc.

El rîse, iar ea înțelese că spusese cuvintele potrivite. Sam se aplecă deasupra ei şi o sărută pe buzele zîmbitoare.

— Nici eu nu te iubesc.

Cînd reuşi să se mişte, Sam strînse hainele împrăştiate peste tot în jur şi o duse pe Lucy sus. Rămaseră împreună în pat, fără să spună nimic. El simți un fior de neliniște, ca şi cum trupul lui ar fi ştiut că făcuse o greşeală, deşi creierul inventa motive pentru care nu era aşa.

Lucy era femeie în toată firea şi putea să ia propriile decizii. Nu o păcălise, nu i se prezentase într-o altă lumină decît cea adevărată. Ea părea fericită, şi Dumnezeu ştia că el se simțea satisfăcut şi împăcat într-un fel în care nu se mai simțise niciodată.

Poate că asta era problema. Fusese prea bine. Fusese altfel decît înainte. Oare de ce? Avea de gînd să se întrebe asta mai tîrziu. Conturul corpului ei, aşezat în umbră, semăna cu o pictură cu marginile tulburi. Lumina lunii îi făcea pielea să strălucească de parcă

ar fi fost o făptură magică, din poveşti. O privi fascinat, mîngîindu-i şoldul şi talia.

— Ce se întîmplă pînă la urmă? întrebă Lucy.

— La ce te referi?

— În film. Cu care dintre ei doi se mărită Katharine Hepburn?

— Nu vreau să-ți stric plăcerea, te las să afli singură.

— Nu mă deranjează să ştiu dinainte.

Sam o mîngîie pe păr, trecîndu-şi degetele printre şuvițele întunecate.

— Spune-mi ce crezi tu că se întîmplă.

— Cred că rămîne cu Jimmy Stewart.

— De ce?

— Ei bine, ea şi Cary Grant fuseseră căsătoriți şi divorțaseră. Relația lor n-avea cum să meargă.

Sam zîmbi cînd îi auzi tonul prozaic.

— Eşti o cinică mică.

— Relațiile pe care le reiei nu funcționează. Uită-te la Liz Taylor şi la Richard Burton sau la Melanie Griffith şi la Don Johnson. Nu poți să-mi spui că sînt cinică tocmai tu, care nu crezi în căsătorie.

— Cred că unii pot să se căsătorească, spuse el continuînd să-i mîngîie părul. Dar e mai romantic să nu te căsătoreşti.

Lucy se sprijini într-un cot, privindu-l.

— De ce crezi asta?

— Dacă nu eşti căsătorit, rămîi în relaţie doar pentru că te simţi bine. Pentru partea cea mai frumoasă. Şi cînd nu mai merge, poţi să te desparţi şi să găseşti pe altcineva. Fără amintiri urîte, fără divorţuri care să-ţi rupă inima.

Lucy tăcu, gîndindu-se.

— Logica ta are o hibă.

— Care anume?

— Nu ştiu. Nu-mi dau seama încă.

Sam zîmbi şi o trase sub el, apoi se aplecă şi îi linse sfîrcul, folosindu-se de degetul mare ca să şteargă umezeala pe care o lăsase în urmă. Pielea ei palidă era moale ca mătasea, iar textura trupului ei îl fascina. Totul era moale, elastic şi alunecos.

Parfumul ei, de flori, de bumbac, cu accente erotice de sare şi mosc, îi făcea sîngele să clocotească. Se ridică deasupra ei, sărutînd-o încet pe tot corpul, savurîndu-i gustul, făcînd-o să tremure şi să se înfioare. O simţi mîngîindu-i părul şi ceafa, iar atingerea degetelor ei reci îl aprinse imediat. Urmă parfumul ei feminin pînă în locul în care el se adîncea şi devenea mai tentant, iar Lucy scoase un sunet de nerăbdare şi desfăcu pulpele, suspinînd cînd el îi sărută carnea moale şi linse căldura mătăsoasă cu aromă erotică, ameţitoare. Se jucă, o sărută şi o muşcă încet, pînă cînd ea îl trase mai aproape, gemînd. El îi prinse cu buzele fiecare fior de plăcere şi

o conduse prin marea de senzații pînă cînd se relaxă şi rămase nemişcată sub el.

Sam se ridică şi îi acoperi corpul cu trupul său, cufundîndu-se în adîncimea ei umedă şi împingînd încet, ca să o savureze pe îndelete. Ea îşi trecu unghiile pe spatele lui, o atingere delicată şi electrizantă, care îl provocă să se mişte mai repede şi mai adînc. Eliberarea îl luă prin surprindere cu forța ei, cuprinzîndu-l din cap pînă în picioare.

Uimit, se culcă pe o parte, lîngă ea. Lucy se lipi de el, iar Sam închise ochii, încercînd să respire egal. Îşi simțea trupul foarte greu. Cunoscuse şi înainte plăcerea, dar nimic nu fusese atît de intens şi de profund. Era epuizat şi nu voia decît să doarmă. Aşa, în patul lui, alături de Lucy. Dar acel ultim gînd îl făcu să deschidă ochii, speriat.

Nu mai dormise cu nici o femeie după ce se culcase cu ea. Era unul dintre motivele pentru care prefera să fie acasă la ele, ca să-i fie mai uşor să plece. În cîteva ocazii din trecut, Sam mersese pînă acolo încît să le urce pe femeile care protestau în maşina lui şi să le conducă acasă. Ideea că ar putea să petreacă noaptea întreagă cu o femeie îl umplea de spaimă.

Se forță să se ridice din pat şi să meargă la duş. După ce-şi puse un halat, aduse un prosop mic, cald şi umed, cu care o şterse pe Lucy, apoi o înveli.

— Ne vedem de dimineață, murmură, sărutînd-o scurt pe buze.

— Unde te duci?

— În patul pliant.

— Rămîi cu mine, spuse ea, ridicînd un colț al aşternutului într-un gest ademenitor.

Sam clătină din cap.

— S-ar putea să te lovesc la picior, să mă rostogolesc peste tine sau...

— Glumeşti? spuse ea zîmbind adormită. Ghipsul ăsta e indestructibil. Ai putea să treci cu maşina peste el.

Lui îi luă ceva timp ca să răspundă, speriat de dorința pe care o simțea. Voia să se aşeze lîngă ea în pat.

— Îmi place să dorm singur.

— Am înțeles, spuse Lucy pe un ton controlat. Nu dormi niciodată cu o femeie.

— Nu.

— N-am nimic împotrivă, spuse.

— Bine.

Sam îşi drese glasul, simțindu-se stînjenit.

— Ştii că n-am nimic cu tine, da?

Ea rîse blînd.

— Noapte bună, Sam. M-am simțit foarte bine. Mulțumesc.

Sam se gîndi că era, probabil, prima dată cînd o femeie îi mulțumea că se culcase cu ea.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse, apoi plecă în dormitorul de alături, la fel de neliniştit ca înainte.

Ceva se schimbase în interiorul lui, şi, Dumnezeu să-l aibă în pază, nici n-avea curaj să se întrebe ce anume.

Nouăsprezece

Mama lui Lucy, bineînțeles, îl adora pe Sam. Reacția tatălui ei fusese ceva mai reținută, cel puțin la început. Oricum, în timpul cinei de la „*Supă de rață*", cei doi descoperiră că aveau multe în comun. Sam întrebă despre robotul spațial la crearea căruia participase şi tatăl ei, iar acesta, văzînd cîte ştie iubitul fiicei lui despre meseria sa, începuse să ciripească precum o coțofană.

— Aşa că ne aşteptam, spuse Phillip, ca aceste comete să fie compuse din particule solare şi gheața care se formase la marginea galaxiei, la zero absolut.

Făcu o pauză.

— Dacă nu cunoşti termenul, zero absolut este...

— Punctul de nul al oricărei scale termodinamice care măsoară temperatura, spuse Sam.

— Exact, zîmbi încîntat tatăl lui Lucy. Contrar presupunerilor noastre, materia din care era compusă cometa se formase în interiorul sistemului solar, la temperaturi foarte ridicate. Aşa că putem spune despre comete că se formează în condiții foarte vitrege, atît la temperaturi foarte mari, cît şi la temperaturi foarte scăzute.

— Fascinant, spuse Sam, evident interesat.

Bărbații continuară să vorbească, iar mama lui Lucy şopti:

— E minunat. Foarte chipeş şi fermecător, iar tata îl iubeşte. Trebuie să rămîi cu el, scumpo.

— Nu am cum, îi şopti Lucy, la rîndul ei. Ți-am spus că vrea să rămînă burlac pe viață.

Era clar că doamnei Marinn îi plăcea provocarea.

— Poți să-l faci să se răzgîndească. Un bărbat ca el n-ar trebui să rămînă singur. Ar fi o crimă.

— Nu vreau să torturez un bărbat atît de bun încercînd să-l schimb.

— Lucy, îi şopti mama pe un ton nerăbdător, tu pentru ce crezi că s-a inventat căsătoria?

După cină se întoarseră la conacul de pe strada Rainshadow, ca să bea o cafea. Planul inițial era altul, dar după ce Sam le povestise despre vie şi despre casa victoriană renovată, mama lui Lucy aproape că-i ceruse să le vadă. Mark şi Holly erau plecați în sfîrşitul acela de săptămînă, împreună cu Maggie, la părinții ei, care locuiau în Bellingham. Sam o întrebase politicos pe Cherise dacă voia să vadă întreaga casă.

— Eu rămîn în bucătărie ca să fac cafea, spuse Lucy. Mamă, te rog să nu-l interoghezi pe Sam cît timp îți arată împrejurimile.

Mama ei o privi cu ochii mari, surprinsă.

— Eu nu interoghez niciodată pe nimeni.

— Probabil că trebuie să menționez că nu răspund decît la întrebările pentru care am primit dinainte permisiunea, spuse Sam. Dar pentru tine, Cherise, o să fiu mai indulgent.

Mama ei chicoti.

— Eu o ajut pe Lucy cu cafeaua, spuse tatăl ei. Discuțiile despre renovări mă depăşesc. Nu ştiu diferența dintre podea şi acoperiş.

După ce Lucy rîşni cîteva boabe, puse cafea în filtrul electric, iar tatăl ei umplu cu apă vasul aparatului, de la chiuveta din bucătărie.

— Ce părere ai despre Sam? întrebă Lucy.

— Îmi place. Un băiat deştept. Pare sănătos şi se descurcă singur. Plus că a rîs la gluma mea despre Heisenberg. Mă întreb de ce un tînăr cu o minte ca a lui se iroseşte crescînd struguri.

— Nu se iroseşte.

— Mii de oameni fac vin. Nu are rost să inventezi încă unul, cînd există deja atîtea sortimente.

— E ca şi cum ai spune că nu are rost să mai facem artă, dacă tot avem deja atîtea lucrări faimoase.

— Arta şi vinul nu sînt la fel de folositoare ca ştiința.

— Sam ar spune exact pe dos.

Lucy îl privi pe tatăl ei cum toarnă apă în filtrul de cafea. Aparatul făcu un zgomot scurt şi începu să scoată abur.

— O întrebare mai importantă ar fi, remarcă tatăl ei, ce părere ai tu despre el.

— Şi eu îl plac, dar relaţia cu el n-ar putea să devină serioasă. Amîndoi avem planuri care nu includ un viitor comun.

Tatăl ei ridică din umeri.

— Dacă îţi place compania lui, puteţi să petreceţi ceva timp împreună.

Tăcură o vreme, ascultînd zgomotele filtrului de cafea.

— Vă duceţi la Alice şi la Kevin mîine? întrebă Lucy.

Tatăl ei dădu din cap, zîmbind trist.

— Ştii că mariajul ăsta, dacă pînă la urmă o să aibă loc, nu are nici o şansă de reuşită.

— Nu poţi să fii sigur, spuse Lucy, deşi era de acord cu el. Oamenii te mai şi surprind.

— Ai dreptate, recunoscu el. La vîrsta mea, însă, asta nu se întîmplă prea des. Unde sînt cănile?

Deschiseră împreună cîteva dulapuri, pînă găsiră ce căutau.

— Am vorbit cu mama, spuse Phillip, uimind-o cînd adăugă, şi am înţeles că ţi-a spus că am fost însurat înainte de ea.

— Da, reuşi Lucy să spună. Am fost uluită.

— Situaţia asta dintre tine, Alice şi Kevin a readus în discuţie nişte lucruri cu care eu şi mama ta nu ne-am mai confruntat de ceva vreme.

— Şi asta e rău? întrebă ea cu grijă.

— Nu ştiu. N-am fost niciodată convins că tot ce se întîmplă într-o relaţie trebuie neapărat discutat. Unele lucruri nu pot să fie reparate vorbind despre ele.

— Presupun că problemele au legătură cu... ea?

Nu ştia de ce, dar nu reuşi să spună „prima ta soţie".

— Da. O iubesc pe mama ta şi nu le-aş compara niciodată. Cealaltă relaţie a fost...

Făcu o pauză, încercînd să-şi găsească vorbele într-un fel în care Lucy nu-l mai văzuse.

— A fost cu totul deosebită.

— Cum o chema? întrebă Lucy încet.

El deschise gura ca să-i răspundă, dar clătină din cap şi tăcu. Ce fel de femeie fusese, se întrebă ea, dacă, la zeci de ani după ce murise, el încă nu putea să-i rostească numele?

— O emoţie atît de puternică, spuse tatăl după o vreme, ca şi cum ar fi vorbit pentru sine, senzaţia că doi oameni sînt atît de potriviţi unul pentru celălalt, că sînt jumătăţile unui întreg... A fost extraordinar.

— Deci nu îţi pare rău, spuse Lucy.

— Ba îmi pare rău.

Tatăl ei o privi, cu ochii strălucind. Adăugă emoţionat:

— Aş fi preferat să nu iubesc niciodată aşa. Dar ăsta sînt eu. Alţii ar putea să spună că ar fi gata să dea orice pentru o clipă din tot ce-am trăit eu.

Întorcîndu-se cu spatele la ea, Phillip începu să toarne cafea. Lucy era atît de uimită că tatăl ei își exprimase emoțiile atît de direct, încît nu mai putu să spună nimic şi începu să caute linguriţele prin sertare. Dacă el ar fi fost un bărbat mai înclinat spre aşa ceva, l-ar fi îmbrăţişat. Dar politeţea lui distantă fusese întotdeauna ca o armură care îl ferea de gesturi de afecţiune. Acum Lucy înţelegea ceva despre el ce nu ştiuse înainte. Calmul său, faptul că era atît de reţinut... Nu însemnau deloc că el era împăcat cu sine.

După ce familia Marinn se întoarse în California, mama lui Lucy o sună pe fiica ei ca să îi spună că întîlnirea cu Alice şi cu Kevin mersese pe cît de bine s-ar fi putut aştepta. Cei doi fuseseră reţinuţi. Mai ales el fusese foarte tăcut.

— Dar am impresia, spusese mama ei, că s-au decis amîndoi să se căsătorească, indiferent ce s-ar întîmpla. Cred că pe Kevin îl îndeamnă părinţii lui să se însoare.

Lucy zîmbi. Părinţii lui erau un cuplu mai în vîrstă. Îşi răsfăţaseră fiul, pentru ca apoi să fie dezamăgiţi de imaturitatea şi egocentrismul lui. Dar era prea tîrziu să se mai întrebe ce se putea face sau ce ar fi putut să facă altfel. Poate credeau că, dacă se însoară, o să se maturizeze.

— Am mers să luăm cina şi toată lumea s-a purtat frumos, spuse Cherise.

— Chiar şi tata? întrebă Lucy cu teamă.

— Chiar şi el. Singurul moment stînjenitor a fost cînd Kevin a întrebat ce mai faci.

— A întrebat?

Lucy simți cum i se strînge stomacul.

— De față cu toată lumea?

— Da. Voia să ştie dacă ți s-a vindecat piciorul şi cum te simți. După aceea a întrebat cum merge relația cu Sam.

— Doamne! Pun pariu că lui Alice îi venea să-l strîngă de gît.

— N-a ales momentul potrivit, ce-i drept, spuse mama.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul. Că arăți bine, că eşti fericită şi că pari foarte apropiată de Sam. Şi că eu mă bucur mult.

— Mamă, ți-am spus deja că nu pot să am o relație serioasă cu el, aşa că te rog să nu-ți faci speranțe pentru ceva ce nu o să se întîmple.

— Nu spune că nu o să se întîmple, răspunse mama iritată, despre ceva ce faci deja.

La două zile după vizita părinților ei, Lucy se mută în apartamentul din port. Spre surprinderea ei, Sam nu

voia s-o lase să se mute atît de repede şi insistase că trebuie să se odihnească mai mult şi să se vindece.

— În plus, îi spusese, nu cred că te-ai obişnuit să mergi cu cîrjele.

— Ba da, răspunsese ea. Pot să fac şi acrobaţii. Să vezi ce mişcări am învăţat...

— Sînt multe scări acolo, ai mult de mers. Şi încă nu poţi să conduci. Cum o să mergi la piaţă?

— Am o listă întreagă de numere de la enoriaşii *„Raiului”,* spuse ea.

— Nu vreau să te amesteci cu motocicliştii ăia.

— Nu mă amestec cu ei, răspunse ea amuzată. O să mă ajute doar din cînd în cînd.

Deşi era clar că Sam voia să continue discuţia, nu adăugă decît:

— E viaţa ta.

Lucy îi zîmbi amuzată.

— Nu te teme, o să te las să vii pe la mine din cînd în cînd, să facem dragoste.

El se uită urît la ea.

— Minunat. Asta mă îngrijora, sexul.

Deşi îi părea rău că trebuie să plece de pe strada Rainshadow, Lucy credea că este mai bine aşa pentru amîndoi. După alte cîteva zile atît de aproape de el, era sigură că Sam s-ar fi simţit sufocat. Plus că ea abia aştepta să se întoarcă în atelier. Îi era foarte dor de sticla pe care aproape că o auzea cum strigă după ea.

În prima dimineață la *„Agățată de o stea"*, lucră cu pasiune. Își propusese să deseneze o schiță sau chiar un model în toată regula pentru fereastra cu copac de la etajul casei din strada Rainshadow. Desenă pe hîrtie, apoi încărcă schița în calculator, ca să detalieze liniile unde trebuia să facă tăieturi și ca să numeroteze culorile și tonurile. După ce termina, avea de gînd să facă trei copii ale modelului. Una ca să se orienteze după ea, una ca să o taie odată cu sticla și una cu ajutorul căreia să construiască fereastra. Apoi urma să taie sticla și să netezească marginile după cum era nevoie.

Încă mai lucra la schiță cînd apăru Sam, la prînz. Adusese cu el două pungi din hîrtie albă de la *„Market Chef"*. Amîndouă păreau pline.

— Sandvișuri, spuse el.

— Nu mă așteptam să vii pe aici! exclamă Lucy, zîmbind larg. Nu poți să stai departe de mine.

Sam se uită la teancul de crochiuri de pe masa ei.

— Preferi să faci asta, decît să trăiești în huzur, alături de mine?

Lucy rîse.

— Mi-a plăcut să fiu atît de bine îngrijită, dar mă bucur să lucrez din nou.

Sam așeză pungile pe masa de lucru și se apropie să vadă schița. Privi modelul cu atenție.

— E foarte frumos.

— O să fie uimitor, răspunse Lucy. Nici nu ştii cît de bine o să dea pe sticlă.

El zîmbi.

— La cum te cunosc, mă aştept la orice.

După ce se mai uită puțin la desen, spuse:

— Ți-am adus un cadou de casă nouă. M-am gîndit că ți-ar plăcea să-l ții aici.

— Nu era nevoie să-mi iei un cadou.

— Nu o să poți să-l foloseşti o vreme.

— Unde este?

— Stai pe loc. Ți-l aduc eu.

Lucy aşteptă zîmbind cît timp Sam fu plecat. Făcu ochii mari cînd el intră cu o bicicletă legată cu o fundă imensă.

— Nu-mi vine să cred! Sam, eşti cel mai dulce, cel mai...

Se întrerupse, țipînd fericită. Era o bicicletă veche restaurată, vopsită într-un verde frumos şi cu apărători albe.

— E o Schwinn Hornet pentru doamne, din 1954, spuse Sam aducînd-o spre ea.

Lucy o mîngîie pe ghidon, pe cauciucuri, pe şaua din piele albă.

— E perfectă, spuse, descoperind cu uimire că era foarte emoționată şi cu ochii în lacrimi.

Un astfel de cadou nu putea să vină decît din partea cuiva care o înțelegea, care o cunoştea. Şi era

un semn că Sam simțea ceva pentru ea, chiar dacă nu voia asta. Se miră să constate cît de mult însemna pentru ea cadoul şi cît de mult îşi dorea ca lui să-i pese de ea.

— Mulțumesc. Eu...

Îl luă în brațe şi îşi lipi obrazul de umărul lui.

— Pentru puțin, spuse el bătînd-o stînjenit pe spate. Nu e nevoie să te porți ca o fată.

Simțindu-l încordat şi înțelegînd de ce este aşa, Lucy îi spuse cu vocea înfundată:

— Ai făcut un gest incredibil de frumos. Probabil cel mai frumos pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine.

Rîse şi se ridică să-l sărute pe obraz.

— Dar relaxează-te. Tot nu te iubesc.

— Slavă Domnului, spuse el, zîmbind larg şi destinzîndu-se.

În următoarele două luni, Lucy munci mult. Sam venea adesea la atelier, spunînd că vrea să vadă cum se simte, dar vizitele lor se terminau adesea cu o ieşire la cină. Deşi făcuseră dragoste de multe ori la apartament, Sam nu se aştepta neapărat la sex şi nici nu i-l cerea cu tot dinadinsul. Îi plăcea să vorbească, să fie cu ea, chiar dacă nu făceau dragoste. Într-o după-amiază venise cu Holly la atelier, iar Lucy o ajutase pe fetiță să facă ornamentul pe care i-l

promisese, din sticlă şi folie de aluminiu. Altădată o duseră pe nepoţica lui într-un parc cu sculpturi, unde Sam fusese repede înconjurat de cel puţin şase copii, toţi rîzînd şi încercînd să pozeze în statui.

Lucy era uimită de comportamentul lui. Pentru cineva atît de hotărît să evite implicarea emoţională, se purta mult prea evident ca şi cum ar fi vrut să se apropie de ea. Discutau adesea despre lucruri personale şi îşi povestiseră unul celuilalt amintiri din copilărie. Cu cît afla mai multe despre trecutul familiei Nolan, cu atît Lucy simţea mai multă compasiune pentru Sam. Copiii cu părinţi alcoolici se fereau adesea de emoţiile prea puternice. De obicei încercau să se izoleze, să se apere, să nu ajungă să fie răniţi sau manipulaţi ori, şi mai rău, abandonaţi. Iar rezultatul era că intimitatea li se părea cel mai rău lucru dintre toate şi devenea ceva ce încercau să evite cu orice preţ. Cu toate astea, Sam se apropia din ce în ce mai mult de Lucy, învăţînd treptat să aibă încredere în ea, deşi nu părea că-şi dă seama de asta.

Lucy îşi dorea să poată să-i spună că este mai mult decît crede. Nu-i era imposibil să se gîndească la el ca la cineva care, cîndva, ar fi putut să iubească şi să fie iubit. Pe de altă parte, o astfel de schimbare, de revelaţie, ar fi putut să se lase aşteptată foarte mult, poate chiar toată viaţa, sau ar fi putut să nu se întîmple

deloc. O femeie care şi-ar fi pus prea mare speranță în relația cu Sam ar fi putut să fie foarte dezamăgită.

Lucy recunoştea pentru sine că era foarte aproape de acel punct. I-ar fi fost foarte simplu să-l iubească pe Sam. Era atît de atrasă de el şi atît de fericită cînd erau împreună, încît îi devenise clar că finalul relației lor se apropia cu paşi mari. Dacă aştepta prea mult înainte să se despartă de el, ar fi ajuns să sufere prea tare. Mult mai mult decît după despărțirea de Kevin.

Între timp, încerca să se bucure de orice moment petrecut cu el. Clipe furate, pline de conştiința faptului că fericirea era la fel de efemeră ca lumina lunii.

Deşi nu ținea legătura cu Alice, Lucy afla de la mama lor despre planurile de nuntă ale surorii ei. Ceremonia urma să aibă loc la capela *Doamna Călătoriilor*, din Roche Harbor, în partea de vest a insulei. Clădirea micuță şi albă, veche de mai bine de un secol, era construită pe mal, deasupra oraşului. Recepția de după se ținea în curtea hanului *McMill,* un restaurant cu istorie de pe malul oceanului.

Pe Lucy o deranja că, deşi mama ei nu era prea mulțumită de Kevin, începea să se entuziasmeze la gîndul nunții în sine. Din nou, se părea că Alice putea să facă orice voia şi să scape nepedepsită.

În ziua în care primise invitația, Lucy o aşezase pe marginea dulapului. Se simțea amărîtă şi enervată

de fiecare dată cînd o privea. Cînd veni Sam, la cină, observă imediat plicul sigilat.

— Ce-i acolo?

Lucy se strîmbă.

— Invitația la nuntă.

— Nu o deschizi?

— Sper că, dacă amîn destul momentul, o să dispară ca prin minune.

Îşi făcu de lucru la chiuvetă, spălînd salata într-o sită. Sam se apropie de ea, o apucă de şolduri şi o trase spre el. Apoi aşteptă răbdător, o prezență sigură în spatele ei. Ea opri apa şi se şterse pe mîini cu un prosop.

— Nu ştiu dacă pot să merg, rosti pe un ton amar. Nu vreau să merg, dar trebuie. Nu am de ales.

Sam o întoarse cu fața spre el şi puse mîinile de-o parte şi de alta a ei, pe dulap.

— Te aştepți să suferi cînd o să-i vezi mergînd spre altar?

— Puțin. Dar nu din cauza lui Kevin. E vorba despre sora mea. Încă sînt supărată că m-a trădat şi că m-au mințit amîndoi. Iar acum, părinții mei fac din nou ce au făcut mereu, adică plătesc pentru tot, ceea ce înseamnă că Alice nu o să se schimbe niciodată, nu o să învețe...

— Respiră, îi reaminti Sam.

Lucy trase aer adînc în piept, apoi oftă.

— Nu-mi place că trebuie să merg la nunta asta, dar nu pot să rămîn acasă cînd o să aibă loc. O să las impresia că mai am sentimente pentru Kevin sau că sînt geloasă.

— Vrei să te duc undeva? întrebă Sam.

Ea se încruntă, nedumerită.

— Vrei să spui... În timpul nunții?

— Mergem la o pensiune din Mexic. Nu poți să te enervezi din cauza nunții cînd te relaxezi la plajă şi bei mojito.

Ea îl privi cu ochii mari.

— Ai face tu asta pentru mine?

Sam zîmbi.

— Aş cîştiga şi eu ceva. În primul rînd, te-aş vedea în costum de baie. Spune-mi unde vrei să mergi. Los Cabos? Baja? Sau poate în Belize sau în Costa Rica...

— Sam, spuse Lucy atingîndu-l pe piept. Mulțumesc. Apreciez oferta mai mult decît pot să-ți spun, dar nu există suficient alcool în toată lumea ca să mă facă să uit că ei doi se căsătoresc. Sînt obligată să merg, dar nu cred că tu...

Se opri, fiindcă nu putea să-l întrebe dacă vine cu ea.

— Tu ai fost de acord să vii cu mine la nunta lui Mark cu Maggie, spuse Sam. Cinstit ar fi să merg şi eu cu tine la nunta lui Alice.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Nu, serios, răspunse ea pe un ton sincer. Mă simt deja mai bine ştiind că o să fii acolo, cu mine.

Imediat ce termină de vorbit, îşi dădu seama că greşise spunîndu-i prea mult. Orice semn că depindea emoţional de el, că avea nevoie de prezenţa lui, l-ar fi îndepărtat. Dar el îi puse palmele pe obraji şi o sărută, apoi o mîngîie pe spate şi se opri la şolduri, trăgînd-o spre el.

Ea făcu ochii mari, simţind cît era de aprins. Sam ştia deja foarte multe despre ea, ştia care-i erau locurile sensibile, ştia ce-i plăcea. O sărută pînă cînd Lucy închise ochii şi se sprijini de el, cu inima bătînd să-i sară din piept. Sărutările lente şi fierbinţi o făcură să uite de sine. Se feri doar cît să şoptească:

— Vino sus.

El o ridică în braţe şi urcă.

La finalul săptămînii următoare, Mark şi Maggie se căsătoriră pe feribotul vechi din Seattle. Vremea era caldă şi frumoasă, iar apa lacului Union strălucea albastră ca safirul. Atmosfera nunţii era calmă şi senină. Nu existau semne de nesiguranţă sau de emoţie, nici tensiune sau agitaţie. Nimic, în afară de fericirea care se simţea din sufletele mirelui şi miresei.

Maggie purta o rochie frumoasă şi subţire, pînă la genunchi, din mătase texturată, cu decolteu în V şi cu

bretele din şifon transparent. Părul îi era prins în coc şi împodobit cu un şir de trandafiri. Holly purta o rochie asemănătoare, de culoarea untului, cu partea de jos mai umflată şi cu tul dedesubt. Pe Lucy o impresionă faptul că Mark şi Maggie o chemară pe fetiţă să stea în faţa altarului, alături de ei. După ce mirele îşi sărută mireasa, se aplecă şi o sărută şi pe Holly.

Un bufet foarte bogat era aranjat pe feribot. Pe farfurii erau fructe, salate colorate, paste şi orez, peşte proaspăt, brioşe cu brînzeturi, şuncă, sosuri şi rînduri întregi de tarte şi rulade cu legume. În locul tortului de nuntă tradiţional, pe un platou supraetajat erau aranjate nenumărate torturi micuţe. Un cvartet de jazz cînta „*Embraceable You*".

— Îmi pare rău că nu s-au căsătorit după Alice şi Kevin, îi spuse Lucy lui Sam.

— De ce?

— Pentru că aici toată lumea e fericită, iar Mark şi Maggie sînt atît de îndrăgostiţi! Nunta surorii mele o să pară şi mai neplăcută, în comparaţie cu a lor.

Sam rîse şi îi întinse un pahar de şampanie. Era foarte chipeş în costumul negru şi cravată cu model, deşi purta îmbrăcămintea cu aerul cuiva care nu se simte confortabil în haine atît de elegante.

— Oferta cu plecarea în Mexic e încă valabilă, îi spuse.

— Nu mă tenta!

După ce invitații își umplură farfuriile la bufet și se așezară la mese, Sam păși înainte, ca să propună un toast. Mark se ridică și puse mîinile pe umerii lui Maggie și ai lui Holly.

— Dacă n-am fi avut transportul în comun, fratele meu nu s-ar fi însurat astăzi. El și Maggie s-au cunoscut și s-au îndrăgostit pe feribotul care face legătura între Bellingham și Anacortes, ceea ce îmi amintește de zicala conform căreia viața e o călătorie. Unii oameni au talentul să se descurce ușor. Ai putea să-i lași oriunde într-o țară străină, iar ei ar găsi drumul spre casă. Fratele meu nu face parte dintre acei oameni.

Sam făcu o pauză, pentru că lumea rîdea, iar fratele lui mai mare îi aruncase în glumă o privire amenințătoare.

— Așa că atunci cînd Mark, printr-un miracol, a reușit să ajungă acolo unde-i era locul, toată lumea a fost surprinsă. Inclusiv el însuși.

Alte rîsete se ridicară din mulțime.

— Cumva, în ciuda tuturor obstacolelor, ocolișurilor și străzilor cu sens unic, Mark a reușit s-o găsească pe Maggie.

Sam ridică paharul.

— În cinstea călătoriei lor împreună! Și în cinstea lui Holly, pe care o iubim mai mult decît pe oricare altă fetiță din lume!

Toată lumea aplaudă şi strigă „Ura!", iar formaţia începu să cînte o versiune romantică şi lentă a melodiei „*Fly Me to the Moon*". Mark o luă pe Maggie de mînă şi o conduse pe ringul de dans.

— A fost perfect, îi şopti Lucy lui Sam.

— Mersi, spuse el zîmbindu-i. Nu pleca nicăieri. Vin imediat.

Sam îi lăsă paharul gol unei chelneriţe şi o luă pe Holly pe ringul de dans, răsucind-o şi lăsînd-o să stea cu picioruşele peste pantofii lui, apoi luînd-o în braţe şi învîrtind-o uşor. Lucy zîmbi şi se uită la ei, pierdută în gînduri. Undeva, în minte, era îngrijorată din cauza unui e-mail pe care îl primise în acea dimineaţă de la Alan Spellman, fostul ei profesor. Nu vorbise cu nimeni despre asta, pentru că mesajul o tulburase, deşi ar fi trebuit s-o bucure.

Alan îi spusese că a primit bursa de un an din partea comitetului *Centrului de Artă Mitchel* şi o felicitase din toată inima. Nu mai trebuia decît să semneze un document prin care să accepte termenii şi condiţiile, apoi urma anunţul public.

„N-aş putea să fiu mai fericit," scrisese el. „*Tu şi Centrul Mitchel sînteţi perechea perfectă.*"

Pe Lucy o amuzase ideea. Vedea ironia faptului că, după atîtea relaţii nereuşite, perechea ei perfectă era o instituţie de artă. Avea să stea un an la New York. Urma să capete recunoaştere naţională, să lucreze cu

alți artiști, să experimenteze tehnici noi şi să facă demonstrații de design la atelierul public de sticlărie. Va avea propria expoziție la finalul rezidențiatului. Era genul de oportunitate la care visase dintotdeauna. Şi nimic nu-i stătea în cale.

Cu excepția lui Sam, căruia nu-i promisese nimic, aşa cum nici el nu-i promisese ei ceva. Relația lor era în aşa fel construită, încît oricare dintre ei putea să o încheie oricînd şi să plece fără să se uite în urmă. O propunere cum era aceea a *Centrului Mitchel* nu apărea prea des, dacă apărea. Lucy ştia că Sam nu ar fi vrut ca ea să renunțe la o astfel de şansă din cauza lui. Şi atunci de ce era atît de tristă?

Pentru că voia mai mult timp alături de el. Pentru că relația lor, chiar aşa, limitată cum era, însemna mult pentru ea. Prea mult. Gîndurile îi reveniră în prezent cînd văzu că tatăl lui Maggie venise să danseze cu fiica lui, iar Mark o luase pe Holly de lîngă Sam. Se alăturară şi alte cupluri, dansînd lent pe muzica cvartetului.

Sam se întoarse la ea şi îi întinse mîna, fără să spună nimic.

— Nu pot să dansez, spuse Lucy rîzînd şi arătînd spre ghipsul ortopedic.

El zîmbi încet.

— Ne prefacem.

O luă în brațe, iar ea îi simți parfumul. Mirosea a piele de bărbat bronzat şi a cedru, amestecat cu tonuri de vară şi bumbac. Pentru că nu putea să danseze cu piciorul în ghips, se legănară pe loc, aproape unul de celălalt. În inima ei se aduna un sentiment tulbure, de dor şi de spaimă. Dacă îl părăsea, nu se mai putea întoarce. Ar fi durut prea mult să-l vadă cu altcineva, să-l ştie departe de ea şi să-şi amintească de vara în care fuseseră împreună.

Se apropiaseră mult şi erau pe punctul să creeze o legătură minunată, ceva mai deosebit decît simpla relație fizică. Dar apărările fiecăruia rămăseseră intacte. Erau separați şi nu ajunseseră la intimitatea pe care Lucy şi-o dorise mereu. Şi totuşi, ceea ce aveau ei ar fi putut să fie foarte aproape de asta.

Tatăl ei îi spusese că ar fi preferat să nu ştie cum e să iubeşti aşa de mult, iar ea începea să înțeleagă ce voise el să spună.

— Ce s-a întîmplat? îi şopti Sam.

Ea zîmbi repede.

— Nimic.

Dar el nu se lăsă păcălit.

— Ce te îngrijorează?

— Mă doare puțin piciorul, minți Lucy.

El o strînse mai tare în brațe.

— Hai să stăm jos, spuse, conducînd-o spre masa lor.

În dimineața următoare, Lucy se trezi mai tîrziu decît de obicei, cu lumina caldă a soarelui intrînd prin fereastra dormitorului din apartamentul ei. Se întinse şi căscă, apoi se întoarse pe o parte şi clipi surprinsă, văzîndu-l pe Sam adormit lîngă ea.

Încercă să-şi amintească ce se întîmplase cu o seară înainte. Sam o adusese acasă, iar ea fusese ameţită după prea multe pahare de şampanie. El o dezbrăcase şi o aşezase în pat, apoi se amuzase cînd ea încercase să-l seducă.

— E tîrziu, Lucy. Trebuie să dormi.

— Mă vrei, spusese ea. Îmi dau seama.

Îi desfăcuse nodul cravatei şi îl trăsese spre ea. După ce îl sărutase cu pasiune, reuşise să-i scoată cravata de tot şi i-o întinsese, triumfătoare.

— Fă-mi ceva neruşinat, îi spuse. Leagă-mă cu asta. Te provoc.

Îşi ridicase piciorul sănătos pe şoldul lui.

— Doar dacă nu eşti prea obosit.

— Nici mort n-aş fi obosit pentru aşa ceva, o informase el, apoi o ţinuse ocupată pînă tîrziu în noapte.

După aşa nişte îndeletniciri plăcute, se pare că tentaţia să adoarmă fusese prea mare, iar Sam îşi încălcase regula legată de dormitul cu o femeie în acelaşi pat. Lucy îi privi picioarele lungi şi puternice, spatele şi umerii, părul în dezordine. Părea mai tînăr

aşa, dormind, cu gura relaxată şi cu pleoapele tresărind în vis.

Pentru că el se încruntă puțin, ea întinse mîna şi-l atinse pe frunte cu vîrful unui deget. Sam se trezi şi scoase un sunet slab, dezorientat şi ameţit.

— Lucy, spuse cu o voce adormită, întinzînd mîna ca s-o tragă mai aproape de el.

Ea se lipi de trupul lui şi îl sărută pe piept. Dar în clipa următoare el tresări, alarmat.

— Ce? Unde...

Ridică brusc capul, cu răsuflarea tăiată, dîndu-şi seama unde era.

— Iisuse, îl auzi ea spunînd încet.

Se ridică din pat ca şi cum acesta ar fi luat foc.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Lucy, speriată de reacția lui.

Sam o privi cu o expresie de oroare întipărită pe chip, pe care ea o găsi jignitoare.

— N-am mai plecat acasă. Am dormit aici.

— Nu-i nimic. Renfield e la adăpostul pentru căței. Holly e cu Mark şi cu Maggie. Nu ai de ce să te îngrijorezi.

Dar Sam începuse să-şi adune hainele de pe jos.

— De ce m-ai lăsat să adorm?

— Am adormit şi eu, spuse ea defensiv. Şi oricum nu te-aş fi trezit. Erai epuizat, şi pe mine nu mă deranjează să împart patul cu altcineva.

— Mă deranjează pe mine, spuse el brutal. Eu nu fac aşa ceva. Nu rămîn pînă dimineaţa.

— Ce, eşti vampir? Nu e mare lucru, Sam. Nu înseamnă nimic.

Dar el nu o mai asculta. Îşi adunase hainele şi intrase în baie. După un minut, Lucy auzi duşul.

— Şi după aia a plecat pur şi simplu, le spuse Lucy lui Justine şi lui Zoe, mai tîrziu, în acea dimineaţă. Ca un căţel pe care l-ai certat. Abia dacă mi-a spus un cuvînt. Nici nu ştiu dacă era supărat sau speriat, sau amîndouă. Probabil că amîndouă.

După plecarea lui Sam, Lucy se dusese la han să-şi vadă prietenele. Stăteau toate trei în bucătărie şi beau cafea. Nu doar Lucy avea necazuri. Zoe era îngrijorată din cauza bunicii ei, care avea probleme de sănătate. Justine tocmai se despărţise de Duane şi, chiar dacă încerca să pară indiferentă, era clar că îi era greu.

Cînd Lucy o întrebă de ce s-au despărţit, ea îi răspunse evaziv:

— L-am... speriat, din greşeală.

— Cum? A fost nevoie să faci un test de sarcină?

— Doamne, nu, spuse Justine dînd nerăbdătoare din mînă. Nu-mi place să vorbesc despre problemele mele. Ale tale sînt mai interesante.

După ce le povesti despre comportamentul lui Sam, Lucy îşi sprijini bărbia pe dosul palmei şi le întrebă, făcînd o grimasă:

— De ce s-ar speria cineva pentru că a dormit într-un pat? De ce nu îl deranjează să facă sex cu mine, dar nu poate să doarmă în acelaşi pat?

— Gîndeşte-te ce înseamnă un pat, spuse Justine. Locul în care dormi este locul în care te simți cel mai vulnerabil. Eşti neajutorat. Eşti inconştient. Aşa că, atunci cînd doi oameni dorm în acelaşi pat, sînt foarte vulnerabili unul față de celălalt. Înseamnă să ai foarte multă încredere în partenerul tău. Este o altfel de apropiere, diferită de sex, dar la fel de puternică.

— Şi Sam nu-şi dă voie să se apropie de nimeni, spuse Lucy, înghițind în sec, pentru că avea un nod în gît. Se teme prea mult. Pentru că el şi frații lui au fost răniți de mai multe ori de oamenii care ar fi trebuit să-i iubească mai mult.

Justine dădu din cap.

— Părinții ne învață cum să fim în relații. Ei ne arată cum se face. Este dificil să te schimbi după aceea.

— Poate că ai putea să vorbeşti cu el, îi sugeră Zoe, aşezînd o mînă pe brațul lui Lucy. Uneori, dacă vorbeşti despre ceea ce se întîmplă...

— Nu. Mi-am promis că nu o să încerc să-l schimb sau să-l vindec. Sam e responsabil pentru propriile lui probleme. Şi eu sînt responsabilă pentru ale mele.

Lucy nu-şi dădu seama că plînge, pînă cînd Justine îi întinse un şervețel. Suspinînd şi oftînd, ea îşi suflă nasul şi le povesti despre bursa pe care o primise.

— O să accepți, nu? întrebă Justine.

— Da. Plec la cîteva zile după nunta lui Alice.

— Cînd îi spui lui Sam?

— În ultimul moment. Vreau să profit de timpul pe care-l mai avem de petrecut împreună. Şi cînd o să-i spun, el o să-mi zică să plec, chiar dacă o să-i fie dor de mine. Dar o să fie uşurat, pentru că şi el simte ce se întîmplă între noi. Ne implicăm prea mult. Trebuie să ne oprim, înainte să ajungem prea departe.

— De ce? întrebă Zoe.

— Pentru că e vorba despre Sam, şi ştim amîndoi că o să sufăr. Nu o să poată să-mi spună că mă iubeşte, nu o să poată să fie vulnerabil în fața cuiva.

Îşi suflă din nou nasul.

— Ultimul pas e periculos, pentru că duce într-un loc în care eu nu vreau să ajung.

— Îmi pare rău, Lucy, spuse Justine încet. Nu te-aş fi îndemnat să ieşi cu el dacă aş fi ştiut că o să te facă nefericită. Am crezut că ți-ar folosi să te simți bine.

— M-am simțit bine, spuse Lucy cu sinceritate, ştergîndu-se la ochi.

— Văd, spuse Justine, iar ea chicoti printre lacrimi.

Mai tîrziu în acea după-amiază, la uşa atelierului se auzi un ciocănit care o întrerupse din lucru. Lucy lăsă la o parte uneltele pentru tăiat sticla şi îşi strînse părul, apoi merse să vadă cine o vizita.

Sam era în prag, cu un buchet de flori printre care erau şi trandafiri portocalii, crini galbeni şi margarete. Lucy se uită ba la chipul lui, ba la flori.

— Un buchet vinovat? întrebă, încercînd să nu zîmbească.

— Am şi bomboane vinovate, spuse el întinzîndu-i o cutie dreptunghiulară, satinată, cu cel puţin cinci sute de grame de ciocolată în ea. Şi nişte scuze sincere.

Încurajat de expresia de pe chipul ei, Sam continuă:

— Nu a fost vina ta. Şi, după ce m-am gîndit mai mult, mi-am dat seama că experienţa nu mi-a făcut rău. Mă bucur că s-a întîmplat, pentru că numai aşa puteam să aflu cît de frumoasă eşti dimineaţa.

Lucy rîse şi roşi.

— Îţi ceri scuze foarte frumos, Sam.

— Pot să te invit la cină?

— Mi-ar plăcea. Dar...

— Dar?

— M-am tot gîndit, şi mă întrebam dacă putem să fim doar prieteni. Cel puţin cîteva zile.

— Sigur, spuse el privind-o întrebător.

Adăugă pe un ton scăzut:

— Îmi dai voie să te întreb de ce?

Lucy aşeză florile şi bomboanele pe masă.

— Încerc să-mi lămuresc unele lucruri şi am nevoie de puțin spațiu. Dacă nu mai vrei să mergem la cină din cauza asta, înțeleg.

Nu se ştie de ce, dar replica ei îl enervă.

— Vreau să mergem la cină, bineînțeles. Eu...

Se opri, căutînd cuvintele potrivite.

— Nu te vreau doar pentru sex.

Lucy zîmbi şi se întoarse spre el. Era un zîmbet cald, care păru să-l uimească.

— Mulțumesc.

Stăteau față în față, fără să se atingă, iar Lucy bănui că amîndoi încercau să-şi dea seama ce era în neregulă şi ce era bine între ei. Sam o privi atent, iar privirea lui îi dădu fiori. Avea trăsăturile aspre şi neclintite. Doar un muşchi i se zbătea pe obraz. Tăcerea deveni ascuțită, iar Lucy se foi şi încercă să spună ceva.

— Vreau să te țin în brațe, rosti Sam pe un ton scăzut.

Emoționată, dîndu-şi seama că roşise pînă în vîrful urechilor, Lucy rîse nervos. Dar Sam nu zîmbea. Împărțiseră o mulțime de intimități, se văzuseră cu şi fără haine, dar în acel moment, o simplă îmbrățişare o făcuse să-şi piardă cumpătul. Păşi spre el. Sam o

cuprinse cu brațele, încet, ca şi cum o mişcare bruscă ar fi speriat-o. Se apropiară treptat, liniile curbe ale trupului ei lipindu-se de cele drepte ale trupului lui, iar ea îşi puse capul pe umărul lui.

Lucy se relaxă. Îi simțea fiecare respirație, bătăile inimilor lor erau un tandem şi corpurile lor erau un tot unitar. Dacă era posibil să exprimi iubirea într-un fel pur, lipsit de încărcătură sexuală, atunci acesta era momentul. Atunci. Acolo.

Lucy pierdu noțiunea timpului, aşa, alături de el. De fapt, părea că orele nu-i mai afectau, în această misterioasă unitate care deveniseră. Pînă la urmă el se retrase şi îi spuse că se întoarce s-o ia la cină. Ea dădu din cap fără să vadă nimic, sprijinindu-se de tocul uşii ca să rămînă în picioare. Sam plecă fără să se uite înapoi, mergînd puțin cam prea atent, ca un om care nu se ține bine pe picioare.

Lucy îl sună pe Alan Spellman ca să-i spună că acceptă propunerea lui, dar îl rugă să nu facă anunțul oficial pînă la final de august. Pînă atunci Alice şi Kevin vor fi căsătoriți, iar ea avea timp să termine toate proiectele la care lucra.

În fiecare zi se ocupa cîte puțin de vitraliul pentru casa din strada Rainshadow. Era o lucrare complicată, ambițioasă, care necesita toată cunoaşterea şi talentul ei. Lucy voia ca fiecare detaliu să iasă perfect. Tot ce

simțea pentru Sam curgea în acel proiect, în care fiecare bucată de sticlă era un vers dintr-un poem vizual. Culorile erau naturale, tonuri de pămînt, verzuri, albastru şi galben, din sticlă lipită şi suprapusă, ca să dea impresia de adîncime.

După ce dăduse formă sticlei, Lucy întinsese plumbul folosind o menghină şi un patent. Asamblă cu atenție fereastra, inserînd bucăți de geam în canalele de plumb, apoi tăindu-le şi făcîndu-le să se potrivească, şlefuind marginile. După aceea le sudă şi aplică ciment, ca să facă fereastra impermeabilă.

Pe măsură ce lucrarea prindea formă pe masa ei de lucru, Lucy începea să devină conştientă că sticla avea o căldură neobişnuită, o strălucire care nu avea de-a face cu metalul. Într-o seară, cînd se pregătea să plece din atelier, aruncă o privire spre fereastra neterminată, lăsată pe masa de lucru. Sticla strălucea.

Relația ei cu Sam rămăsese platonică din noaptea în care el adormise alături de ea în pat. Platonică, dar nu lipsită de sex. Sam se străduise să o seducă, sărutînd-o pasional, făcîndu-i pe amîndoi să se simtă neîmpliniți şi aprinşi. Dar Lucy se temea de posibilitatea ca, dacă s-ar fi culcat din nou cu el, să-i spună cît de mult îl iubea. Cuvintele erau acolo, în mintea ei, pe buzele ei, abia aşteptînd să fie rostite. Numai instinctul ei de conservare îi dădea putere să-l refuze. Deşi la început el acceptase decizia ei, era evident că

îi era din ce în ce mai greu să se oprească, pe măsură ce trecea timpul.

— Cînd? o întrebă după ultima lor întîlnire fierbinte, respirînd aproape de buzele ei şi cu ochii strălucind de dorință.

— Nu ştiu, spuse Lucy pierdută, tremurînd în brațele lui, în timp ce el îi mîngîia şoldurile şi spatele. Nu înainte să fiu sigură.

— Lasă-mă să fiu cu tine, îi şoptise el, sprijininduşi fruntea de fruntea ei. Lasă-mă să fac dragoste cu tine toată noaptea. Vreau să mă trezesc iar lîngă tine. Spune-mi de ce ai nevoie, Lucy. Fac orice.

Să facă dragoste. Nu mai folosise acele cuvinte niciodată pînă atunci. Expresia lui i se lipi de inimă şi i-o strînse ca într-o menghină. De asta era atît de greu să-l iubeşti pe Sam. Pentru că era dispus să se apropie de tine, dar nu suficient de mult. Şi pentru că ea avea nevoie ca el să o iubească, iar asta nu se putea, îl refuză din nou.

Lucy termină vitraliul cu două zile înainte de nunta lui Alice. Oamenii începuseră să vină din afara oraşului, oaspeți care se cazaseră la *„Roche Harbor Resort"* sau la hotelul *„De Haro"*. Părinții ei sosiseră în acea dimineață şi petrecuseră toată ziua cu Alice şi organizatorul de evenimente. În ziua următoare, Lucy

îi scotea în oraş, la prînz, dar în seara asta cina cu Sam. Voia să-i spună că pleacă din portul Friday.

Gîndurile îi fură întrerupte de un ciocănit la uşa atelierului.

— Intră, spuse. E descuiat.

Spre surpriza ei, vizitatorul era Kevin. Fostul ei iubit îi zîmbi puțin stînjenit.

— Luce... Ai cîteva minute?

Ei i se strînse stomacul. Spera ca el să nu fi venit să facă pace şi să vorbească despre trecut, ca să se împace şi ca ziua nunții cu Alice să meargă bine, fără conflicte. Nu era nevoie de aşa ceva. Lucy nu-l mai iubea, slavă Domnului, şi era dispusă să uite trecutul. Nu avea nevoie să discute despre relația lor.

— Am cîteva minute, spuse precaută, dar sînt cam ocupată. Şi sînt sigură că tu eşti şi mai ocupat, pentru că mîine te însori.

— De fapt, mirele nu face mare lucru. Eu trebuie doar să vin în locul şi la ora la care mă cheamă.

Kevin era la fel de chipeş ca întotdeauna, dar avea un aer ciudat şi expresia cuiva care se împiedicase şi, întorcîndu-se să vadă ce-i stătuse în cale, constatase că nu era nimic acolo.

Se apropie de ea, iar Lucy acoperi vitraliul cu cîteva foi de hîrtie, fiindcă simțea nevoia să îl ascundă de ochii lui Kevin. Merse în laterala mesei de lucru şi se sprijini de ea.

— Nu mai ai ghipsul, remarcă el. Te mai doare piciorul?

— Nu, spuse ea pe un ton degajat. Trebuie doar să fiu atentă la el şi să nu-l lovesc o vreme.

Kevin se apropie de ea mai mult decît i-ar fi plăcut, dar Lucy nu se feri. Privindu-l, se întrebă cum se putea ca un bărbat de care fusese atît de apropiată cîndva să i se pară acum un străin. Fusese atît de sigură că-l iubeşte... Şi florile de mătase puteau să semene foarte bine cu cele adevărate, iar zirconiul putea să strălucească precum diamantele. Dar iubirea dintre ei doi fusese doar un joc. Cuvintele fuseseră doar un rol, nişte ritualuri comode, care ascundeau golul de sub ele. Spera ca el să aibă o relaţie mai profundă şi mai reală cu Alice, dar se îndoia că era aşa şi îi părea rău pentru el.

— Ce mai faci? îl întrebă.

Ceva din tonul ei îl făcu pe Kevin să lase umerii să-i cadă. Oftă din tot sufletul.

— Am impresia că sînt prins într-o tornadă. Culoarea florilor, mărturiile pentru invitaţi, cu funde personalizate, fotograful şi cameramanul şi toate prostiile astea... Nunta devine mult mai complicată decît ar fi cazul. E doar o nuntă, pînă la urmă.

Lucy reuşi să-i zîmbească.

— O să se termine repede, şi atunci o să poţi să te relaxezi.

Kevin începu să se plimbe agitat prin atelier, care îi era familiar. Fusese acolo de nenumărate ori cît timp locuiseră împreună. O ajutase chiar şi să instaleze dulapurile în care ținea sticla. Dar lui Lucy nu-i plăcea că el intra nepoftit şi cu atîta familiaritate în atelierul ei. Kevin nu avea ce să mai caute acolo. Nu mai avea dreptul să se plimbe în felul acela prin spațiul ei de lucru.

— Cel mai ciudat este, spuse el uitîndu-se la nişte abajururi gata pentru vînzare, că, pe măsură ce se apropie data nunții, mă întreb tot mai des ce s-a întîmplat cu noi.

Lucy clipi nedumerită.

— Te referi la mine şi la tine?

— Da.

— S-a întîmplat că m-ai înşelat.

— Ştiu. Dar trebuie să-mi dau seama de ce.

— Nu contează de ce. S-a terminat. Poimîine te însori.

— Cred că, dacă mi-ai fi lăsat mai mult spațiu, spuse Kevin, nu m-aş fi dus la Alice. Cred că am început relația cu ea ca să-ți arăt ție că am nevoie de mai mult spațiu.

Lucy făcu ochii mari.

— Kevin, chiar nu vrei să discutăm despre asta.

El se întoarse lîngă ea, apropiindu-se şi mai mult.

— Simțeam că lipseşte ceva între noi, spuse el. Am crezut că pot să găsesc acel ceva în relația cu Alice, dar în ultima vreme mi-am dat seama că, de fapt, acel lucru exista între noi de la bun început. Doar că eu nu înțelesesem asta.

— Nu mai spune nimic, rosti Lucy. Serios, Kevin. Nu are rost.

— Mi se părea că tu eşti prea liniştită şi începusem să mă plictisesc. Credeam că vreau aventură. Am fost un idiot, Luce. Eram fericit cu tine şi am dat cu piciorul acelei fericiri. Mi-e dor de noi. Eu...

— Ai înnebunit? îl întrebă ea supărată. Ai îndoieli în privința nunții? Acum, după ce au fost făcute planuri şi au început să vină invitații din alte oraşe?

— Nu o iubesc pe Alice suficient ca să mă însor cu ea. Ar fi o greşeală.

— I-ai promis. Nu poți să dai înapoi! Ai cumva o bucurie sadică să le faci pe femei să se îndrăgostească de tine şi după aia să le părăseşti?

— Am fost obligat să fac asta. Nu m-a întrebat nimeni ce vreau. Nu am voie să aleg ce mă face fericit?

— Doamne, Kevin! Cam aşa mi-a spus Alice cîndva. Că nu vrea decît să fie fericită. Voi doi credeți că fericirea este un lucru după care să alergi ca un copil după o jucărie. Nu o să fii fericit pînă cînd n-o să găseşti o cale să ai grijă de oameni, în loc să încerci

să-ți faci ție plăcere. Trebuie să pleci, Kevin, şi să-ți respecți angajamentul pe care l-ai luat față de Alice. Asumă-ți responsabilitatea pentru ceea ce faci, şi poate atunci o să fii fericit.

Judecînd după grimasa de pe chipul lui, Kevin găsea că sfatul ei era condescendent. Vorbi pe un ton dur şi răutăcios:

— Şi de cînd eşti tu aşa mare expertă? Tu, care ai o relație cu cel mai mare farsor, Sam Nolan, domnul viticultor care se trage dintr-o familie de sărăntoci bețivi şi care o să ajungă exact ca ei...

— Trebuie să pleci imediat, spuse Lucy mergînd de cealaltă parte a mesei de lucru.

Dacă, de la plînsul de milă, la furie, ar fi fost un mic pas, atunci Kevin tocmai ar fi trecut de la o extremă la alta.

— Eu l-am convins să iasă cu tine. A fost o înscenare, Luce. Eu sînt în spatele ei. Îmi datora o favoare. I-am arătat poza ta de pe telefonul meu şi l-am rugat să iasă cu tine. A fost ideea lui Alice.

Acum Kevin zîmbea ca şi cum ar fi făcut o glumă macabră.

— Ca să nu mai faci atît pe victima. Dacă te întîlneai şi tu cu cineva, dacă mergeai mai departe, părinții tăi ne-ar fi lăsat, în sfîrşit, în pace.

— Asta ai venit să-mi spui? clătină Lucy din cap. Ştiam deja, Kevin. Sam mi-a spus asta de la început.

Se aplecă spre masa de lucru, atingînd vitraliul cu degetele.

— Dar de ce ai...

— Nu contează. Dacă vrei să ne faci probleme, să ştii că nu are sens. Plec de pe insulă, după nuntă. Mă duc la New York.

Kevin făcu ochii mari.

— De ce?

— Am primit o bursă. O să încep o viaţă nouă.

Kevin încercă să înţeleagă ce auzea şi, pe măsură ce făcea asta, o strălucire entuziastă îi apăru în privire. Obrajii i se colorară.

— Merg cu tine.

Lucy îl privi uimită, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Nu mă ţine nimic aici, spuse el. Pot să îmi mut afacerea acolo. Doamne, Lucy! Asta e soluţia. Ştiu că te-am rănit, ştiu că am greşit, dar o să mă revanşez. Jur. O să începem o viaţă împreună. O să uităm toată porcăria de aici.

— Ai înnebunit, spuse Lucy, atît de uimită de comportamentul lui, încît abia dacă-şi găsea cuvintele. Eşti... Kevin, te însori cu Alice...

— Nu o iubesc pe ea. Te iubesc pe tine. Te-am iubit întotdeauna. Ştiu că şi tu simţi la fel pentru mine. N-a trecut atît de mult de atunci. Ne înţelegeam atît de bine! O să te fac să-ţi aminteşti. Trebuie...

Se apropie de ea şi o prinse de mîini.

— Kevin, încetează!

— M-am culcat cu Alice şi tu te-ai culcat cu Sam, aşa că sîntem chit. Ce-a fost, a fost, Lucy. Ascultă-mă...

— Dă-mi drumul.

Lucy era furioasă şi foarte conştientă de toată sticla din jurul lor — panouri de sticlă, cioburi, mărgele şi resturi. Şi înţelese, într-o fracţiune de secundă, că forţa voinţei ei ar fi putut să dea orice formă materialului. În minte îi apăru o imagine şi se concentră pe ea. Kevin o trase mai aproape, respirînd sacadat.

— Eu sînt, Lucy. Eu sînt. Te vreau înapoi. Te vreau...

Se opri, blestemînd înfundat şi eliberînd-o brusc. Se auzi un fel de chiţăit şi o formă întunecată bătu din aripi în jurul capului lui Kevin. Era un liliac.

— Ce naiba?

Kevin ridică braţele, încercînd să se apere de creatura înaripată şi furioasă.

— De unde a apărut?

Lucy se uită spre masa de sudură. Două dintre bucăţile de sticlă neagră din colţ, pe care încă nu le lipise pe fereastră, tremurau şi se mişcau.

— Hai, spuse ea, iar ele zburară de pe masă, transformîndu-se în alţi doi lilieci şi atacîndu-l pe Kevin.

Cele trei animale ţîşniră prin aer atacînd, pînă cînd Kevin se repezi speriat spre uşă, înjură şi ieşi. Doi

dintre lilieci îl urmară, iar al treilea zbură în colțul atelierului, căzu la podea şi se tîrî pe suprafața de ciment. Respirînd adînc, Lucy deschise fereastra.

— Poftim.

După o clipă, liliacul îşi luă zborul, ieşi pe fereastră şi dispăru pe cer.

Douăzeci

— Trebuie să pleci curînd, spuse Sam, aşezîndu-se pe vine şi privindu-l pe Alex, care lucra sub scara care ducea la cupola centrală de la etajul al doilea.

Fratele lui curăţase fiecare colţ de sub trepte şi acum bătea cuie pe margine. Scara urma să fie atît de solidă încît să poată ţine şi un elefant.

— De ce? întrebă Alex oprindu-se din ciocănit.

— Vine Lucy la cină.

— Termin în zece minute.

— Mersi.

Sam se uită încruntat la fratele lui, întrebîndu-se ce să-i spună, cum să-l ajute. Alex se purta ciudat în ultima vreme, strecurîndu-se prin casă ca o pisică agitată. Sam şi Mark sperau ca după divorţ fratele lor să se mai liniştească, dar în loc de asta, el era, parcă, şi mai supărat. Slăbise, arăta rău şi avea cearcăne adînci. Chiar şi aşa, obosit şi subţire, era uimitor de chipeş. La nunta lui Mark stătuse într-un colţ şi băuse, dar femeile nu-l lăsaseră în pace oricum.

— Al, spuse Sam, nu faci vreo prostie, da?

Ciocănitul se opri din nou.

— Nu iau droguri, dacă asta mă întrebi.

— Arăți foarte rău.

— N-am nimic. Nu m-am simțit niciodată mai bine.

Sam îl privi neîncrezător.

— Mă bucur să aud asta.

Se auzi soneria, aşa că Sam coborî să vadă cine era. Deschise. Lucy ajunsese mai devreme. Îşi dădu imediat seama că se întîmplase ceva rău, pentru că fata arăta de parcă i-ar fi murit cineva.

— Lucy?

Întinse imediat brațele spre ea, dar ea se feri, speriată de el. Uimit, o privi cu îngrijorare. Avea gura uscată şi buzele crăpate, ca şi cum le-ar fi muşcat, dar se forță să zîmbească.

— Am ceva să-ți spun. Te rog să nu mă întrerupi, fiindcă altfel nu o să pot să termin. Sînt veşti foarte bune.

Sam era atît de nedumerit de contradicția dintre tonul ei vesel şi nefericirea pe care o ascundea acesta încît abia dacă auzi ce spunea ea. Ceva despre o bursă, un program de artă... Un centru de artă din New York. *Centrul de artă Mitchell*. Avea de gînd să accepte. Era o bursă faimoasă, genul de oportunitate la care sperase toată viața. Avea să dureze un an şi probabil că nu se va mai întoarce pe insulă după aceea. Termină de vorbi şi tăcu, aşteptînd ca el să răspundă. Sam căută cuvintele potrivite.

— Mă bucur, reuşi el să spună. Felicitări.

Lucy dădu din cap a mulţumire, zîmbind ca şi cum cineva i-ar fi ridicat cu forţa colţurile gurii. El dădu să o îmbrăţişeze, iar ea îi dădu voie să facă asta, doar o clipă, dar era crispată şi ţeapănă, ca şi cum ar fi strîns în braţe o statuie de marmură.

— Nu am putut să refuz, spuse ea cu capul pe umărul lui. O ocazie ca asta...

— Da, spuse Sam eliberînd-o. Clar trebuie să profiţi. Neapărat.

Continuă să se uite la ea, încercînd să accepte că îl părăsea. Lucy pleca. Ideea îl făcea să se simtă amorţit, moale. Probabil că era uşurare, se gîndi. Da. Era timpul. Relaţia începea să se complice. Mai bine să se despartă cît încă se simţeau bine împreună.

— Dacă vrei să te ajut să-ţi aduni lucrurile... începu el.

— Nu. Totul e aranjat.

I se umeziseră ochii, deşi încă mai zîmbea. Îl uimi, spunînd:

— Mi-ar fi mai uşor să nu ne mai vedem şi să nu mai vorbim de aici înainte. Am nevoie să ne despărţim de tot.

— Dar nunta lui Alice...

— Nu cred că se mai mărită. Ceea ce e foarte bine pentru ea. Căsnicia e destul de grea şi pentru oamenii

care chiar se iubesc. Kevin n-avea nici o şansă. Nu cred că...

Se opri, respirînd greu, tremurat. Ea stătea în faţa uşii, cu ochii în lacrimi, iar Sam simţi ceva necunoscut. Era cea mai neplăcută senzaţie pe care o avusese în toată viaţa lui de adult. Mai puternică decît teama, mai dureroasă decît doliul şi mai goală decît singurătatea. Îşi imagina că aşa s-ar fi simţit dacă ar fi avut un topor în piept.

— Nu te iubesc, spuse Lucy zîmbind tremurat.

Pentru că el tăcea, ea adăugă:

— Spune-mi că şi tu simţi la fel.

Obiceiul lor vechi. Sam îşi drese glasul înainte să poată vorbi:

— Nici eu nu te iubesc.

Lucy continuă să zîmbească şi dădu din cap, mulţumită.

— Mi-am ţinut promisiunea. Nimeni nu suferă. La revedere, Sam.

Se întoarse şi începu să coboare treptele verandei, şchiopătînd puţin. Sam rămase în prag, uitîndu-se după maşina ei. Curînd îl copleşi panica, amestecată cu furie şi mirare.

Ce naiba se întîmplase? Încet, se întoarse în casă. Alex stătea la baza scărilor şi îl mîngîia pe Renfield.

— Ce s-a întîmplat? întrebă.

Sam se aşeză alături de el şi îi povesti totul, auzindu-şi vocea ca pe a unui străin.

— Nu ştiu ce să fac acum, spuse răguşit.

— Uită de ea şi mergi mai departe, rosti Alex pe un ton prozaic. Asta faci mereu, nu?

— Da. Dar nu m-am simţit niciodată aşa.

Sam îşi trecu mîna prin păr pînă cînd şuviţele se amestecară, dezordonate. Îi era rău şi îi venea să verse. Avea impresia că îi curgea otravă prin vene. Îl durea tot corpul.

— Cred că mă îmbolnăvesc.

— Poate ar fi bine să bei ceva.

— Dacă beau acum, spuse Sam, s-ar putea să nu mai pot să mă opresc niciodată. Aşa că fă-mi o favoare şi nu mai spune asta.

Urmă o tăcere scurtă.

— Dacă tot ai o dispoziţie proastă, se aventură Alex, să ştii că am ceva să-ţi spun.

— Ce? întrebă Sam iritat.

— Trebuie să mă mut la tine de săptămîna viitoare.

— Poftim? întrebă Sam pe un cu totul alt ton.

— Numai cîteva luni. Nu mai am bani şi Darcy a luat casa. Vrea să plec de acolo ca să încerce să o vîndă.

— Iisuse, spuse Sam. Abia am scăpat de Mark.

Alex îl privi neliniştit, cu privirea umbrită şi tulbure.

— Trebuie să stau aici, Sam. Nu cred că o să dureze mult. Nu pot să-ți explic de ce.

Ezită, apoi reuşi să rostească nişte cuvinte pe care le folosise de foarte puține ori în toată viața sa.

— Te rog.

Sam dădu din cap, tulburat de amintirea unei alte priviri asemănătoare, cu pupilele negre ca noaptea şi ochii mari, cu sufletul pierdut. Aşa arătase tatăl lui înainte să moară.

Pentru că nu putea să doarmă, Lucy lucră în atelier aproape toată noaptea, terminînd fereastra pentru Sam. Nu ştia cînd trecuseră orele, ci observase doar că afară se lumina şi că începea agitația de dimineață din portul Friday. Vitraliul cu copac strălucea, plat şi nemişcat, dar de fiecare dată cînd îl atingea, Lucy simțea un fior de vitalitate dinspre el.

Obosită, dar hotărîtă, se îndreptă spre casă, unde făcu un duş lung. Era ziua dinaintea nunții lui Alice. În acea seară trebuia să aibă loc cina festivă. Se întrebă dacă sora sa vorbise cu Kevin, dacă el o părăsise sau dacă tăcuse din gură. Ea era prea obosită şi nu-i păsa deloc. Îşi strînse părul ud într-un prosop, se îmbrăcă în nişte haine comode şi se întinse în pat. Exact cînd era pe cale să adoarmă, sună telefonul.

— Alo?

— Lucy, spuse mama ei pe un ton supărat. Încă mai dormi? Speram că Alice este la tine.

— De ce ar fi la mine? întrebă Lucy căscînd şi frecîndu-se la ochi.

— Nu ştie nimeni unde s-a dus. M-a sunat acum puţin timp. Kevin a plecat.

— A plecat, repetă ea nelămurită.

— Avea bilet la primul zbor din dimineaţa asta. Nemernicul a schimbat biletele de avion pe care le cumpărasem pentru luna lor de miere. Se duce singur la West Palm. Alice era isterică. Nu este la ei acasă şi nu-mi răspunde la telefon. Nu ştiu unde s-a dus şi nici unde să o caut. Unii dintre invitaţi au venit de ieri şi alţii sosesc astăzi. Nu mai pot să anulez comenzile de flori şi de mîncare. Nemernicul ăla mic... De ce a aşteptat pînă în ultima clipă? Dar acum Alice este importantă. N-aş vrea să facă vreun gest dramatic.

Lucy se ridică greu din pat.

— O găsesc eu.

— Vrei să vină tata cu tine? Abia aşteaptă să aibă ceva de făcut.

— Nu. Mă descurc singură. Te sun cînd aflu ceva.

După ce închise telefonul, Lucy îşi prinse părul în coadă, se îmbrăcă în blugi şi într-un tricou şi făcu o cafea neagră ca smoala. Era prea tare. Nu măsurase bine cantităţile. Nici măcar o doză mare de lapte nu îi schimbă culoarea, aşa că Lucy se strîmbă şi o bău ca

pe un medicament, apoi luă telefonul şi o sună pe Alice, pregătită să-i lase un mesaj. Aproape că se sperie cînd sora ei răspunse.

— Bună.

Lucy deschise şi închise gura. Voia să spună zece lucruri deodată. Pînă la urmă întrebă direct:

— Unde eşti?

— La *Mausoleul McMill,* răspunse pe un ton spart.

— Stai acolo.

— Să nu vii cu nimeni.

— Nu vin. Doar să nu pleci de unde eşti.

— Bine.

— Promite-mi.

— Promit.

Mausoleul era unul dintre cele mai frumoase locuri de pe insulă şi era aşezat în nordul Roche Harbor-ului. John McMill, fondatorul unei foarte de succes companii producătoare de ciment, gîndise monumentul el însuşi. Era o structură masivă, cu simboluri masonice. Nişte coloane înalte încercuiau o masă de piatră cu şapte scaune. Una dintre coloane era neterminată intenţionat, alături de spaţiul unde ar fi trebuit să fie un al optulea scaun. Conform unui zvon local, spiritele din cimitirul de alături fuseseră văzute stînd la masa de piatră tîrziu în noapte.

Din păcate pentru Lucy, cărarea care ducea la mausoleu trecea prin pădure şi avea aproximativ jumătate de kilometru. Merse încet, sperînd că nu îşi va forța prea mult tendoanele abia vindecate. După ce trecu pe lîngă cimitirul mic, cu multe pietre funerare împrejmuite de garduri joase, văzu mausoleul.

Alice stătea pe treptele care duceau la monument, îmbrăcată în blugi şi într-un tricou Henley. Ținea în brațe o grămăjoară de material alb şi subțire, ceva care semăna cu tulul. Lucy nu voia să simtă părere de rău pentru sora ei, dar fata avea o expresie chinuită pe chip şi părea să nu aibă mai mult de doisprezece ani.

Mergînd şchiopătat spre sora ei, pentru că începea să o doară piciorul, Lucy se aşeză alături de Alice, pe treptele reci de piatră. Pădurea era liniştită, dar nu tăcută. În aer se auzeau sunetul frunzelor, ciripiturile păsărilor mici, bătăile aripilor lor şi zumzetele insectelor.

— Ce ai acolo? întrebă Lucy după o vreme, uitîndu-se la materialul din brațele lui Alice.

— Voalul, spuse sora ei arătîndu-i bentița cu perle de care era prins materialul.

— Frumos.

Alice se întoarse spre ea, suspinînd, şi o apucă de mînecă, aşa cum ar fi făcut un copil mic.

— Kevin nu mă iubeşte, spuse ea.

— El nu iubeşte pe nimeni, răspunse Lucy, apucînd-o cu braţul pe după umeri.

Încă o şoaptă îndurerată:

— Crezi că merit ce mi se întîmplă.

— Nu.

— Mă urăşti.

— Nu, spuse Lucy, întorcîndu-se şi lipindu-şi fruntea de fruntea surorii sale.

— Sînt distrusă.

— O să-ţi revii.

— Nu ştiu de ce am făcut asta. Nimic din toate astea nu mai are sens. Nu ar fi trebuit să-l iau de lîngă tine.

— Nu ai fi putut să-l iei tu. Dacă ar fi fost într-adevăr al meu, nimeni nu ar fi putut să-l ia.

— Sînt foarte tristă. Şi îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic.

Alice rămase tăcută multă vreme, plîngînd, cu lacrimile pătîndu-i mîneca surorii sale.

— N-am putut să fac nimic. Mama şi tata nu m-au lăsat niciodată să fac nimic. M-am simţit întotdeauna nefolositoare. O ratată.

— Cînd erai mică?

Alice dădu din cap.

— Şi după aia m-am obişnuit să facă alţii de toate în locul meu. Dacă dădeam de ceva greu, renunţam şi lăsam pe altcineva să termine în locul meu.

Lucy îşi dădu seama că de fiecare dată cînd ea şi părinții lor făceau ceva în locul surorii ei, îi transmiteau că nu poate să facă nimic singură.

— Am fost mereu geloasă pe tine, continuă Alice, pentru că tu puteai să faci orice vroiai. Ție nu ți-e frică să faci ce vrei şi nu ai nevoie de nimeni care să aibă grijă de tine.

— Alice, spuse Lucy, nu trebuie să-ți dea voie mama şi tata să faci ce vrei. Găseşte ceva ce vrei să faci şi nu renunța. Poți să începi de mîine.

— Şi să dau greş, spuse Alice tristă.

— Da. Şi după aceea, să te ridici de jos, să stai pe picioarele tale, fără ajutorul nimănui şi să înveți că poți să ai singură grijă de tine.

— Mai lasă-mă, spuse Alice, iar Lucy zîmbi şi o îmbrățişă.

Douăzeci şi unu

Toți cei de pe insulă, inclusiv muncitorii din echipa lui Sam, auziseră că Alice nu se mai mărită cu Kevin. Toată lumea vorbea despre asta. Singurul motiv pentru care Sam ascultase bîrfele era că sperase să afle ceva despre Lucy. Dar numele ei nu era menționat decît foarte rar. Auzise că familia Marinn ținuse oricum cina festivă, iar a doua zi avusese loc recepția care era planificată pentru ziua nunții. Se dansase şi se petrecuse. Sam mai auzise şi că ei voiau să-i ceară lui Kevin în instanță o parte dintre banii pe care îi cheltuiseră pentru nuntă, inclusiv biletele de avion pe care el le folosise ca să plece în vacanță de unul singur.

Trecuseră trei zile de la vizita lui Lucy pe strada Rainshadow. Mark, Maggie şi Holly tocmai se întorseseră din luna de miere, iar Sam şi Alex îi ajutaseră să se instaleze în casa lor nouă, care avea trei dormitoare, era proaspăt renovată şi se afla în apropierea unui lac.

Cînd Sam nu mai suportase distanța, o sunase pe Lucy şi îi lăsase un mesaj scurt, întrebînd-o dacă

poate să-i vorbească. Ea nu-l sunase înapoi, iar el nu mai ştia ce să facă. Nu-i era foame şi nu putea să doarmă. Avea nevoie de mai multă energie ca să nu se gîndească la ea decît ar fi consumat dacă s-ar fi gîndit.

Vorbise mult cu Mark despre situaţia lor.

— Centrul ăsta de artă pare ceva foarte important.

— Este foarte cunoscut.

— Deci nu vrei să îi ceri să renunţe la bursă.

— Nu vreau să facă aşa un sacrificiu. De fapt, chiar mă bucur că a primit oferta. Aşa-i mai bine pentru noi amîndoi.

Mark îi aruncase o privire ironică.

— Şi cam în ce fel ţi se pare că este bine pentru tine?

— Nu sînt genul care se implică.

— De ce?

— Pentru că nu pot, se răstise Sam. Nu sînt ca tine.

— Ba eşti exact ca mine, netotule. Încerci din răsputeri să eviţi să repeţi situaţia prin care am trecut noi cînd eram mici. Crezi că mi-a fost uşor să recunosc că sînt îndrăgostit de Maggie? Crezi că mi-a fost uşor s-o cer de soţie?

— Nu.

— Ei bine, mi-a fost uşor, spuse el, zîmbind cînd văzu nedumerirea de pe chipul fratelui său. Găseşte

persoana potrivită, Sam, şi cel mai greu lucru din lume devine cel mai simplu. Şi eu am avut aceleaşi probleme ca şi tine. Nu poţi să scapi de ele, pentru că sînt moştenire de familie. Dar să-ţi spun ceva. Nu puteam să mă despart de Maggie. Nu puteam să nu-i spun că o iubesc. Odată ce am făcut asta, n-am avut decît să-mi iau inima în dinţi şi să plonjez în gol.

La aproximativ optzeci şi cinci de ore şi jumătate după ce o văzuse ultima dată pe Lucy, nu că ar fi ţinut cont de asta, Sam primi un pachet acasă, pe strada Rainshadow. Cîţiva bărbaţi cu un camion veniseră şi descărcaseră cu grijă un obiect mare şi plat, lăsîndu-l pe treptele de la intrare. Venind dintre vie, Sam îi văzu exact cînd plecau. Alex era în holul de la intrare şi se uita la obiectul pe jumătate despachetat. Era o fereastră cu un copac.

— A venit cu vreun bilet? întrebă Sam.

— Nu.

— Au spus ceva cei care au adus-o?

— Numai că o să fie greu de montat, spuse Alex, aplecîndu-se şi uitîndu-se la vitraliu. Uită-te cum arată. Mă aşteptam la ceva victorian, cu floricele. Nu la asta.

Lucrarea era puternică, îndrăzneaţă şi în acelaşi timp delicată. Straturile de sticlă aveau culori naturale şi texturi variate. Trunchiul şi ramurile copacului, făcute din plumb, erau topite în sticlă într-un fel pe care Sam

nu-l mai văzuse nicăieri. Luna părea să strălucească de parcă ar fi avut propria sursă de lumină. Alex se ridică şi scoase telefonul din buzunarul de la spate.

— Îi sun pe băieţii mei, ca să vină să mă ajute s-o montez. Astăzi, dacă se poate.

— Nu ştiu, spuse Sam.

— Ce nu ştii?

— Dacă o vreau montată.

Alex se uită la el cu nerăbdare.

— Nu mă plictisi cu prostiile astea. Fereastra asta trebuie să fie montată aici. Casa are nevoie de ea. Demult, aici era una exact la fel ca asta.

Sam îl privi uimit.

— De unde ştii?

Pe chipul lui Alex nu se putea citi nimic.

— Voiam să spun că se potriveşte cu casa.

Se îndepărtă, formînd un număr de telefon.

— Mă ocup eu de tot.

Mulţumită măsurătorilor exacte făcute de Lucy, Alex şi oamenii lui reuşiră să monteze vitraliul chiar pe rama care era deja prinsă în zid şi să lipească marginile cu silicon transparent. La finalul după-amiezii lucrarea era aproape terminată. Mai rămîneau de curăţat marginile ferestrei, după ce se usca siliconul, timp de douăzeci şi patru de ore.

„Tocmai am montat vitraliul de la tine", îi scrise Sam lui Lucy. *„Ar trebui să vii să-l vezi."* Nu primi nici un răspuns.

De obicei Sam se trezea încet, dar în acea dimineață deschise ochii şi se ridică direct în capul oaselor. Era iritat şi neliniştit, gata să-şi iasă din fire. Intră în baie, călcînd apăsat, se bărbieri şi se spălă. Aruncă o privire în oglindă şi îşi văzu expresia aspră şi supărată, care parcă nu era a lui, dar pe care o cunoştea bine. Îşi dădu seama că aşa arăta Alex de obicei.

Îşi puse blugii şi un tricou negru, apoi coborî în bucătărie ca să mănînce şi să bea o cafea. Pe drum dădu cu ochii de fereastra de la etajul al doilea şi încremeni. Vitraliul se schimbase. Acum, cerul era colorat în trandafiriu şi portocaliu, ca în zori, iar ramurile întunecate se umpluseră de frunze verzi. În locul griurilor dinainte, acum fereastra era plină de culori strălucitoare, ca o muzică vizuală care ajungea într-un loc din sufletul lui în care erau ascunse cele mai profunde instincte. Era mai mult decît frumoasă. Era o formă de adevăr pe care nici chiar el nu putea să o nege, care îi traversă apărările şi-l făcu să clipească uimit, de parcă ar fi ieşit brusc la soare dintr-o încăpere întunecată.

Merse în via liniştită, ca să vadă ce fel de magie făcuse Lucy pentru el. În aer mirosea dulce, a struguri care cresc, şi briză sărată dinspre ocean. Pentru simţurile lui ascuţite era evident că vița de vie creştea mai repede decît înainte şi că pămîntul era mai bogat. Chiar sub ochii lui, cerul deveni atît de albastru încît trebui să strîngă pleoapele ca să nu lăcrimeze. Toată proprietatea arăta ca şi cum ar fi fost pictată de un artist. Era artă pe care o puteai atinge şi gusta.

Sam simți că în vie se întîmplase ceva. O forță a naturii sau un descîntec, un limbaj fără cuvinte o chemase şi o făcea să crească mai mult decît oricînd.

Ca prin vis, Sam se apropie de vița pe care nimeni nu reuşise s-o identifice. Îi simți energia înainte s-o atingă, simți cum creşte şi cum se umple de vitalitate. Simți cît de adînci îi erau rădăcinile şi cum nimic n-ar fi putu-o mişca din loc. Trecu palma peste frunze şi le simți şoptindu-i secretul lor. Culese un strugure negru-albăstrui şi-l zdrobi între dinți. Gustul era complicat şi adînc, amintindu-i de trecutul amărui, apoi transformîndu-se într-un mister întunecat ca acela al viitorului pe care nu-l putea atinge.

Auzi sunetele motorului unei maşini care se apropia şi se întoarse ca să-l vadă pe Alex, la volanul BMW-ului său, venind pe alee. Fratele lui nu ajungea niciodată la lucru atît de devreme. Lăsă geamul jos şi întrebă:

— Te duc undeva?

Ca în transă, Sam clătină din cap şi-i făcu semn să meargă mai departe. Nu-i putea explica ce se întîmplase, fiindcă nu ar fi găsit cuvinte. Oricum, Alex avea să descopere magia destul de curînd.

Cînd ajunse înapoi la casă, fratele său era deja la etaj. Sam urcă după el şi îl găsi uitîndu-se nedumerit la fereastră. Pe chipul lui nu se vedea uimire, ci doar tensiunea nelămurită a cuiva care definea lumea în termeni literali. Alex voia o explicaţie, deşi nu exista nici una. Cel puţin nici una pe care ar fi fost dispus să o creadă.

— Ce i-ai făcut? întrebă el.

— Nimic.

— Atunci cum...

— Nu ştiu.

Se uitară amîndoi la vitraliu, care continuase să se schimbe. Luna dispăruse de tot, iar cerul era acum auriu şi albastru, însorit. Frunzele erau de un verde şi mai aprins, ca de smarald, şi aproape că acoperiseră ramurile.

— Ce înseamnă asta? se întrebă Alex cu voce tare.

Lucy spusese despre arta ei că este ca o emoţie vizibilă. Asta, se gîndi Sam, era emoţia aceea. Tot ce se întîmplase. Via, casa, fereastra şi viţa necunoscută.

Explicația era atît de simplă încît cu siguranță mulți n-ar fi acceptat-o ca atare. Numai cei care se mai puteau mira ar fi înțeles. Iubirea era secretul din spatele tuturor lucrurilor. Iubirea făcea ca via să crească, umplea spațiile dintre stele şi dădea siguranță pămîntului de sub picioarele sale. Nu conta dacă recunoşteai sau nu. Nu aveai cum să opreşti Pămîntul în loc sau cum să ții în frîu valurile oceanului, la fel cum nu puteai să te opui atracției lunii. Nu puteai să opreşti ploaia sau să stingi soarele. Şi o singură inimă de om nu era mai puternică decît oricare altele.

Trecutul îl ținuse întotdeauna închis între bare de oțel, iar el nu înțelesese niciodată că ar fi putut să iasă din spatele lor oricînd ar fi vrut. Nu doar că suferise consecințele păcatelor părinților săi, dar le şi purtase cu el de bunăvoie. Acum se întreba de ce să petreacă toată viața încărcat de teamă, răni şi secrete, cînd ar fi putut să le lase în urmă, să treacă mai departe şi să aibă ce-şi dorea mai mult. Ar fi putut să o aibă pe Lucy. Ar fi putut să o iubească la nebunie, cu bucurie şi fără limite. Nu trebuia decît să-şi ia inima în dinți şi să sară în gol. Fără să-i spună nimic fratelui său, Sam se repezi în jos pe scări, luînd cu el cheile camionetei.

Apartamentul şi atelierul lui Lucy erau întunecate şi liniştite, aşa cum erau locurile care stăteau goale de ceva vreme. Sam avu un sentiment de răceală pe

spate şi în piept. Graba cu care venise în oraş se adunase acum într-un nod care-i strîngea inima. Nu se putea ca ea să fi plecat deja. Era prea curînd.

Din impuls, merse la *„Hanul artistului"* ca să o caute pe Justine. Înăuntru îl întîmpină mirosul reconfortant al micului dejun, al biscuiților, al pateurilor, al omletei cu şuncă. Prietena lui era în restaurant, ducea spre bucătărie un teanc de farfurii şi de tacîmuri. Îi zîmbi cînd îl văzu.

— Bună, Sam.

— Ai o clipă liberă?

— Sigur.

După ce duse vasele la locul lor, Justine se întoarse şi îl conduse într-un colț al recepției.

— Ce mai faci?

Sam clătină din cap, nerăbdător.

— O caut pe Lucy. Nu e la apartament şi nici la atelier. Mă întrebam dacă ştii unde s-a dus.

— A plecat la New York, spuse Justine.

— Atît de curînd? întrebă Sam. Trebuia să plece abia mîine.

— Ştiu, dar a sunat-o profesorul ei şi i-a spus că vor să vină mai devreme, la o şedință şi la nu ştiu ce petrecere.

— Cînd a plecat?

— Tocmai am lăsat-o la aeroport. Avionul ei pleacă la opt.

Sam îşi scoase telefonul şi se uită la ceas. Era şapte şi cincizeci de minute.

— Mersi.

— Sam, e prea tîrziu să mai...

Dar el apucase să iasă înainte ca Justine să termine ce avea de zis. Se repezi în camionetă şi conduse spre aeroport. De pe drum o sună pe Lucy. Îi răspunse robotul. Înjurînd, trase pe dreapta şi-i scrise un mesaj. „*Nu pleca.*" Se întoarse pe drum şi apăsă acceleraţia pînă la podea, repetîndu-şi în minte cuvintele mesajului. Nu pleca. Nu pleca.

Aeroportul Roy Franklin era denumit după pilotul care îl fondase în timpul Primului Război Mondial şi era în vestul portului Friday. De acolo plecau atît curse programate cît şi avioane închiriate, care rulau toate pe aceeaşi pistă. Pasagerii şi vizitatorii care erau obligaţi să aştepte din vreun motiv sau altul se opreau de obicei la cafeneaua lui Ernie, un restaurant zugrăvit în albastru, din apropierea pistei de decolare.

Sam parcă lîngă terminal şi intră cu paşi mari, dar, înainte să ajungă în sala de aşteptare, auzi sunetul puternic al unui motor Cessna. Duse mîna la ochi şi se uită la avionul vopsit în alb şi galben, cu nouă locuri, care se ridica repede în zbor spre Seattle. Lucy plecase.

Durea mai mult decît se aşteptase să vadă avionul care o ducea departe de el. Durea într-un fel care-l făcea să-şi dorească să se ascundă într-un colţ întunecat, să nu vorbească şi să nu se mişte. Se apropie de terminal şi se sprijini lîngă poartă, încercînd să-şi adune gîndurile şi să decidă ce avea de făcut în continuare. I se înceţoşase privirea. Închise ochii o clipă, lăsînd lacrimile să ia cu ele usturimea.

Uşa aeroportului se deschise şi dinăuntru se auzi zgomotul roţilor unor valize. Ca prin ceaţă, văzu silueta mică a unei femei şi îi tresări inima. Îi spuse numele, cu răsuflarea tăiată. Lucy se întoarse spre el.

O clipă, Sam crezu că şi-o imaginează, că este o halucinaţie născută de dorinţa şi dorul lui de ea. Trăise în ultimele minute cît pentru mai multe vieţi.

Ajunse lîngă ea din trei paşi şi o trase la piept cu atîta forţă încît se răsuciră amîndoi pe loc. Înainte ca Lucy să poată vorbi, el o sărută, furîndu-i cuvintele şi răsuflarea, pînă cînd ea scăpă mînerul valizei, care căzu cu zgomot la pămînt.

Îl sărută şi ea la rîndul ei, luîndu-l pe după gît. Se lipi de trupul lui de parcă ar fi fost făcută pentru el, atît de aproape şi totuşi separată. Sam ar fi vrut să o tragă în inima lui şi să se transforme într-o singură fiinţă. O sărută mai apăsat, aproape cu sălbăticie, pînă cînd ea îşi retrase capul, respirînd adînc. Începu să-l mîngîie, parcă vrînd să-l liniştească. Sam îi cuprinse obrajii cu

palmele, tremurînd. Lucy avea chipul aprins şi o privire uimită, ameţită.

— De ce nu eşti în avion? întrebă el răguşit.

Lucy clipi.

— Mi-ai... Mi-ai scris un mesaj.

— Şi a fost suficient?

Strîngînd-o în braţe, Sam întrebă:

— Te-ai dat jos din avion pentru două cuvinte?

Ea îl privi într-un fel în care nu-l mai privise nimeni pînă atunci, cu tandreţe, strălucind.

— Au fost cuvintele potrivite.

— Te iubesc, spuse Sam, sărutînd-o.

Se opri, pentru că voia să i-o spună din nou:

— Te iubesc.

Lucy îi atinse buzele cu degetele tremurînd şi îl mîngîie.

— Eşti sigur? De unde ştii că nu este vorba doar despre sex?

— Despre sex este vorba. Sex cu mintea ta, cu sufletul tău, cu ochii tăi şi cu mirosul pielii tale. Vreau să dorm în acelaşi pat cu tine. Vreau să fii prima persoană pe care o văd dimineaţa şi ultima pe care o văd seara. Te iubesc aşa cum nu credeam că pot să iubesc pe cineva.

Ei îi dădură lacrimile.

— Şi eu te iubesc, Sam. Nu voiam să plec, dar...

— Stai. Lasă-mă să spun ceva. O să te aştept. Nu

am de ales. Pot să te aştept oricît. Nu trebuie să renunți la New York. O să fac orice va fi nevoie ca să meargă relația noastră. O să te sun, o să vorbim pe internet. Vreau să ai parte de oportunitatea asta. Nu vreau să renunți la visul tău sau să ai o viață mai săracă din cauza mea.

Ea zîmbi printre lacrimi.

— Dar tu faci parte din visul meu.

Sam o strînse în brațe şi îşi lipi obrazul de părul ei.

— Nu contează unde te duci, îi şopti. Orice ar fi, sîntem împreună. O stea binară poate să aibă o orbită îndepărtată, dar să rămînă binară datorită gravitației.

Lucy chicoti înfundat.

— Declarație de dragoste în limbajul ciudaților.

— Obişnuieşte-te, spuse el sărutînd-o repede şi apăsat.

Se uită spre aeroport.

— Vrei să te duci să-ți iei bilet la alt avion?

Ea scutură hotărîtă din cap.

— Rămîn aici. O să refuz bursa. Pot să lucrez şi aici la fel de bine ca şi acolo.

— Ba nu. Te duci la New York, unde o să devii o mare artistă. Iar eu o să dau o avere pe bilete de avion dus-întors, ca să te văd cît pot de des. Şi la finalul anului, tu o să te întorci aici şi o să te măriți cu mine.

Lucy îl privi cu ochii mari.

— Să mă mărit cu tine, spuse ea încet.

— Cererea formală vine mai tîrziu, spuse Sam. Voiam doar să ştii că am intenții onorabile.

— Dar tu nu crezi în căsnicie...

— M-am răzgîndit. Pentru că mi-am dat seama care era eroarea de logică pe care o făceam. Ți-am spus că mi se pare mai romantic să nu ne căsătorim pentru că aşa putem să fim împreună numai la bine, dar am greşit. Tot binele ăsta nu înseamnă nimic dacă nu eşti împreună şi la rău. La bine şi la rău.

Lucy îl trase spre ea ca să îl mai sărute o dată. Era un sărut plin de încredere, un sărut ca vinul, ca stelele şi ca magia. Un sărut care vorbea despre siguranța îmbrățişării celui pe care-l iubeşti, atunci cînd te trezeşti în brațele lui şi vezi răsăritul din False Bay.

— O să vorbim mai tîrziu despre New York, spuse ea după ce îl sărută. Nu sînt sigură că vreau să plec. Nu cred că mai este nevoie. Pot să creez oriunde.

Îi străluciră ochii de parcă s-ar fi gîndit la un secret numai al ei.

— Acum însă aş vrea să mergem pe strada Rainshadow. Strada Iubirii.

Sam îi ridică valiza şi o cuprinse cu brațul pe după umeri. Porniră împreună spre maşina lui.

— S-a întîmplat ceva cu vitraliul pe care l-ai făcut pentru mine, îi spuse după un moment. Şi via s-a schimbat. Totul s-a schimbat.

Lucy zîmbi. Nu părea deloc surprinsă.

— Povesteşte-mi.

— Trebuie să vezi cu ochii tăi.

Şi o conduse acasă, pe primul dintre multele drumuri pe care aveau să meargă împreună.

Epilog

Nici inima unei păsări colibri n-ar fi putut să bată mai repede decît bătea inima lui Lucy cînd taxiul în care era intră de pe False Bay pe strada Rainshadow. În ultimul an călătorise între New York şi portul Friday de nenumărate ori, la fel ca şi Sam, care o vizitase foarte des. Dar această călătorie, spre deosebire de cele dinainte, nu avea să se termine cu o despărțire.

Lucy se întorsese pe insulă cu două zile mai devreme decît plănuise. După un an în care locuiseră departe unul de celălalt, simțea că nu mai poate să fie separată de el.

Reuşiseră să aibă o relație la distanță, organizîndu-şi viața în funcție de calendar şi planificînd întîlniri şi convorbiri telefonice. Îşi trimiseseră nenumărate vederi, mesaje, e-mailuri şi se văzuseră pe Skype.

— Crezi că o să vorbim tot atît de mult şi cînd o să fim unul lîngă altul? întrebase Lucy.

El îi răspunsese scurt că nu, pe un ton ademenitor. Dacă se putea ca doi oameni să se schimbe împreună,

deşi locuiau separat, lui Lucy i se părea că ei reuşiseră asta. Iar efortul necesar ca să aibă o relație la distanță o ajutase să înțeleagă că mult prea mulți oameni luau ca pe ceva garantat timpul pe care-l petreceau cu cei pe care-i iubeau. Fiecare minut împreună era ceva ce trebuia cîştigat.

În perioada rezidențiatului la *Centrul Mitchell,* Lucy se alăturase altor artişti şi crease variate lucrări, pictase, aplicînd un amestec de praf de sticlă şi pigment pe vitraliu şi folosise tehnici mixte, care presupuneau suprapunerea sticlei pe diferite alte suporturi. Principala metodă cu care lucrase fusese, însă, vitraliul. Experimentase cu diferite culori şi folosise modele naturale, încercînd să găsească noi căi de exprimare şi feluri diferite în care să se joace cu lumina şi cu umbra.

Un respectat critic de artă scrisese că lucrările ei erau *„o revelație de lumină şi de imagini animate, cu o paletă cromatică nemaipomenită şi cu o energie tangibilă."* Aproape de finalul anului petrecut la centru, lui Lucy i se propusese să creeze vitralii pentru clădiri publice şi biserici, ba chiar primise o cerere să deseneze decorurile şi costumele pentru o cunoscută trupă de balet.

Între timp, via lui Sam se dezvoltase şi ajunsese la o producție de două tone de struguri pe jumătate de hectar, cu cel puțin un an mai devreme decît se aşteptase el. Calitatea fructelor, îi povestise lui Lucy, promitea să fie mai bună decît ar fi sperat. Mai tîrziu în acea vară, via de la capătul străzii Rainshadow avea să organizeze prima ei etapă de îmbuteliere.

— Ce loc frumos! exclamă taximetristul cînd se apropiară de conacul luminat în portocaliu şi auriu.

— Aşa este, murmură Lucy, sorbind din priviri casa colorată de soarele care apunea, acoperişul, balcoanele luminate discret, tufele înflorite de trandafiri şi rîndurile de viță de vie din depărtare, pline de struguri.

Aerul era parfumat, dulceag şi răcoros. Se simțea briza oceanului dansînd printre rîndurile viței de vie.

Deşi Lucy ar fi putut să le roage pe Justine sau pe Zoe să vină să o ia de la aeroport, nu voise să vadă pe nimeni înainte să-l vadă pe Sam. Sigur, se gîndi ea zîmbind pentru sine, el nu se aştepta ca ea să ajungă în acea zi, aşa că poate nici nu era acasă. Dar cînd maşina intră pe aleea din fața conacului, văzu silueta lui familiară. Se întorcea de la vie, însoțit de cîțiva dintre băieții din echipă. Lucy zîmbi cînd el rămase înlemnit, cu ochii la taxiul ei.

Cînd maşina opri în sfîrşit, Sam ajunsese deja lîngă ea şi deschidea uşa. Înainte ca Lucy să poată să spună ceva, el o trase la piept. Asudase, pentru că lucrase afară, şi o învălui cu căldura lui cînd o sărută cu ardoare. În ultimele săptămîni muncise mult, era, parcă, mai solid şi pielea îi era atît de bronzată că ochii verzi-albăstrui îi păreau aproape nenaturali.

— Ai venit mai devreme, spuse el, sărutînd-o pe obraji, pe bărbie şi pe vîrful nasului.

— Ai pielea aspră, spuse ea rîzînd şi mîngîindu-l pe obraz.

— Voiam să mă aranjez pentru tine, spuse Sam.

— Te ajut să-ți faci duş.

Lucy se ridică pe vîrfuri şi îi şopti la ureche:

— Mă ocup eu de locurile în care n-ajungi tu.

Sam îi dădu drumul din îmbrățişare destul cît să-l plătească pe şoferul de taxi. În alte cîteva minute îşi luă la revedere de la echipa lui, zîmbind larg, şi le spuse să nu vină înapoi înainte de prînz, a doua zi. După ce duse în casă valizele ei, Sam o luă de mînă şi o conduse spre scări.

— Cum de ai venit cu două zile mai devreme?

— Am reuşit să termin ce aveam de făcut ceva mai repede decît mă aşteptam. După aia am sunat la linia

aeriană şi i-am convins să nu mă pună să plătesc taxa de schimbare a biletului. Le-am spus că am o urgență.

— Ce urgență?

— Le-am spus că iubitul meu mi-a promis că mă cere de soție imediat cum ajung în portul Friday.

— Asta nu era aşa de urgent, spuse el.

— Este urgent ceva ce necesită acțiune imediată, îl informă ea.

Sam se opri cînd ajunseră la etaj şi o sărută din nou.

— Deci? Ai de gînd s-o faci? insistă Lucy.

— Să te cer de soție? întrebă el zîmbind. Nu înainte să fac un duş.

De dimineață, Lucy se trezi cu capul pe umărul puternic al unui bărbat şi cu vîrful nasului gîdilat de părul subțire de pe pieptul lui. Sam o mîngîie, înfiorînd-o.

— Lucy, şopti el, nu cred că pot să te mai las să mă părăseşti din nou. O să fie nevoie să mă iei cu tine.

— Nu mai plec, îi şopti şi ea.

Îl mîngîie pe piept şi lumina dimineții străluci în diamantul inelului de logodnă de pe degetul ei, reflectîndu-se pe perete.

— Ştiu unde mi-e locul.

Sprijinită de Sam, ascultîndu-i bătăile inimii, Lucy simți că ei doi sînt ca două stele îndepărtate, prinse una în orbita celeilalte de o forță mai puternică decît întîmplarea, soarta sau chiar iubirea. Nu exista un cuvînt pentru acel sentiment, deşi ar fi trebuit.

Şi în timp ce ea stătea acolo, copleşită de fericire, gîndindu-se la minuni fără nume, geamurile unei ferestre din apropiere căpătară un albastru luminos.

Iar dacă vreun trecător s-ar fi uitat în direcția casei lor la acea oră matinală, ar fi văzut un roi de fluturi dansînd pe cer din direcția conacului victorian de la capătul străzii Rainshadow.

SFÎRŞIT

